

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

VICIOUS MINDS

J. J. MCAVOY

IN

THE END

ALL

WE

LOSE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

KISIR ZİHİNLER: BÖLÜM 3

OceanofPDF.com

J.J. MCAVOY

OceanofPDF.com

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için size lisanslanmıştır. Bu e-kitap satılamaz, paylaşılamaz veya hediye edilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kısır Zihinler: Bölüm 3

Copyright © 2020 by J.J. McAvoy Ebook

ISBN: 9781641971614

TÜM HAKLARI SAKLIDIR.

Bu eserin hiçbir bölümü, kısa ve öz bilgiler dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın, elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla kullanılamaz, çoğaltılamaz veya iletilemez. Eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan alıntılar.

NYLA Yayıncılık

121 W 27th St, Suite 1201, NY 10001, New York.

<http://www.nyliterary.com>

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23 Sonsöz

[Sonsöz](#)

[Ayrıca J.J. McAvoy](#)

[Yazar Hakkında](#)

OceanofPDF.com

Adanmışlık

Geri dönenler, teşekkürler!

Şimdi şunu bitirelim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

*"Bu çok karanlık bir hikaye
açgözlülük, ihanet ve intikam...
Ve tüm bunların merkezinde güzel bir kız vardı."
~Emerson Winn*

ETHAN

I

Düğünümün ertesi günü evimin kurşunlarla dolu koridorlarında yürürken, attığım her adımda sessizliğin sesi yankılanıyordu. Bir kişi hariç herkes cesedin etrafında ağlıyordu.

Coraline teyzemin. Yatak odamıza girdiğimde, o kişi artık ikinci gelinliğini değil, sade beyaz ve gri bir bornozu giymiş, elinde bir şişe kırmızı şarapla yatağın kenarında sakince oturuyordu. Kapıyı arkamdan kapattım ve kilitledim.

"Darcy seni tehdit mi etti?" diye soğuk bir sesle konuştu.

"Artık Killian dememi söylüyor," dedim ona doğru yürürken.

"Bu çok daha iyi uyuyor," diye mırıldandı ve şişeden içti. "Yine de senin istediğin gibi bir adam olması için önünde uzun bir yol var. sana karşı gerçek bir rakip olmayı."

"Kendini bir numaralı düşman yaptın Calliope. Seni asla affetmeyecekler."

Başını sallayarak kıs kıs güldü. "Onların affına ihtiyacım yok. Onların affetmesi umurumda değil. Burada olmamın sebebi onlar değil. Sensin, öyleyse neden bana nedenini sormuyorsun?"

"Çünkü nedenini bildiğimi düşünüyorum," diye cevap verdim, silahımı kafatasına dayayarak. "Ama yanılıyor olabilirim. Yanılmadığımdan yüzde 90 eminim. Ama o yüzde 10 her zaman dırdırcı bir sürtüktür."

Gözlerini dikmiş bana bakıyordu. "Tetiği çekebilir misin?"

"Maalesef, evet. Bunu biliyorsun." Çekici geri çektim. "Böyle halka açık bir düğünden ya da yemin tazelemeden ya da örtbas hikayesinden ya da dikkat dağıtmaktan ya da bugün her ne diyorsak ondan sonra seni öldürmek kötü görünürdü."

"Evet, öyle olurdu. İnsanlar senin lanetli olduğunu söylerdi. Koluna giren tüm kadınların öldüğünü." Gülümsedi ve silaha rağmen yine de içti. "Bunu temizlemek çok çaba gerektirir."

BANG.

Şişeyi tam yanıma fırlattım. Calliope kendini korumak için yüzünü çevirdi ama bu kadehin ya da şarabın onun ve hatta benim üzerime sıçramasını engellemedi.

"İyi şaraba yazık oldu," diye homurdanarak yanağını ama silahı tekrar yüzüne tuttum. Ona baktı ve sonra yorgun gözlerle bana döndü. "Sana gerçeği söyleyeceğimi zaten biliyorsun. Ve bugünün neden böyle olması gerektiğini... hem senin hem de benim planım için. Peki, silah ne için? Fiorello burada benimleyken kullanmadıysan, şimdi neden kullanasın ki?"

"Çünkü artık üzgün olduğumu, hem de çok üzgün olduğumu gösterebilirim." Bana ne söyleyeceğini biliyordum. İkimizin de yolunun sonunda birleştiğini gördüm. Sadece bu şekilde, tam da teyzemin bedeni üzerinde bir araya gelmek zorunda olmasından nefret ediyordum.

"Bu ailede başka kimi seçebilirdim ki?" diye fısıldadı, elini elime bastırarak ve silaha doğru eğilerek. "Savaşta insanlar ölür, Ethan. Savaş başladığında burada değildik ama yine de savaşmak zorundayız. Bunu biliyordun. Bu ailedeki herkesin bunu bilmesi gerekiyordu. Cora biliyordu. Bunun ailenin bir numaralı kuralı olduğunu söylemişti."

Callahan'ın bir numaralı kuralı: "Ailen için öldürürsün. Ailen için ölürsün çünkü başka kimseye güvenemezsin."

Yavaşça silahımı yere bıraktım. Burada bizden başka kimse yoktu. Ailem şimdi hayatları için kaçıyor. Fiorello ve ailemin diğer tüm düşmanları bize karşı kazandıkları bu zaferi kutluyorlardı. Bu zafer

Calliope onlara elden teslim etmişti ve ben de izin vermiştim. Kimse dinlemiyor ya da casusluk yapmıyordu. Savaş kurulu kendini sıfırlamadan önce ilk kez gerçekleri açık net bir şekilde konuşabiliyorduk.

"En başından itibaren her şeyi gözden geçirelim Calliope."

"Tamam, ama sonrasında ya bana şarap ver ya da ölümü ver."

"Anlaştık."

BİR YIL SONRA LIAM-ŞİMDİ

Hatırlayabiliyordum.

Sanki dünmüş gibi.

Takip etmem gereken açık bir işaretti.

Melody'nin parlattığı ama benim anlamadığım. O zamanlar kendisi de anlamamıştı.

Yaklaşık yirmi yıl önceydi; o gün içeri girdiğimde onu çalışma odasındaki masamın arkasında oturmuş ve yüzünde tuhaf bir ifadeyle gördüm.

Hatırladım.

LIAM-20 YIL ÖNCE

"Bilmek istiyor muyum ki?" Çalışma odasına girdiğimde onu sandalyemde oturmuş, bacaklarını ve kollarını kavuşturmuş, hiçbir şeye bakmazken gördüm... sessizlik içinde. Ve nedense, bunca yıldan sonra, sessizliğinin neden her zaman bu kadar gürültülü olduğunu henüz anlayamamıştım. Melody bana cevap vermedi. Orada öylece oturup zihninde fokurdayan öldürücü düşüncede kayboldu ki bu da başlı başına bir cevaptı. Onu bu kadar kötü etkileyen şeyin ne olduğunu bilmem gerekiyordu. Özellikle de geçirdiğimiz haftadan sonra.

"Mel?"

"Hmmm," diye cevap verdi, başını sesime doğru kaldırdı, kahverengi gözleri sonunda benimkilerle buluştu.

" oluyor?"

"Yok bir şey," diye yalan söyledi, başını iki yana sallayarak nefes verdi ve ilgileniyormuş gibi yapacağı masa başı işine devam etmek üzere telefonunu elinden bıraktı.

"Yani şimdi birbirimize yalan mı söylüyoruz?" Bara doğru yürüdüm ve kendime biraz brendi aldım. "Güzel. Şimdi sana söylemek için doğru zaman, saç kesimini beğendim. Çok hoş."

Başını bana çevirdi ve başkası için yaptığı ölümcül planları hemen bana çevirdi. Sandalyesinde arkasına yaslanırken çenesi yana doğru kırıldı. "Saçımı beğenmediğini söyleme şeklin bu mu?"

İçkimi yudumlamadan önce sırttım. "Yüzümden anlayamadın mı?"

"Sen tam bir pisliksin," diye homurdandı, dikkatini benden ayırıp tekrar işine verdi.

Masanın yan tarafına geçerek saçlarına dokunmak için hamle yaptım ve yıldırım hızıyla elimi bir sinek gibi uzaklaştırdı. "Hoşuna gitmiyorsa dokunma lan," diye alay etti.

"Saçını seviyorum. Sadece kesmenden nefret ediyorum."

Bana gözlerini devirdi. "Hâlâ omuzlarımı geçiyor." "Zar zor," diye dudak büktüm içmeden önce.

İç çekti. "Buraya beni kızdırmak için mi geldin?"

"Evet," diye gülümsedim. "Ama ben buraya geldiğimde zaten sinirliydin, şimdi benim yerime karımı kimin sinirlendirdiğini merak ediyorum."

"Üç çocuğun var Liam, kendin ne zaman çocuk olmamayı planlıyorsun?"

"Ah, yani seni rahatsız eden çocuklar mı?" Başımı sallamadan önce onun yorumunu görmezden gelerek sordum. "Hayır, seni delirtmeye yaklaştıklarında bile gözlerinde o bakış yok."

"Peki bu nasıl bir bakış Obi-Wan Kenobi?"

Gülme gazı almış deli bir adam gibi sırttım ve elimi kalbimin üzerine koydum.

"Ne?" diye tersledi beni.

"Bunca yıl ve bunca çabadan sonra, sonunda karanlık tarafta bana katıldın... anladın mı? Karanlık taraf mı? *Yıldız Savaşları*-"

"Seni vuracağım," diye tersledi.

"Beni her vurduğunda bu tehdidin daha az tehditkâr hale geldiğini biliyorsun." Hafif bir gülümsemeyle cevap verdim.

"Beni tehdit etmekten vazgeçmeye ne dersin?"

"İlk sorduğumda bana sorunun ne olduğunu söylemeye ne dersin?"

"Hiçbir sorun olmadığını söylediğimde beni dinlemeye ne dersin?" Gözlerindeki ifadeden rahatsız olduğu anlaşılıyordu.

"Yani, hiçbir sorun yok mu?" "Ben de öyle dedim."

"Peki neden duvarlara bakıyordun?" "Dik dik bakmıyordum."

"Gözlerini dikmiş bakıyordun. Biliyorum, seni gördüm; ama sen kendini görmedin." Nefes verdi. "Liam, sadece düşünüyordum."

"Ne hakkında?"

"Tüm düşüncelerimi seninle paylaşmak zorunda mıyım?"

"Hayır, ama çok yardımcı olurdu bebeğim." Göz kırptım ve her ihtimale karşı eğilmeye hazırlandım.

"Öğrenene kadar beni yalnız bırakmayacaksın, değil mi?" diye sordu.

Kadehimi ona doğru kaldırdım. "Bingo."

Öfkelendi. "Dünyada sahip olabileceğim onca erkek varken... ben seni elde ettim."

"Şanslı değil misin? Başka kim-"

"Bir sonraki cümlene dikkat et, *kocacığım*." Kollarını kavuştururken gözleri kısıldı.

Sırıttım ve bıraktım. Ona bir bardak uzattım ve şimdi ona bakıyordum. "Bütün gün derin düşüncelere daldın. Ne oldu? Ciddi bir şey mi? Gerçekten endişe edecek kadar ciddi olsaydı, zaten bilirdim. Ama küçük sorunlar bile dikkatimi çekmeye değer."

"Sana söylemedim çünkü beni başından savacaksın," diye homurdanarak brendisinin kalanını bitirdi. Yüzünü buruşturdu. Brendiden nefret ederdi ama yine de ne zaman versem içerdi.

"de dene beni."

"Peki," dedi ve telefonunu görmem için kaldırdı.

Mesajı okudum ama anlamadım. "Rastgele bir uçak biletinin bizimle ne ilgisi var?"

"İsme bak."

Tekrar kontrol ettim. "Calliope Affini? Kim o ve neden umurumuzda olsun ki?" "Wyatt ve Dona'nın evinde konuştuğum küçük kızı hatırlıyor musun?"

doğum günü partisi?"

Sadece birkaç gün önce olmasına rağmen hayal meyal hatırlayarak geçmişini düşündüm. O kadar çok işe yaramaz insanla konuşmuştuk ki hepsi birbirine karışmıştı.

"Ethan'ın banyoda birlikte olduğu küçük kız mı?" diye ekledi.

"Alt kattaki misafir banyosunu su basan küçük velet mi?" Sinirlenerek tersledim.

Partiden sonra güvenlik görevlilerinden biri Ethan'ın bir kızla içeri girdiğini gördüğünü bana bildirdi. Ethan'la konu hakkında konuştuğumda, kızın tuhaf olduğunu söyleyerek konuyu geçiştirdi. Ben de daha çok neden kızlarla tuvalete girmemesi gerektiğini açıklamaya odaklanmıştım... en azından onun yaşında.

"Kıymetli Ethan'ınızla yalnız kalmasına sinirlenmenizi beklerdim. Ancak onu İtalya'ya göndermek biraz acımasızca, Mel. Onlar sadece çocuk. Bilmiyorlar-"

"Onu gönderen ben değilim."

Durakladım. "Peki, neden tekrar umursuyoruz?"

"Lazio, İtalya'ya tek yön bileti var. Lazio, İtalya'da kimin yaşadığını biliyor musun?" diye sordu ve ben cevap veremedim o cevap verdi. "Fiorello Orsini. Fiorello Orsini'nin kim olduğunu biliyor musun?"

"Eskiden baban için çalışıyordu, değil mi?"

"Babam ona *mano sinistra* mı derdi?"

"Sol el mi?" Kıs kıs güldüm. "Sizinkilerin bulduğu lakaplar."

"Sağ kol vazgeçilmez bir yardımcıdır, güvenilebileceğiniz biridir, bir askerdir ve her emri en verimli şekilde yerine getirmeye hazırdır. Ama bir solak? Onu kontrol etmek zordur. İşi halleder ama en güzel ya da en iyi şekilde değil. Emirlerle uyar ama aynı zamanda kendi akli vardır ve bazen kontrolü ele almak ister. Ne yaparlarsa yapsınlar, her zaman eğridirler."

"Ve Fiorello bu lakaptan memnun muydu?" Kıs kıs güldüm çünkü bu bir onurdan çok hakaret gibi gelmişti.

"Babam bana sadece bunu söyledi," dedi esprili bir şekilde, tam olarak anlamadığım ciddi bir tonla. "Babam beni Fiorello'ya asla fazla yaklaşmamam konusunda uyardı, bu bana garip geldi. Ben kötü adamların etrafında büyüdüm. Yine de beni Fiorello Orsini dışında hiç kimse hakkında gerçekten uyarmamıştı. Normalde, onun hakkındaki gerçeği kendim öğrenmek için dinlemezdim. Eğer tamamen serseri mayın olsaydı, babam ona sahip olmazdı."

"Peki ne keşfettiniz?"

"Fiorello tam bir psikopattır."

"Mel, bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama insanlar *bizim* psikopat olduğumuzu söylüyor." Aslında bize sosyopat, narsist, narsistik sosyopat da deniyor, liste uzayıp gidiyor.

"Kadınlara eğlenmek için mi tecavüz ediyorsun?" diye soruyor.

Bunun üzerine kaşlarım kalktı ve o da başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Görünüşe göre kadınlarıyla 'iyi bir kavgadan' hoşlanıyordu. İşini yaptığı ve bize kazık atmadığı sürece bu babamı ilgilendirmezdi. Herkes bir şekilde suçluydu. Babam benden ve belki annemden başka hiçbir kadını gerçekten önemsemedi. Ama demek istediğim bu değil. istediğim, babam bana karşı ne kadar sert ve acımasız olursa olsun, düşmanlarına karşı ne kadar ahlaksız olursa olsun, yine de benim olabildiğince güvende olmamı isterdi." Parmağıyla artık boş olan konyak bardağına vururken kaşlarını çattı. "Bu Calliope ile aynı yaşta bir kızımız var. Dona'yı Fiorello Orsini gibi bir adama göndermeniz için bir neden var mı?"

Çenemi yana doğru kırdım, şimdi sadece bu sorudan bile rahatsız olmuştum. Tekrar telefona baktım. "Kim küçük kızını bir tecavüzcüye gönderir ki?"

"Bir tecavüzcünün oğlu," diye cevap verdi rahatlıkla. "Ne?"

"Roman Affini eskiden Michelangelo Orsini'ydi - baban diğer oğullarını öldürdükten sonra Fiorello Orsini'nin tek oğlu."

Şimdi her şey bir araya geliyordu. "İntikam peşinde olduklarını düşündüğün için tüm etkinliklerimize davet etmekte ısrar ettiğin o hiç kimse ailesi mi? Ne kadar oldu? Evlendiğimizde beni onlar hakkında uyarmıştın. Ruj ve göz farı yapmaktan başka bir şey yapmadılar. Şimdi de kızlarının neden çılgın tecavüzcü büyükbabasıyla yaşayacağı konusunda mı endişeleniyorsun?"

"Kimse çocuklarının cinayetlerinin peşini bırakmaz. İçgüdülerim bana bu ailede bir şeylerin yanlış gittiğini söylüyor. Ama ne olduğunu anlayamıyorum. Bir şey kaçırıyorum."

İçimi çektim ve telefonu masanın üzerine fırlattım. "Peki, ne yapmak istiyorsun?"

Gidip hepsini katledeyim mi?"

"Beni kovacağını biliyordum," diye küfrederek sandalyeden kalktı.

"Seni kovmuyorum." Öyle sayılır. "Sadece bir uçak biletinin ailemize karşı büyük bir komplonun kanıtı olmadığını söylüyorum."

"Bana güçleneceğini söyledi." Bana dik dik baktı. "Ve şimdi cehenneme gidiyor... küçük bir kızın küle ya da anka kuşuna dönüştüğü yere."

"Ne kadar şiirsel," diye cevap verdim, ayağa kalkarak. "Ama şimdi yüzleşmemiz gereken gerçek düşmanlarımız var. Bugün. Yeni düşmanlar yaratmayalım. Daha önce de söylediğim gibi, eğer bu sizi rahatsız ediyorsa, onları öldürelim ve yolumuza devam edelim. Ama aklınızda tutmanız gereken

Sadık aileleri öldürmeye devam edersek sadık takipçilerimiz olmayacak. Onların ailesi bize hiçbir şey yapmadı. Kontrol ettiniz."

"Bana mı hatırlatıyorsun? Bunu sana söyleyen bendim. Ne var biliyor musun? Boş ver. Her neyse. İşte bu yüzden en başta seninle bu konuyu konuşmak istememiştim. Ben gidiyorum-"

"Rahatla," dedim elimi kalçasına koyarak. Yüzündeki ifadeyi görünce kendimi tutamadım. "Yüzünde çatık kaşlarla küçük kızları öldürmeyi planlayamazsın. Disney kötü adamlarına benzeyeceksin-Ah!" Burnumu tuttum ve yumruğunun şiddetinden bir adım geri çekildim. Biraz daha sert vursa kıracaktı!

"Dikkatli ol, sinir bozucu olmaya ve dayak yemeye devam edemezsin. Artık eskisi kadar genç değilsin. Sonun Humpty Dumpty gibi olabilir," diye tersledi ve masanın etrafından kapıya doğru adım attı.

"Ben de seni seviyorum," diye homurdandım burnumu ovuşturarak.

SLAM.

Acının üzerine gözlerimi devirdim ve unuttuğu telefonunu kaldırıp uçak biletime tekrar baktım.

"Karnı," diye mırıldandım.

Kimseyiz küçük bir kız ne gibi bir soruna yol açabilir ki?

Ama ailesinin onu öylece göndermesi garipti. *Hayır, o tavşan deliğine düşmeyeceğim.* Birimizin gelecekteki tehditlere kafayı takması yeterliydi. Calliope Affini ya da Orsini, her neyse, benim sorunum değildi.

LIAM-ŞİMDİKİ

Calliope Affini ya da Orsini, ya da adı her neyse, artık benim lanet olası sorunum!

BANG!

"Tanrı aşkına!" diye bağırdım ve cesedi bir bok çuvalı gibi üzerimden atıp kenara fırlattım. Merdiven korkuluklarına tutunarak kendimi yerden yukarı çektim. *"Bu lanet şey için çok yaşıyorum!"*

"Lütfen bağırmayı keser misiniz?" Melody yerdeki cesetlerin arasında ilerlerken sordu.

"Hayır, bağırmayı kesmeyeceğim. Aslında, daha gerçekten bağırmaya bile başlamadım." Ters ters baktım ve güvenlik kamerasını işaret ettim. "Siz! Evet, sizi kastediyorum, orospu çocukları! Sizi bok suratlı, orospu götlü piçler. Bu

Lanet olası bir yıl oldu. Her lanet günde seni öldürmekten bıktım. Dışarı çık ve şu lanet işi bitirelim."

"Güvenlik beslemesi bir saat önce kesildi," dedi sakın bir şekilde ayağa kalkıp önümde durarak. Yüzüne kan sıçramış, ellerini ıslatmıştı. Saçları örgüsünden ayrılmıştı, dudaklarında ve kaşında kesikler vardı. "Seni benden başka kimse duymuyor sürtük."

Duraksadım, bir elimle silahımı, diğer elimle küpeşteyi tutarak derin bir nefes verdim ve sonunda tekrar konuşacak gücü kendimde buldum. "Geçen yıl boyunca yaklaşık bir düzine kez vuruldum, yaklaşık yarısı kadar kemiğim kırıldı, neredeyse gözümü kaybediyordum, saçımın bir kısmı koptu ve şimdi..." Pantolonumu işaret ettim. "Bir cüce suikastçi tarafından atılabilir bir çöp gibi üzerime kustular çünkü bu ucube cinayetler karnavalında neden bir cüce suikastçi olmasın ki? Sonra, eminim ki palyaço IT ile dövüşeceğim! Tüm bunlarla birlikte, sanırım sızlanma hakkını kazandım."

"Tabii, ama illa bana mı olması gerekiyor?" diye sordu. "Evet, beni hatırladın mı? Senin yanında olan, kemiklerim kırılan, vurulan, neredeyse diri diri yanan kadın. Ben de şikayet etmek isterdim ama zamanımız yok. Belki bir dahaki sefere sana *yirmi* yıl önceden endişelenmeni söylediğimde-"

"Biliyordum lan!" *Biliyordum!* "Aylardır sana söylemiştim demek için beklediğini biliyordum!"

"Ama ben sana söylemedim mi?"

"Tanrı aşkına, Mel! Bir ordu kurduklarını nereden bilebilirdim ki? Sihirli içgüdülerin bana bunları söylemedi!"

"Onun bir sorun olduğunu biliyordum!" Mel karşı çıkıyor.

"Bu yüzden onu öldürmeye devam edin ama geçerli bir nedeniniz olsun dedim. Şimdi sen-"

"Bu koku da ne?" Bana sormak için durakladı.

Ben de durakladım. Ve ancak ikimiz de sessizleştiğimizde benzin kokusuyla birlikte ıslık sesini duyduk. Hafifçe kıpırdandığında cücenin kan çanağına dönmüş gözlerine baktım, elleriyle bir kibrit yakarken yüzünde bir gülümseme vardı.

"Siktir!"

"Pencere!"

Ona doğru koşarken sıcaklığı hissettim ve camın yansımada alevlerin gelen bir ateş topu gibi yükseldiğini gördüm ve camı kırarken kendimi destekledim. Soğuk suyun akıntısından önce gece gökyüzü bulanıktı.

beni yuttu. Enkaz, tahta, cam ve metal parçaları bizimle birlikte suya uçtu. Dibe batarken Melody'yi aradım, ancak o beni önce buldu. Eli benimkiyle birleşti ve havuzun karşı köşesini işaret etti. Kalın su tabakasının altında bile, üstümüzdeki evin alevler içinde patladığını duyabiliyordum.

Saatler geçmiş gibi geliyordu ama dışarıda kimsenin olmadığından emin olmamız gerekiyordu. Yavaşça başımı sudan çıkarıp kırık bir sandalye parçasının arkasına saklandım.

Silah sesi olmaması iyiye işaretti.

Sudan çıkıntıya doğru yükseldim, Melody'nin yanına koşmadan önce bir nefes aldım ve kolumu havuza soktum. Bir saniye sonra yüzeye çıktı.

BANG!

"Liam!"

Bunun için gerçekten çok yaşlıyım, diye düşündüm onun güzel yüzünün yanımdan geçip suya düştüğünü gördüğümde.

Karnına lanet olsun.

Ve lanet olası kaltak Calliope.

ETHAN

"Beni mi düşünüyorsun?" diye sordu, sanki guguk kuşuymuş gibi başını benimkinin tam önüne dikerek.

"Hayır."

"Tuhaf, birinin bana küfrettiğini hissettiğime yemin edebilirim," diye cevap verdi, kucığıma oturdu, hatta kendini rahat ettirmek için biraz kaydı. Uzun kahverengi saçlarındaki vanilya ve gül kokusu burnuma doldu. Kırmızı dudakları hafif bir gülümsemeye dönüştü. Yüzünü bana yaklaştırırken gri gözleri içime dikildi. "Ve bana ne kadar kızgın olduğunu görünce, gitmeden önce bunu konuşabileceğimizi düşündüm."

"Calliope, okumaya çalışıyorum." Belki fark etmemiştir diye tableti başının yanında salladım.

"Bu hafta bir aile yemeği vermeyi düşünüyorum." Bakmadı çünkü fark etmişti ve umursamıyordu. "Bu gece randevu gecesi."

"Calliope-"

"Ne düşünüyorsun? Akşam yemeği mi opera mı?"

Başımı çevirdim ve okuduğum belgeye geri döndüm.

"Akşam yemeği o zaman."

Konuşmamın gerçekten bir anlamı yoktu. Bensiz de sohbet edebilecek durumdaydı.

"Ethan, araya girip '*Ama bütün öğleden sonrası brunch'ta geçirdikten sonra yorulmayacak mısın, aşkım, la mia anima?*' demen gerekiyor."

Devam ettim.

"Ve haklı olurdun. Yorgun olurdum. Başkanlara suikast düzenlemek ve dünyanın en büyük suçlularının çöküşünü planlamak, bu şehrin sahte aristokrat özentilerinden daha az yorucu aslında, sanatı gerçekten biliyormuş ya da umursuyormuş gibi davranmak. Ama ne yapabilirim ki? İş iştir. Onlara karşı sahtekârlık yapmalıyım. Ama ondan sonra özgürüm ve tamamen seninim. Randevu gecesi önemlidir ve bunu hiçbir şey değiştiremez."

Onu görmezden gelmeye çalışarak yerimde kıpırdandım ama o Calliope'ydi ve bana karşı olsa bile savaşı her zaman kazanmak zorundaydı. Dudaklarını kulağıma götürmeden önce yüzümün yan tarafını öptü. "NOT. Yarın akşamki vali balosunda konuşman için seni gönüllü yaptım."

Bakışlarımı hemen tableten ayırdım ve şimdi mümkünse benimkine bir santimden daha yakın olan yüzüne baktım. Kollarını omuzlarıma koydu. "Merak etme. Konuşmayı senin için yazdım, ne kadar az umursadığını görüyorum. 'Madem yazacaktın, neden o lanet konuşmayı kendin yapmıyorsun' diye önce, unutma, bu eyalet tarihinin ilk kadın valisini onurlandırmak için yapılan bir konuşma. İlk kadın valinin oğlu olan senden gelmesi, ödüllü karından gelmesinden daha anlamlı."

"Sen çok ağır bir ödölsün." Ona ters ters baktım.

"Çünkü ben som altından yapıldım, patron." Sırtışı genişledi ve geri çekilmeden önce dudaklarımı hızla öptü. Tatlı boyunlu, kırmızı kokteyl elbisesinin diz hizasındaki eteğini düzeltmek için kucağımdan kalktı. Saçlarının , senkronize beline ve boynundaki elmas dizisine kadar baştan çıkarıcı, vintage, pin-up bir kız gibi göründüğünü fark ettim.

"Bunun bir hayır yemeği toplantısı olması gerekmiyor mu?" Ona sordum. "Öyle."

"Elbise biraz fazla olabilir."

"Saçmalık. Hanımlar bu yıl para toplamak için açık artırmayla randevu ayarlamaya karar verdiler," dedi ve elindeki yüzüğünü görebileceğim kadar eğildi.

Göğüslerinin üst kısımları. "Kocam gelmeyi reddettiğine göre, biraz daha çaba göstermem gerekiyor, öyle değil mi? Başka türlü kim bana teklif verebilir ki?"

"Son baktığımda hepinizin sanat müzayedesini yapması gerekiyordu, kendinizin değil."

"Tekrar kontrol etmeliydin. Ayrıca, sanat her yıl yapmak için çok sıkıcı. Biraz değişiklik yapmamız gerekiyordu."

İçimde yükselen kızgınlığı belli etmemek için elimden geleni yaptım, özellikle de Calliope'un bunu bilerek yaptığını bildiğim için. "Yani, hanımlar açık artırmaya karar verdi derken, siz karar verdiniz demek istiyorsun."

Utanmadan başını salladı ve yüzümün yan tarafını öptü. "Ama bunun için endişelenme; gerçekten gelmek zorunda değilsin."

"Yapmayacağım," dedim soğuk bir şekilde, tableti tekrar kaldırarak. "Aslında sana daha da çok kızgınım. Kendini açıklamak yerine, beni kıskandırmak, sana olan kızgınlığımdan uzaklaştırmak için açık artırmayı değiştirdin. Bu kadar kolay manipüle edilebilecek kadar düşüncesiz mi görünüyorsun? Hadi, iyi eğlenceler."

"Neden dikkatini dağıtmam gereksin ki?" diye sorma cüretini gösterdi. "Utanılacak hiçbir şey yapmadım."

"Hiç yaptın mı?"

"Hayır," diye cevap verdi, alaycılığıma rağmen. "Ve merak etme, ben çok . Sen burada, değiştiremeyeceğim ve değiştirmeyeceğim geçmiş şeylere kızgın bir şekilde somurtup dururken."

"Sen de mi?" Tutuşum sıkılaştı ama ona bakmayı reddettim. "Gerçekten mi?"

"Geliyor musun, gelmiyor musun?" "Hayır dedim zaten."

"Pislik."

Onu görmezden geldim, o da masadan çantasını aldı ve gitmek için ayağa kalktı. "Unutma, ben eğlenirken sana bir zeytin dalı uzattım ve sen bunu reddettin."

SLAM.

Bir an kapıya baktım, tableti fırlatmak için kaldırdım, ancak kapı açıldı ve durakladım. Ancak Calliope içeri girmedi.

"Cennette hâlâ sorun var mı?" Neal Amca kaşlarını kaldırarak koridora, sonra da bana baktı. "Bu hafta ne oldu? İkiniz son birkaç aydır birbirinizi seviyordunuz... Sanırım olabildiğiniz kadar."

"Bir şeye mi ihtiyacın vardı?" diye sordum.

Kıkırdayarak çalışma odasına girdi. "Bir amca arada bir yeğenini kontrol edemez mi?"

"Bu neyi kontrol ettiğine bağlı," diye mırıldandım, başımın yan tarafını ovuşturarak dikkatimi deli karımın düşüncesinden uzaklaştırmaya çalıştım.

"Kontrol edilmenizin sakıncası olmayan bir konu var mı?" diye sordu.

Ama yoktu. Ben de cevap vermedim. Onun yerine, tam da bana söylediği şeyi yaparak oturdum ve somurttum. Daha da kötüsü, onu koklamadan ya da giydiği o lanet elbiseyi hatırlamadan gözlerimi bile kapatamıyordum.

"Al."

Konyak kristaline baktım. "Saat sabahın onu, amca."

"Ve Dublin'de saat 16:00," dedi bardağı bana doğru iterek. "Eş sorunları kahverengi likörle daha kolay çözülür."

"Mmm." Fincanı alarak yer değiştirdim ve o karşımdaki deri koltuğa otururken arkama yaslandım.

"Siz ikiniz ne hakkında kavga ediyorsunuz?" Cevap vermedim.

"Ne hakkında kavga ediyorsanız edin, bırakın o kazansın," dedi içkisini yudumlarırken ve gözlerimi ona dikmeme neden oldu. Bu nasıl bir tavsiyeydi, özellikle de ondan geliyorsa? Bu ailedeki herkes zaten ona çok fazla teslim olduğuma inanıyor gibiydi.

"Bana öyle bakma. Bunu senin iyiliğin için söylüyorum," diye ekledi. "Öyle mi?"

"Öyle." Ses tonumla alay etti. "Buraya ilk geldiğinde ona güvenmemiştim. Ama geçen yıldan sonra, dünyada seninle gerçekten başa çıkabilecek tek kişinin o olduğuna eminim."

"Kulp mu?" Ben bir yaban domuzu muydum?

Başını salladı. "Evet, *idare et*. Yoksa Calliope bu eve girdiğinden beri çok daha rahat ve özgür olduğunu inkâr mı edeceksin?"

Ona baktım. *Eğer bu doğruysa, neden çocuklarını evden dışarı gönderiyor?* Söylemek istediğim şey buydu ama bunun yerine bu konuya odaklandım. "Her zaman olduğum gibi rahatım," diye yalan söyledim.

"Saat sabahın 10'u. Gazetenizi okuyor, amcanızla bir şeyler içiyor ve karınıza surat asıyorsunuz."

İşte yine o kelime. *Somurtmak*. "Seni buraya ben davet etmedim amca."

"Ve eğer bir yıl önce olsaydı, çoktan çıkıp gitmiş olurdun. Aslında, şu anda evde bile olmazdın. Onun yerine South Bend'de malzemeleri kontrol ediyor olurdun. Ya da başka bir ailenin reisiyle özel bir toplantı yapıyor olurdunuz. Ya da politikacılarla bir sabah toplantısında olurdun."

"Saat ikide toplantım var."

"Gerçekten mi? Bir toplantı mı? Sadece bir tane mi? Neden?" diye sordu. "Sen işine odaklanırken karın politikacılarla, eşleriyle, cemaat toplantılarıyla, hayır kurumlarıyla, nefret ettiğin her şeyle ilgileniyor diye mi? O sana sadece ne zaman ortaya çıkacağını ve kameralara gülümseyeceğini söylüyor. Ve sen de bunu tercih ediyorsun. Gençliğinden beri ellerini gerçekten kirletmeyi hiç sevmedin. İstedikini elde etmek için başkalarını kullanmayı tercih ediyorsun. Ve Calliope'nin onu istediğin şekilde kullanmana izin verdiğini fark ettim."

"Daha az fark et amca. Daha az fark et," diye cevap verdim içkimden bir yudum almadan önce.

"Neden? Büyük bir sırra mı rastladım?" Bana güldü. "Senin hedef tahtana girmeyeyim. Tek söylediğim, Cora'ya olanlardan sonra bu aile parçalanabilirdi. Aslında, hâlâ incinmiş durumdayız. Ama sen ve Calliope hiçbir şey olmamış gibi devam ettiğiniz, bizi ileriye doğru sürüklediğiniz ve çatlakları yamaladığınız için bu noktaya kadar gelebildik. İş artık her zamanki gibi güçlü; aileler ikinize de yeniden güven duymaya başladı. Şehir daha sakin ve siz ikiniz bir çiftsiniz. Bravo." İçkisini bitirmeden önce kadehini bana doğru kaldırdı.

Çenemi yana doğru kırdım. Bu Calliope'un lehine çok uygun ve tek taraflıydı. "Buraya gelmeni ve tüm bana anlatmanı o söyledi, değil mi?"

Sırıtarak bardağı masanın üzerine koydu. "Bayan Callahan ne isterse Bayan Callahan onu alır. Yardım müzayedesinde iyi şanslar."

Başımı salladım ve o giderken içkimi bitirdim. Calliope gerçekten de acımasızdı. Onda sevdiğim şeylerden biri de buydu. Ama ne zaman planlarını benim üzerimde kullansa, onu boğmak istiyordum. Birisi tarafından kontrol edilmekten hoşlanmıyordum ama yine de kendimi onun lanet olası parmağının altında buluyordum. Hangi düğmeye basacağını çok iyi biliyordu. Sandalyemden kalkıp ceketimi aldım ve kapıya doğru yürümeden önce kol düğmelerimi düzelttim.

Dışarı çıkan Dino -kişisel korumam- duvarı iterek yanıma geldi. Bir kez başını salladı. Hiçbir şey söylemedim, evin önüne doğru yürüdüm. Her adımda tokat atmayı ya da alay etmeyi düşündüm.

kendim. Bir yıl içinde çok şey olmuştu. Ama en önemlisi Calliope ve benim şehirdeki imajımızın değişmesi oldu. Sabah haberleri bize eski Amerikan kraliyetinin rönesansı diyordu.

Kupa karısı mı?

Tamamen hatırlanmayan bir kadinken herkesin olmak istediği bir kadın haline geldi.

Calliope artık kraliçe olma görevindeki bir prensesti.

Dışarı adımımı attığımda, Kasım ayının tanıdık soğuk rüzgârı etrafımda esiyor ve tenimi ürpertiyordu. Aralık ayının 30'una çok az kalmıştı. Calliope Bentley'in önünde duruyordu, beyaz kürk ceketini omuzlarından sarkıyordu. Bana doğru baktı. Gözleri kısıldı ve Monk onun için kapıyı açarken tek kelime etmeden arabaya doğru ilerledi. Dino ve diğerleri buradayken, o da şoförlüğe geri itilmişti. Bir adım öne çıkarak, o içeri girmeden önce kapıyı ittim.

İç çekti. "Gerçekten mi?"

Elimi uzatıp yüzünün yan tarafını kavradım. "Bazen beni çok sinirlendiriyorsun."

"Aynı-"

Dudaklarını dudaklarıma götürerek onu öptüm ve her zamanki gibi o da beni öptü, dili ağzıma girdi. Vücudu benimkine baskı yapıyordu; elbisesinin içinden göğüs uçlarının sertleştiğini hissedebiliyordum. Geri çekilerek ona ters ters baktım.

"Git üstünü

değiştir."

"Hayır."

"Şimdi kim zeytin dalını geri çeviriyor?"

"Bunun için beni bu gece cezalandır. Geç kaldık ve beni ne kadar uzun süre soğukta tutarsan o kadar kötü olur."

"Lanet olsun sana."

Sırıttı. "Demek bana küfreden sendin."

"Eminim bir tek ben değilimdir," diye mırıldandım ve kapıyı açmaları için başımla işaret ettim.

Ancak içeri girdiğimizde elini benimkinin içine koydu ve "ama önemsendiğim tek şey seninki. Şimdi gel de sana oyun planını anlatayım."

Onu sevdiğim gerçeği beni kızdırıyordu.

OceanofPDF.com

"İçimde bir kötülük var, Gerçek bir
organ gibi."
~Gillian Flynn

CALLIOPE

Teçen yıl hayatımın en güzel yılıydı. Bir rüya gibiydi, her zaman istediğim ama nasıl gerçeğe dönüştüreceğimi bilmediğim her şey gibiydi. Sonunda her şeye sahiptim. Adımımı attım. En iyi kıyafetler, ayakkabılar, mücevherler ve kolumda en iyi adamlar dışarıdaydım. Tezahüratlar, alkışlar ve yanıp sönen kameraların önünde gururla ve dimdik durduk. Fotoğraflarımız dergi kapaklarına basılacak ve şehirdeki her eve gönderilecekti... hatta ülkeye. İstediğim her şey sadece bir fısıltıyla benim olurdu. Bir odaya girdiğimde, isteseler de istemeseler de herkes başını çevirir ve dikkatini bana verirdi. Üvey babam, annem ve kız kardeşlerim bile artık beni görmezden gelemiyordu. Bariz nefretlerini ve korkularını gizlemekte daha başarılı olmuşlar ve iyi birer kuklaya dönüşmüşlerdi. Ethan'ın ailesi de öyle. Herkes hizaya gelmişti.

Bunun da ötesinde, en büyük hediye sonunda mutlu olan kızımdı. Babasını ya da beni aramakta ve kendisine Callahan demekte özgürdü.

Evet, bu mükemmellikti... ama mükemmellik de bir yanılsamaydı. Bu büyük aile ve lüks görüntüsünün altında kan vardı. Bazılarını ben dökmüştüm. Bazıları benden çok önce dökülmüştü. Dokunduğum, üzerinde yürüdüğüm ya da girdiğim her köşeden, çatlaktan ve açıklıktan sızıyor ve akıyordu. Nasıl oldu da aklımı kaybetmedim? Nasıl gülümsemeye devam ettim? Ellerimi kaplayan kana rağmen nasıl devam ettim - hayır, bu noktada sadece ellerim değildi; tepeden tırnağa kana bulanmışım. Ama devam ettim çünkü diğer herkes de devam ediyordu. Bu dünya bir mezarlıktı ve yaşayanlar bunu ölülerin üzerinde dans etmek için yapıyordu.

"Ah, ama ben kimseyi öldürmedim," derdi bazıları, sanki daha az canıymışlar gibi, sanki öldürenleri görmemiş ve bakışlarını çevirmemişler gibi. Sanki zayıfların ve güçsüzlerin vahşice katledilmesiyle büyük bir ulus haline gelen büyük bir ulusta yaşamıyorlarmış gibi. Sanki kanlı elleri olan birileri tarafından kendilerine sunulan ayrıcalıklar içinde yaşadıklarını bilmiyorlarmış gibi.

Ben bir canavar mıydım?

Çünkü buraya gelmek için öldürdüm
ve yalan söyledim. Ben bir canavar
mıydım?

Hayır. Değildim.

Ben de onlar gibiydim. Zayıf olmamaya karar verene kadar zayıftım. Güçsüz olmamaya karar verene kadar güçsüzdüm. Onlar ya da onların dedeleri ya da büyük dedeleri gibi kanla kaplıydım.

Ben bir canavar değildim.

Ben çok daha kötü bir
şeydim. İnsandım.

Bu dünyaya, diğer insanlara karşı zirveye çıkmak için savaşmak üzere gönderildim, böylece utanç duymayacaktım. Pişman olmayacaktım. Ellerimdeki kanı bile yıkamayacaktım. Evet, bu bendim. Ve ne kadar kötü, zalim ya da acımasız olduğumu düşünürlerse düşünsünler... yine de başlarını çevirip bana saygı göstereceklerdi. Çünkü içten içe biliyorlardı ki, zirvede olduğunuz sürece ne tür bir insan olduğunuzun bir önemi yoktu.

"Geçtiğimiz yıl boyunca dizginleri eline aldı ve yol gösterici bir ışık, değişimin ve iyiliğin değişmez bir gücü olduğunu kanıtladı. Bugün burada hep birlikte gibi, bize pek çok eşsiz ve yaratıcı fikir sundu. Zamanını kadınları ve çocukları yüceltmeye adanmış ve eyalet genelinde yetim gençler için iki yüzden fazla yeni fırsat yaratarak onların sadece güzel sanatları görmelerini değil, aynı zamanda bu sanatların bir parçası olmalarını sağlamıştır. Hanımefendiler ve beyefendiler, bugün sizlere dünyanın en önemli sanatçılarından birini takdim etme onur ve ayrıcalığına sahibim.

Chicago Güzel Sanatlar Kadınlar Derneği Başkanı Calliope Orsini Callahan, lütfen onu sahneye davet etmeme yardım edin," diye anons etti Fatimah Gupta, Ethan'ın öldürüp bir köprüye astığı Chicago'nun *eski* belediye başkanının eşi. Yüzünde sahte bir gülümsemeyle beni sahnede karşılamak için döndü.

Ethan, her zamanki centilmenliğiyle, masadan kalkmama yardım etmek için bana kolunu uzattı. Onu takdim ederken gözlerindeki eğlenceyi görebiliyordum. Ama onu görmezden geldim ve herkes alkışlarken ileriye doğru yürüdüm ve sahnenin merdivenlerine çıktım. Orada Fatıma bana kollarını açtı, ben de ona. Birbirimizin yanaklarından öptük ve bu bana neredeyse Yahuda'nın İsa'yı öpüşünü hatırlattı. İsa olduğumdan değil. Ama Fatıma geçen yıl kocasının ölümü üzerine çok para kazanmış, sempati, destek ve güç için her gözü sağmıştı. Çok ciddi bir ilişkisi olmasına ve hatta ölen kocasından olduğunu söylediği sevgilisinin çocuğuna hamile olmasına rağmen kederli dudu oynuyordu. Ve bunu bilmek onu tahammül edilebilir kılıyordu.

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim," diye gülümsedim ve alkışlar azalırken başımı salladım. "Chicago Güzel Sanatlar Kadın Derneği'ne beni Başkanları yaptıkları için minnettarım desem yalan olur. Bana sorduklarında, özellikle de bu kadar kısa bir süre üye olduktan sonra, yeterli olduğumu düşünmemiştim. Ancak evrak işlerini gördükten sonra neden bu görevi yeni kıza verdiklerini şimdi anlıyorum."

Birkaçı kıkırdarken diğerleri bana sırtıttı.

"Bu yılki bağış kampanyası için kadınlardan oluşan bir açık arttırma düzenleyeceğimizi duyurduğumuzda, kadın hakları grupları ve diğer kadın güçlendirme liderleri tarafından *cinsiyetçi bir atmosfer* yarattığım gerekçesiyle eleştirildim - bu sabah Twitter'da Molly Wright'ın sözleriyle. Bir diğeri ise bunun arkaik ve düpedüz orijinal olmadığını söyledi."

"Boo..."

"Hayır, yuhalama." Başımı salladım. "Ben yuhalamaya inanmam; ben paraya inanırım. Ve eğer bu etkinliği düzenlememek için yeterince büyük bir rakam ödeyebilselerdi, bu şehrin dört bir yanındaki sanatçıları, menajerleri, küratörleri - hem erkek hem de kadın - teşvik eden ve yükselten yüzlerce hizmet sağlayan bir miktar, bu teklifi kabul ederdim. Ama yapmadılar. buradayız. Özgür zihinlere ve özgür iradeye sahip kadınlar..." Ethana bakarak sırtıttım.

Eşlerimizin bizim için ne kadar para dökmeye istekli olduklarını. Benimkine bankayı aramasını ve onları önceden uyarmasını söyledim bile."

Bu daha fazla kahkaha getirdi. Hatta birkaç adam Ethan başını sallarken kadehlerini ona doğru kaldırdı. Sonunda, dudaklarında küçük bir sırıtışla başını salladı.

"Ama tüm ciddiyetimle," diye konuşarak dikkatlerini tekrar bana çektim. "Güzel sanatlar, aslında tüm sanatlar, iddia ediyorum, her zaman tek bir şey etrafında toplanmıştır... güzellik. İnsanlığımızdaki güzelliğin takdir edilmesi. Sandro Botticelli'nin *Venüs'ün Doğuşu* tablosundan Johannes Vermeer'in *İnci Küpeli Kız'ına* ve Leonardo da Vinci'nin *Mona Lisa'sına* kadar. Sanatçılar kadınların ete kemiğe bürünmüş hallerine bakmış ve bu güzelliğin tüm zamanlar boyunca hatırlanması gerektiğini söylemişlerdir. Bugün bu müzayede için burada bulunan güzellikler sonsuza dek tarihe kazanabilir. İlk üçe giren tablolar, bugün burada bulunan dünyaca ünlü ressam Antonello Torre Di Bello tarafından boyanacak ve Chicago Güzel Sanatlar Müzesi'nde sergilenecektir."

Ona işaret ettim ve alkışlar arasında yerinden kalktı. "Sözü daha fazla uzatmadan, bayanlar ve baylar, lütfen cüzdanlarınızı açın. ve başlayalım. Fatıma." Başlayabilmesi için kenara çekildim.

İlerledi ama ben daha merdivenlerden inemedim, "Bayan Callahan, nereye gittiğinizi sanıyorsunuz? Belli ki ilk yarışmacımız sizsiniz."

Başımı salladım. "Kocamın aşırıya kaçma eğilimi vardır. Başka birinin daha başlangıçta kendini rahatsız hissetmesini istemem-"

"Bir dolar!"

Döndüğümde Ethan'ın bu utanç verici tekliften dolayı aptal ağzıyla sırtarak bir açık artırma raketini havada tuttuğunu gördüm. Gözlerimi ona dikerek çenemi yana doğru kırdım. Fatıma'ya dönerek gülümsedim ve başımı salladım. "Sanırım birinci benim ve başlangıç teklifi bir dolar. Belli ki sevilmiyorum."

"Pekala. İki dolar!" Ethan bağırdı. Onu daha sonra öldürecektim.

Eğer böyle oynamak isteseydi. Ben de isterdim.

Onun arkasında, odanın köşesinde duran Dino'ya baktım. Ancak o bana, yani haine bakmıyordu.

Antonello Torre Di Bello küreğini kaldırarak, "Bay Callahan, görünüşe göre nimetinizi göremiyorsunuz," dedi. Mavi gözleri bir süper kahraman gibi parlıyordu. "Gri gözlü güzel için yirmi bin."

Bunun üzerine göz kırptım. Çünkü bu cesaret isterdi. Normalde kimse bir Callahan'a, özellikle de Ethan Callahan'ın yüzüne karşı... kadını için teklif vermezdi. Ama o teklif ettiğinden beri, artık kimse teklif etmekten korkmuyordu.

"25,000."

"Gri takım elbiseli adama 25,000." Fatıma sonunda işini yapmayı hatırladı.

"50,000."

"Sağdaki adama 50,000."

Dinlemeyi bıraktım, açıkçası tüm bu rakamlar çok düşüktü ve Ethan'ın beni bu lanet yola sokmasına çok sinirlenmiştim. Burada bir saniyeden daha uzun süre durmak hoşuma gitmiyordu. Bunu ona arabada da söylemiştim. Bu yüzden iki milyondan başlaması gerekiyordu ve o beşte karar kılarken ben kıkırdayarak yürüyüp gidecektim.

Biz de tam 200.000 dolara ulaşıyorduk. Ethan küreğini kaldırmadı. Onun yerine telefonunda geziniyordu. Orosu çocuğu bunu sırf beni kızdırmak için yapıyordu. Oh, kesinlikle bunlardan birini daha tutacak ve kurbağa dudaklı çirkin bir kadın tarafından satın alınmasına izin verecektim.

"350.000 dolarımız var-

" "3.000.000 dolar."

Odada sessizlik oldu ve Ethan'a dönüp baktım, onun sesi olmadığını bildiğim halde, belki o umursamıyormuş gibi davranırken biri bir şey söylemiştir diye düşündüm. Ama gözlerindeki öfke ifadesi bana durumun böyle olmadığını söyledi. Tekrar döndüğümde üç parçalı beyaz bir takım elbise giymiş, kırmızı Christian Louboutin ayakkabılar giymiş ve yüzünde büyük siyah Christian Dior güneş gözlükleri olan bir kadının elinde bir kürek tuttuğunu gördüm. Önünde tek bir gri çizgi bulunan koyu renk saçları omuzlarının hemen altında duruyordu. Herkes sanki uzaktan kumandayla odayı durdurmuş gibi ona bakıyordu. Onun kim olduğunu bilmeseler de, kim olduğunu hissediyorlardı.

"5.000.000 \$," Ethan'ın sesi sessizliği bozdu. Başını öne eğdi ve gülümsedi. "5,500,000."

"6,000,000."

"6.500.000," diye karşılık verdi.

Ethan sandalyesinden kalktı. "7 milyon dolar."

"7.5," diye yanıtladı kadın bir bacağına diğerinin üzerine atarak.

"Hanımefendi," dedi Ethan küçük koridoru geçip ona doğru yürürken.

"Karım ve ben biraz tartışıyoruz. Ve bu kadar uzun bir süreyi

bugün çok fazla. Bana bir iyilik yapıp misin?"

"Hayır." Kolayca cevap verdi.

"\$50,000,000." Ethan raketini kaldırdı.

Ugh. Kahretsin, şimdi insanlar bu kadar çok parayı boşa harcadığımızı konuşuyor olacaktı.

"55 milyon dolar," diye karşılık verdi kadın, sandalyesinden kalkarak. "Üzgünüm Bay Callahan. Kocam ve ben karınızla gerçekten ilgileniyoruz. Bu yüzden, ne yazık ki, çekilmek zorunda kalacak olan sizsiniz."

"Babam bana bir Callahan'ın her zaman istediğini elde ettiğini öğretti." Ethan'ın sesi buz gibiydi.

"Ben de bir Callahan'ın sadece bir kurşun yiyebileceğini sanırdım." Sırıttı.

Kahretsin, işler sarpa sarıyordu. Ethan silahını çektiğinde konuşmak için kürsüye doğru ilerledim. Dino ve diğer gardiyanlar da aynısını yaptı.

"Sen bilirsin, değil mi anne?"

Odadakilerin soluk soluğa kalması üzerine gözlüklerini çıkardı ama ben daha çok biri onun şakağında diğeri de benim üzerimde parlayan kırmızı ışıkla ilgileniyordum.

"Gerçekten ikinizin de bunu yapmanıza izin vereceğimizi mi düşündünüz?" diye sordu. "*Ethan!*" Hareket etmeye çalışarak çılgılık attım ama artık çok geçti.

BANG.

Ses omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

"*Ethan!*"

ETHAN

"*Ethan!*" Calliope çılgılık atarak yataktan fırladı, gözleri iri ve çılgındı, odanın sağına soluna baktı, sonra dönüp yatakta onun yanında yatan bana baktı.

"Oh, Tanrım. Sadece bir rüyaydı." Elini kalbinin üzerine koyarak nefes verdi. "Lanet olası bir rüya."

"Rüyalar iyi şeylerdir. Kabuslar kötü şeylerdir. Peki, olan iyi bir şey miydi, yoksa sadece bir kabus muydu?" Ben de cevap verdim.

Başını bana doğru çevirdi ve ters ters baktı. Sözlerini kullanmak yerine arkasındaki yastığı alıp yüzüme fırlattı. Onu yakalayıp ait olduğu yere geri koydum. Ellerini saçlarında gezdirdi, uzun bir süre düşündü ve derin bir nefes aldı.

Kitabı kapatıp komodinin üzerine koydum. "Bu kâbusunuzda ne oldu?"

"Yok bir şey," diye fısıldadı, yataktan kalkmak üzereyken bileğinden tutup yanıma çekti. Bakışlarına karşılık vermedi.

"Bu sabahki müzayededen beri sersem gibisin. İyi misin?"

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki burada olduğumu unuttuğunu sandım. Yavaşça bana döndü, yüzü şaşkındı, " hatırlamıyorum."

"Ne?"

"Arabaya bindiğimi, vardığımı ve sonra birden geri döndüğümü hatırlıyorum." Yüzündeki çatık kaşlar derinleşti. Boynundaki teri görebiliyordum. "Sanırım bayıldım. Neden bayılayım ki? Yanlış bir şeyler var. Kendimi tanıyorum. Bir şey kaçırdım."

Uzanıp elimi alnına koydum. "Ateşin var."

"Ateşin mi var?" Nabzına dokunmak için uzandı ve gözlerini kocaman açarak bana baktı. Çabucak elimden kurtuldu ve yatağın ayak ucuna gitmek için ayağa kalktı. Orada sediri kaldırdı ve aynı hızla karıştırmaya başladı.

"Peki sen ne yapıyorsun?"

"Sanırım biri beni zehirledi!" diye öfkeyle bağırdı, küçük bir müzik kutusunu açtı ve içinde sarı bir sıvı olan cam bir şişe çıkardı.

"Calliope! Bu sadece bir ateş!" Deli kadın o şişedeki her ne haltsa içtiğinde bağırdım.

"Ben... Ben sadece bayılma ateşi geçirmiyorum." Nefes nefese kalmıştı ki vücudu o kadar kötü titremeye başladı ki hemen yanına koştum ve onu tutmak için sağ tarafından tuttum. "Eğer kırmızı kusarsam hatalıyım, siyah kusarsam haklıyım... bahse var mısın?"

"Sen delisin," diye mırıldandım ona, kalkmasına yardım ederken. Konuşabilirdi; onun yerine kollarımın arasına yığıldı. "Calliope!"

Titreyerek arkasını döndü, yatağın kenarına siyah kan öksürdü, onu görünce gülümsedi, nefes nefese kaldı, küfürler savururken ellerini yumruk yaptı. "Kahrolası Melody."

Yani, deli olan o değildi. Bendim.

Annemin nasıl bir kadın olduğunu kısa süreliğine unuttuğum için. Telefonumu elime alıp bir numara çevirdim.

"Ne-"

"Hemen buraya gel!"

OceanofPDF.com

*"Vücudu bıçaklayınca iyileşir,
ama kalbi yaralar ve yara ömür boyu sürer."
~ Mineko Iwasaki*

ETHAN

"W

ne sikim aldı?" Wyatt, Calliope'nin yanından kalkarken ellerini temizleyerek sordu.

Öksürdükten hemen sonra bayılmıştı.

o siyah kusmuğu çıkardı. Şimdi yatakta yatıyor, titriyor, yüzü o kadar kızarmıştı ki boynunun altından başının tepesine kadar kurdeşen dökmüş gibi görünüyordu. Acı içinde olduğu belliydi.

"Zehirler konusunda uzman olmadığım ve şişenin üzerinde de etiket olmadığı için bilemiyorum," diye cevap verdim ve elimi duvara sokmamak için bileğimi sıktım. "O nasıl?"

"İyi, ya da en azından zehirlendikten sonra olabileceği kadar iyi. Ateş, vücuduna saldıran her neyse onunla savaşmanın bir yolu. Ne aldığını bilmediğim için ona biraz genel antibiyotik verdim. Sabah daha fazlasını öğreneceğim," diye fısıldadı omuzlarının üzerinden bakarak. "Ben de onu neredeyse yok edilemez sanıyordum."

"Eğleniyor musun?" Çünkü değildim. "Demek istediğim bu değil-"

Gömleğini tuttum ve yüzünü kendime yaklaştırdım. "Küçük kardeşim, şimdi bile, neredeyse bir yıl sonra, ondan hala hoşlanmadığını ve ona güvenmediğini biliyorum. Bu yüzden yüzüme karşı yalan söyleme ve bana kastettiğinin bu olmadığını söyle. Onu düzelt ve sonra bana güveniyormuş gibi davranmaya devam et."

Yüzü gerildi, dişleri gıcırdadı. "Hepimizden sana güvenmemizi istiyorsun ama bunu yapmamız için bize bir sebep vermiyorsun."

"Çünkü biz bir aileyiz!"

"Gerçekten mi?" diye tersledi. "*Gerçekten* mi! Coraline Teyze de aileden biriydi; o da sana güveniyordu ve şimdi öldü! Ve bize anlatılan hikâyeye ne bana ne de bir başkasına mantıklı geliyor. Ne o zaman, ne de bir yıl sonra! Calliope evimize geldiğinden beri sanki lanetlenmiş gibiyiz. Declan Amca o kadar depresyonda ki artık konuşmuyor. Yemek yemeyi bıraktığında ona beslenme tüpü takmak zorunda kaldım. Darcy... üzgünüm, Killian buralarda yüzünü nadiren gösterir. Bu aile boka battı ve sen gözünü bile kırpmadın. Sanki her şey mükemmelmiş gibi devam ettin. Ve şimdi o biraz hasta ve sen savaşmaya hazır mısın? Tüm bu enerji daha önce neredeydi?"

Aptallar.

Hepsini.

Onlar asla kendi anlayışlarının ötesinde düşüneyen aptallardı. Rasyonelleştiremediler. Benim gördüklerimi göremediler ve bu yüzden her seferinde her şeyin üzerine işediler.

"Her zaman olduğu gibi küçük kardeşim, aklın benim istediğim yerde değil." Gömleğini çıkardım ve yatağının yanına oturabilmek için onu kenara ittim.

"O seni kör ediyor, Ethan. Keşke herkesin gördüğünü sen de görebilseydin." "Çık dışarı." Homurdanıyorum.

Orada durdu.

"Onu senin zehirlediğinden şüphelenmeden git dedim."

İç çekerek ve nefesinin altında mırıldanarak eşyalarını aldı ve odadan çıktı. O gittiğinde elimi yanağının yanına koydum.

"Görünüşe göre yanlış hesaplamışız, *la mia anima*," diye mırıldandım, yüzündeki saçları tararken. "Hani zehirlerle aran iyiymi?"

Esprili bir geri dönüş yapmasını bekledim ama olmadı. Orada titreyerek yatıyordu. Ona baktıkça daha da . Bu durumda olduğu için ona kızgındım. Hiç fark etmediğim için kendime kızdım... Ve en çok da ona bunu yapanlara kızdım.

Yüzük.

Yüzük.

"Ne oldu?" Telefonu kaldırarak söyledim.

"Patron," dedi Dino Tacinelli, "bugünkü açık artırmanın hiçbir yerde kaydı yok. Artık internette yayınlanan bir cep telefonu kaydı bile yok."

"Biri onları silmiş demek istiyorsun." "Evet."

Acı acı kışkırdım ve telefonu kapattım. Tabii ki bu o kadar kolay olmayacaktı. Bir savaşta hiçbir şey kolay değildir. Özellikle de sivil bir savaşta. Ancak ben -Wyatt'ın dediği gibi- dünyayı herkes gibi görmüyordum çünkü ben herkes gibi değildim. Annem, babam, kardeşim ve diğer herkes kim olduğumu unutmuş gibiydi. Dünyadaki tüm kasetleri silebilirler ama benim zihnimi silemezlerdi. Onun yanındaki yatağa oturdum, sırtımı yatak başlığına , gözlerimi kapadım ve bu sabaha geri sardım.

SAATLER ÖNCE

"Satıldı, siyahlar içindeki yakışıklı genç beyefendiye!" diye seslendi ve sırtıttı.

Gözlerimi devirerek sadece içtim, masamıza geri dönüp yanımda yerini alana kadar neredeyse sekerek birkaç kadına beşlik çakmasını izledim.

"Hiç yorulmuyor musun?" Ona sordum.

"Hayır." Göz kırptı, bardağın kenarındaki kirazı kaptı ve ağzına attı. "Bu benim süper gücüm."

Garson Calliope'a bir içki getirdiğinde, "Süper güç olarak sahip olabileceğin onca şey varken," diye cevap verdim, ama o elinin tersiyle itti. Sonra düşündü ve yine de aldı, üzerindeki kirazı yedi ve içkiyi bana verdi. "Ananas sevmiyorsan neden Hawaii mimozası servis ettirdin?"

"Çünkü annen daha pahalı olduğu için her zaman onlara servis yaptırırdı. Eğer bir şeyleri değiştirirsem, önemsiz biriymişim ve onun anısını gölgelemeye çalışıyormuşum gibi olur," diye fısıldadı. "Bana bir ya da iki yıl daha verin ve bu menü değişsin."

HAZIR BULUNAN

Ne olduğunu anladığımda gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Kimse yemeğine ya da içeceğine bir şey katmamıştı.

İçki içmezdi.

Zehir kirazların içindeydi.

Panzehir mimozalarda ya da ananastaydı. Anneme küfrettiğinde, annemin bir şekilde kılık değiştirip bu sabah geldiğini düşündüm. Ama bu çok riskli olurdu, tüm adamlarımız ve ailemizden birkaç kişi etraftayken olmazdı. Calliope'un son kez çok yaklaştıklarında yaptıklarından sonra olmazdı. Hayır, "Kahrolası Melody" demişti, çünkü zehir Hawaii mimozalarından geliyordu.

Her nasılsa birileri Calliope'nin ananastan hoşlanmadığını biliyordu ve menüyü değiştirmeyeceğinden emindi.

Titreyen bedenine bakarak derin bir nefes verdim. Evet, yanlış hesap yapmıştık... Ailenin geri kalanını bu işin dışında tutmak için karanlıkta tutmuştuk. Ve şimdi onlar bize karşıydı.

Siktiğimin hainleri.

WYATT

Odaya girdiğimde Helen'in ilk sorduğu şey "O nasıl?" oldu. "Bir şekilde durumu anladı ve kendine panzehir verdi."

"Nasıl?" diye alay etti, başını bana çevirmeden önce elindeki bezi öfkeyle yatağın yanındaki su leğenine fırlattı. Kahverengi gözleri öfkeli, yorgun ve hâlâ keder doluydu.

Yanına gidip çantamı yere bıraktım ve önünde diz çöktüm. "Helen, tatlım, üzgün olduğunu biliyorum ama bu şekilde devam edemezsin."

Beni itti. "Nasıl devam edebilirim Wyatt? Nasıl mı?"

Babama bak!" Ben

istemedim.

Şimdi yatağında onun yanında yatan adam benim tanıdığım amca değildi. Benim tanıdığım amca uyanıktı, her zaman öğüt vermeye, beni sıkıştırmaya hazırdı, güçlü ve hayat doluydu. Yatakta yatan bu çökmüş adam değildi. Kilo kaybetmişti, çoğu gün yemek yemeyi reddediyordu. Cora Teyze öldükten sonraki ilk hafta neredeyse kendini öldürüyordu. Helen'in başında dikilmesi, cevap banyoya koşması olmasaydı yaşayamazdı. O zamandan beri

-Bir yıl boyunca tüm boş zamanını onu izleyerek ve Calliope Callahan'ın çöküşünü planlayarak geçirmişti.

"Artık ona bakamıyorsun bile," diye fısıldadı, uzanıp leğendeki bezi aldı ve babasının ellerini temizlemek için kullandı. "O burada, acı çekiyor ve sen o sürtüğü kontrol etmeye gittin."

"Ne yapmamı isterdin Helen?" Sanki her geçen gün cehennemin daha da derinlerine düşüyormuşum gibi hissediyordum. "Eğer yardıma gitmezsem, Ethan bunu anlayacaktı. O zaman kaybettiğim bir sonraki kişi sen olursun. Buna izin veremem. Seni kurtarmak için onu hayatta tutmam gerekiyorsa, ne kadar sürerse sürsün tutacağım ama bir adım geri atmanı istiyorum. Lütfen bebeğim. *Lütfen.*"

Dudakları titredi ve gözleri tekrar yaşlarla doldu. "Annemi öldürdü. Annem ona karşı nazikti, onu kabul etti ve o annemi paspas gibi çiğnedi. O bir şeytan ve yapacağım son şey de olsa onu öldüreceğim."

Sertçe yutkundum. Ayağa kalkarak Helen'in alnından öptüm. "Geri döneceğim."

Tamam mı? Ben yokken aptallık etme."

Helen hiçbir şey söylemedi ve bu sadece içimdeki korkunun büyümesine neden oldu.

"Helen, hatırım için, lütfen, bana söz ver."

"Şimdilik. Hiçbir şey yapmayacağım. *Şimdilik,*" diye mırıldandı Helen. "Yine de düşünmem gerek."

Elimden gelenin en iyisi buydu, bu yüzden başka bir şey söylemedim, köşeden iş çantamı aldım ve kapıya doğru adım attım. Bahsettiğim şey buydu işte. Büyük ailemiz bu hale düşmüştü; yalan, arkadan bıçaklama, ihanet, zehir. Odadan çıkıp garaja doğru yürürken ailemin bana öğrettiği tüm dersleri düşündüm. Bir aile ancak içten bölündüğünde yıkılırdı. Calliope'nin bize yaptığı da buydu. Ethan'ı sevgiyle, Coraline Teyze'yi de nefretle bizden koparmış, geriye kalanları da parçalara ayırmak zorunda bırakmıştı.

Biz ne yapabilirdik ki?

Karşılık ver.

Bu benim içgüdümdü.

Biri ailenize saldırdığında, onunla ölümüne savaşırırsınız.

Ama kardeşime karşı savaşırken ne yapmam gerekiyordu? Annem Ethan ve benim asla karşı taraflarda yer almamamız için elinden geleni yapmıştı. Yine de burada birbirimizin boğazına sarılmıştık.

Gerçekten böyle mi olması gerekiyordu?

Arabamda otururken derin nefes daha aldım ve başımı direksiyona yasladım.

"Bunun bir olmayacak."

O sesi tanıyordum. Hepimize musallat olmuştu.

Başımı yavaşça kaldırıp dikiz aynasına baktığımda, sanki araba onunmuş ve ben de onun özel şoförüymüşüm gibi oturan annemin kahverengi gözleriyle karşılaştım. Saçları, önündeki gümüş grisi bir çizgi dışında siyahtı. Tamamen siyah bir takım giymişti ama mücevher takmamıştı. Neredeyse arabanın içine karışmıştı.

İlk seferinde de aynen böyle yapmıştı.

WYATT-İKİ AY ÖNCE

Hemşire acil servis istasyonunun arkasından, "Bu gecelik işiniz bitti mi Dr. Callahan?" diye sordu.

"Evet," dedim ve rozetimi çıkardım. "İyi geceler-"

"Ummm, benimle kahve ister misin?" hızlıca seslendi.

Saat neredeyse gece yarısıydı. Bu saatte nereden kahve bulabileceğini sanıyordu ki? Sanırım mesele bu değildi. Benim ilgimi çeken buydu.

"Kız arkadaşım çok kızar. Ama teklifiniz için teşekkür ederim." Dönüp omzumda çantamla asansörlere doğru yürümeden önce nazik bir gülümseme sunmak için elimden geleni yaptım. İçeride, panele yaslanıp telefonumu karıştırmadan önce bodrum kat düğmesine bastım.

Bugün hiçbir mesajıma cevap vermemişti. Yemek yemiş miydi? Ya da bugün duş almış mıydı? Emin değildim. Helen'in kalbi daha önce de kırılmıştı ama o paketi aldığından beri, haklı olduğumu bildiği için yıkılmıştı. Annesinin ölümünde mantıklı olmayan bir şeyler vardı. Bütün o gece anlamsızdı. Ve Calliope yüzünden anlamsızdı. Bunu biliyordum. O kadın bir yıldı, bir kanser. Hepimizi içten dışa doğru öldürüyordu. Peki ya Ethan? Ethan'a söyleyecek sözüm bile yoktu.

Garaja adımımı atarak üçüncü park yerine doğru yürüdüm; ilk ikisi hastane müdürü ve yönetim kurulu başkanı içindi.

-Gerçi hiç yerim olmamalıydı. Ama Callahanlar için kurallar farklıydı. Kapının kilidini açarak çantamı yolcu koltuğuna attım ve arkama yaslanıp gözlerimi kapattım.

"Neden insanlar arabalarına girerken arka koltuğu hiç kontrol etmezler?"

O ses.

O kadar hızlı döndüm ki neredeyse direksiyona çarpacaktım, ikisinin de rahat bir şekilde oturduğunu gördüm - annem, düğmeli bir gömlek ve kot pantolon giymiş, kahverengi gözleriyle bana bakıyordu ve babam da onun yanında yeşil bir kazak ve kot pantolon giymişti.

Babam bir kaşık hastane jölesini ağzına götürürken, "Çocuklarımız daha akıllı olur sanırsın," dedi.

İçeride miydi?

"Gözlerini dikmiş bakıyor. Sence şokta mıdır?" Annem öne doğru uzandı ve elini alnıma koydu.

Avucuna dokununca hafifçe geriye sıçradım.

"Bilinci yeterince açık görünüyor," diye yanıtladı babam. "Eğer değilse, hastanedeyiz. Eğer onu dışarıda bırakırsak, eninde sonunda biri onu görecektir."

"İnsanların ikinizi de görmesinden daha çok endişelenmiyor musun?" Tersledim. "Siz ikiniz burada ne halt ediyorsunuz?"

Annem babama bakarak, "Bana küfrediyor mu?" diye sordu.

"Evet, işte bu yüzden Dona benim favorim," dedi beni kızdırarak.

Gözlerimi devirerek koltuğuma geri oturdum ve motoru çalıştırdım.

"Nereye gidiyoruz?" Babam sordu.

"Siz ikiniz ne yapıyorsunuz bilmiyorum ama ben eve gidiyorum." Ben de cevap verdim. "Malikâne şu anda biraz iç karartıcı değil mi?" diye sordu annem.

Bir şey söylemedim, biri beni görmeden otoparktan çıktım. Renkli camlar için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

"Calliope teyzeni öldürdü," diye devam etti annem, cevap vermememe rağmen.

"Biliyorum," dedim direksiyonu kavrayarak.

"Bizim sayemizde, biliyorsun." Annem vurguladı. Yine bir şey demedim çünkü ne diyebilirdim ki?

"Amcan nasıl?" diye sordu babam, sesi artık ağırlaşmış ve havası kararmıştı.

"Kırık... hala."

Tek duyduğum "Cık," oldu ve dikiz aynasından öfkeyle camdan dışarı baktı.

"Durdurulması gerekiyor," dedi annem. "O mu yoksa onlar mı?" Ben de karşılık verdim.

"Böyle davranmasının nedeni o-"

"Anne, kusura bakma ama Ethan en büyüğümüz. Bize liderlik etmesi gerekiyordu. İkiniz tarafından bize liderlik etmesi için yetiştirilmesi gerekiyordu ve şimdi onu alaşağı ettiği için bir kadını mı suçluyorsunuz? Hayır, bu onun da hatası."

Sessizlik.

Çok fazla sessizlik vardı, sağır ediciydi.

"Kardeşini öldürmek mi istiyorsun?" Annem açıkça sordu.

Derin bir nefes aldım, içime bir acının sızdığını hissettim. "Bana yapmamamı söylememiş miydin?"

"Görünüşe göre, oğullarıma yapmalarını istediğim şeyleri yaptırma konusunda iyi değilim. Bu yüzden soruyorum." diye cevap veriyor.

Kırmızı ışıktaki durup başımın yan tarafını ovuşturdum. "O benim kardeşim. Bana yardım etti... beni daha önce onlarca kez kurtardı. Ama aynı zamanda onlarca kez de hayatımı tehlikeye attı. Onu öldürmek istemiyorum. Ama ya o kadın beni öldürmesini isterse? Ya da Helen'in peşine düşerse? O zaman ne olacak? Yuvarlanıp bunu kabul etmem mi gerekiyor?"

"Hayır," dedi babam sonunda tekrar konuşarak.

"Öyleyse onu ondan kurtaralım." Annem ekledi.

"Nasıl olur da..." Duraksadım, anneme küfretmeye devam etmek istemiyordum ama dürüst olmak gerekirse. "Nasıl?"

"Alt geçitten geç." Başıyla ileriye işaret etti.

Bana söylediği gibi yaptım, şehrin sanayi bölgesinden geçtim. Yıkık dökük bir garaja varana kadar beni yönlendirmeye devam etti.

"İçeri gir."

Bunu yaptığımda, eski paslı garaj kapısı sert bir çarpmayla arkamıza düştü ve annemle babam kapılarını açarak dışarı çıktılar.

"Sanırım park ediyorum o zaman," diye mırıldandım kendi kendime, arabayı park edip kirli bir su birikintisinin içine girdim. Pantolonumun altındaki lekeler baktım.

"Adımına dikkat et," dedi babam biraz geç bir sesle ve yüzünde eğlenceli bir sırıtış vardı.

"Teşekkürler!" Tıslıyorum.

"Boyun uzamış," dedi bana bakarak.

Gençliğimden beri aynı boydayım. Biraz daha kaslıydım ama onun dışında hâlâ aynıydım. Sanırım bu

nokta. "Daha uzun ve daha güçlü. Sanırım artık seni şu boks maçlarından birinde yenebilirim."

Kaşları kalktı. "Yaşlı bir adamla mı dövüşeceksin?"

"Yaşlı değilsin. Gerçi kır saçlar iyi görünüyor."

Kıkırdadı ve uzanıp beni kollarının arasına aldı. Babama en son sarılmamın üzerinden o kadar uzun zaman geçmişti ki. O kadar uzun zaman ki en son ne zaman sarıldığımı bile hatırlamıyordum. Başımın arkasını okşadı.

"Seni de özledim, evlat."

Ben de ona sarıldım ve ayrıldığımızda döndü. Kollarını iki yana açtı. "Hadi Mel, bize sarılmak *isteyene* sarılmalısınız."

"Ethan'ın aklı başına gelecektir." Bana bakmadan önce ona ters ters baktı ve yüzümü avuçlarının arasına alıp bana sarıldı. "Hala mantıklı olman iyi bir şey... en azından kanlı bir çatışmanın içinde değilken! Geçen yıl mıydı o? Neredeyse ölüyordun! Neden ayağa kalkmadın? Eğer kardeşin yanında değilse, her zaman arkayı kollayacak birine ihtiyacın olur."

"Anne," diye güldüm. Kendimi yeniden çocuk gibi hissetmemi nasıl sağlamıştı? "Babam bana sarılmamı söyledi, ölümüne nutuk çekmemi değil."

O da öyle yaptı. Ve dürüst olmak gerekirse... Bir dersten sonra bile kucaklamasının ne kadar iyi olduğunu unutmuşum.

"Ben... Ben seni o zamanlar kaybettiğimizi sanıyordum." Dedi, sesi endişeyle doluydu. "Ölmeyecek kadar inatçıyım."

"Güzel." Sesi kesildi ve geri çekildi.

Dudaklarının titrediğini fark ettim. Ama onu itti ve omuzlarımın tozunu aldı.

"Fazla zamanımız yok. Baban ve ben kardeşine yardım etmek için senin ihtiyacımız var. Bunu bizimle yapabilir misin?"

"Memnuniyetle."

WYATT-ŞİMDİKİ

"Bu şekilde geri dönmek için gerçekten cesur olmalısın," diye mırıldandım. "İçeri nasıl girdin?"

"Orası benim evim. Bazı kısımlarını değiştirse ve içindeki insanları değiştirse bile, her zaman benim evim olacak ve bir yolunu bulabilirim."

"Korkmamalıydın," dedim garajdan çıkarken. "Yatalak birinden neden korkayım ki?"

"Yatalak değil. Bu geceyi atlatacak. Şimdi lütfen uzanın," dedim ve neyse ki gardiyanlar benim için demir kapıları açarken o da uzandı.

"Başaracak mı?" dedi tekrar ayağa kalkarken. "Onu kendim öldremeden önce ölürse hayal kırıklığına uğrarım."

"O zaman neden Calliope'un Cora Teyze'yi öldürdüğünü ifőa eden o mesajları ve bilgileri Helen'a gönderdin?" Sinirlenerek tersledim.

"Neden ki?"

Direksiyonu sıkıca kavradım. "Onun pervasızlaşmasını engellemek için! Neyse ki Ethan Helen değil de sen olduğunu düşünüyor!"

"Şanslı mı?" diye tersledi. "Oğlumun beni hayat hikayesindeki kötü adam olarak görmesinin şans olduğunu mu düşünüyorsun? Bu pozisyonda oğlumla savaşıyor olmamın şanslı olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Otoyola çıkmak için hareket ederken yanağımın iini ısırdım.

"Ben bu aileye kalbimi ve ruhumu verdim Wyatt," dedi yavaşça nefes alarak. "Ona her şeyi altın tepside sundum ve şimdi o aptal küçük orospu yüzünden her şeyi yüzüme vuruyor ve başka bir küçük orospunun intikamı için kullanılıyor. Bütün bunların amacı neydi? Ezdiğimiz onca insan, onca kan ve şiddet, uyυřturucu ve g... Sonu böyle olacaksa ne vardı?"

"Bu şekilde bitmeyecek." Buna izin vermezdim.

"İşte bu yüzden Helen'e o mesajları gönderdim," dedi annem. "Böylece o da sana gösterecekti. O göstermese bile sen benim gönderdiğimi bileceksin. Baban ve ben Ethan'ı kurtarmak için sana güveniyoruz."

"Anne, Ethan'ı kurtarmanın yolu yok." Bunu göremiyor muydu? "Ona aşık."

"O zaman ölen kadını sevebilir ve bunu atlatabilir. Tıpkı diğeriyle yaptığı gibi."

"Ivy. Ve bu durum hala karıştırıyor. Ethan ne zamandan beri bu kadar iyi bir aktör oldu? Sanki farklı bir insan gibiydi. Ama her neyse. Diyelim ki hepsi sahteydi. Calliope ile yaşadığı şey farklı. Daha karanlık ve derin. Bu ailede ne zaman sevdiklerimizden birinin ölümünü atlatabilen oldu ki?"

Büyükannem bugün hâlâ büyükbabamın yasını tutuyordu. Amcam, teyzemin kaybı yüzünden neredeyse ölüm dőeęindeydi. Kendi annemin sözde öldüğü zamanı ve babamın o ne kadar zgn olduğunu hatırlayabiliyordum. Hala babamın

O zamanlar rol yapıyordu ya da yapmıyordu, ama gözyaşları içindeki görüntüsü hala hafızamda.

"Kardeşin güçlüdür; bunu atlatacaktır." Tek cevabı buydu.

Başımı salladım. Bu gerçekten cehennemdi. Kimse mantığını dinlemiyordu, sadece omuzlarındaki şeytanları dinliyorlardı.

"Babam nerede?" Helen aracılığıyla bana ilk ulaştıklarından bu yana iki ay geçmişti. Ve birbirlerinden ayrı olarak nadiren ortaya çıkıyorlardı, eğer ortaya çıkıyorlarsa bile.

"İyileşme."

"Neyin iyileşmesi?"

"Calliope'nin küçük keskin nişancılarından biri tarafından omzundan vuruldu," diye mırıldandı acı acı.

"Gelmeli miyim?"

"Hayır," diye araya girdi. "İşine gitmeli ve normalde yaptığın gibi hayatına devam etmelisin. Baban iyi. Yine de bana söyleniyor. Ama hayatına kastedildiği için Ethan'ın paranoyaklaşması muhtemel."

Bunun her zaman tanıdığım ağabeyim olduğuna inanamıyordum. Kukla ustası Ethan, artık kukla Ethan'dı. Buzun ve karın kralı bir civciv tarafından eritilerek bir su birikintisine dönüştürülmüştü.

"Ethan kurtarılamazsa ne olacak anne? O zaman ne yapacağız?"

Cevap vermedi. Her zaman onun favorisinin ben olduğumu söylerdim. Ama şu anda, sanki başından beri Ethan'mış gibi görünüyordu.

"Onu kurtarmayı bu kadar çok istemen beni biraz kışkandırıyor anne," diye itiraf ettim otoyoldan Callahan Hastanesi Caddesi'ne doğru çıkarken.

Dikiz aynasından dudaklarının köşesinin yukarı kalktığını gördüm. "Herhangi biriniz için de aynı şekilde savaşırdım. Hepiniz için çok mücadele ettim. Ama hepiniz şımarık ve nankörsünüz, bu yüzden tüm bu sıkı çalışmamı fark etmiyorsunuz."

"Şımarık ve nankör...ouch. Bize gerçekten nasıl hissettiğini söyle." "İşim bittikten sonra ah'tan fazlasını söylerdiniz."

Buna kıs kıs güldüm. Bir yanım, eğer "yaşasalardı", yani ortadan kaybolmasalardı, her şeyin böyle olup olmayacağını merak etti. Bu ana kadar onunla ve babamla birlikte büyümüş olsaydık, onunla daha fazla böyle konuşmalar yapabilir miydik? Ethan hiç Calliope'nin tuzağına düşer miydi?

"Hiç pişmanlık duyuyor musun?" Hastanedeki yerime park ederken sordum.

"Ne için
pişmanlık?"

"Bizi bıraktığın
için mi?"

Yine soruya cevap vermedi. Ön koltukların arasındaki konsolun üzerine bir cep telefonu koydu. "Yarın harekete geçiyoruz."

"Yarın mı?" Harekete geçmeden önce birkaç gün daha beklemek istemiştim. "Neden yeni kilisenin büyük açılışı değil de yarın?"

"Çünkü bugün zehirlendi. Hayatına arka arkaya bir saldırı beklemeyecektir," diye cevap verdi. "Bunu valinin balosunda yapacağız."

Başımı salladım. "Onun gideceğini sanmıyorum. Süslü bir baloya gidip sosyete taklidi yapmak şöyle dursun, bu gece gözlerini açık tutacak kadar bile enerjisi yoktu."

"Numara yapmıyor. O bir sosyetik. Bu tür ortamlarda büyüyor. Herkesin gözünün üzerinde olması hoşuna gidiyor. İçeride sürünmek zorunda kalsa bile gidecek."

"Ya yapmazsa?"

"Orijinal plana sadık kalacağız. Calliope büyük olasılıkla birkaç gün içinde daha iyi olacak."

"Tamam," diye başımı salladım.

"Güzel, işte iyi geceler."

"Seni burada öylece bırakmam mı
gerekiyor?" "Evet, şimdi git."

Gözlerimi devirdim ve güldüm. "Ethan bunu senden alıyor."

"Ne?"

"Yok bir şey," dedim, sanki o orada değilmiş gibi arabadan indim, asansöre doğru yürümeden önce normalde yaptığım gibi kapıları kilitledim. Nasıl çıkacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama yine de nasıl içeri girdiğini bilmiyordum.

Ethan'ın ondan aldığı şey buydu; sır saklama ve imkânsızı başarma yeteneği.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

*"Çocukluk uzun, çok uzun bir yol,
Ölümün o karanlık, fısıltılı ormanı imkansız bir varış
noktası gibi görünüyor."
~Lauren DeStefano*

ETHAN

"B "Annem öyle dedi!" Gigi bana öfkeyle ofladı, bugün hazırlanmasına yardım edenin ben olmasından hiç memnun değildi. Hizmetçiler geldiğinde bunu reddetmiş, kendi başına gideceğini söylemişti.

annesini bekledi. Büyükanmem bile ona yardım edebileceğini söyledi ama Gigi tek istediği kişinin Calliope olduğu konusunda kararlıydı. Bu konudaki tek sorun annesinin hala yatakta olmasıydı.

"Gigi," dedim önünde diz çökerek. "Annen biraz hasta. Dinlenmeye ihtiyacı var. Okul oyunun için heyecanlı olduğunu biliyorum ama annenin iyileşmesini istemiyor musun?"

Kaşlarını çattı, kollarını kavuşturdu. "Annem hiç hastalanmaz, baba." "Ama şimdi-"

"O zaman onu görmek istiyorum. *Şimdi!*" diye emretti.

Ses tonundaki değişiklik kaşlarımı kaldırmama neden oldu. Annesini mi taklit ediyordu? Yoksa beni mi? Peki, tamam. İyi o zaman. "Ne istediğin umurunda değil," dedim ben de, daha dik durarak.

Bunu hiç beklemiyormuş gibi ağzı açık kaldı. "Baba, hayır diyemezsin."
Görünüşe göre onu şımartmışım.

"İşlerin nasıl değiştiğini görüyor musun? Hayır dedim. O yüzden git kostümünü giy ki geç kalmayasın. Şimdi!"

Gigi suratını asarak bacaklarıma sarıldı, ben de boş gözlerle ona baktım. Yavaşça suratı düştü ve arkasını dönüp dolabına yönelirken bacaklarımı bıraktı. Başımı sallayarak gidişini izledim. O gerçekten bir şeydi. Geçen yıl boyunca onun büyümesini ve değişmesini izlemek hem eğlenceli hem de zorlayıcıydı. Görünüşe göre yine sınırları test etme aşamasındaydı. Kalenin küçük prensesiydi ve bunu biliyordu.

Büyükannem yavaşça içeri girerken, "Şimdi ayağını yere vurman iyi oldu," dedi.

Değişen bir başka şey de buydu - büyükannem daha az enerjik hale gelirken kızımın giderek daha enerjik hale gelmesini izlemek. Şiddetli bir değişim değildi; sanki ölümün eşiğindeymiş gibi bile değildi. Sadece fark ediliyordu. "Baban en çok kız kardeşinle zor zamanlar geçirdi."

"Hatırlıyorum," diye cevap verdim.

"Calliope nasıl?" diye usulca sordu. "Sabah personeliyle toplantı yapmadığı için şimdiden evde dedikodular dolaşıyor."

"Bir gün kaçırıyor ve sanki ölüm döşegindeymiş gibi davranıyorlar," diye homurdandım.

Calliope görevi devraldığından beri her sabah personeliyle bir brifing yaparak güne başlar, günün gündemini belirler, bir önceki günü gözden geçirir, bazılarını alkışlar, bazılarını da düzeltirdi. Sanki ordudaymışlar gibiydi. Tüm bunları yapmasına gerek yoktu ama yine de ısrar etti.

"Personel onu seviyor. Endişeleniyorlar çünkü devamsızlık yapmak onun yapacağı bir şey değil," diyerek beni rahatlatı.

"Ondan hoşlandıklarına emin misin? Yoksa hoşlanıyormuş gibi mi yapıyorlar?" İçimdeki kızgınlığın yeniden yükseldiğini hissederek sorguladım. "Artık kimin sadık olup olmadığını anlayamıyorum."

"Personelden mi yoksa aileden mi?"

Yüzüne baktım, geçen yıla göre birkaç kırışıklık daha vardı; yorgun görünüyordu. "Herkesten bahsediyorum nine. Neler olduğunu biliyor olmalısın."

"Biliyorum." Kaşlarını çattı. "Ve bundan hoşlanmıyorum."

Ben de kaşlarımı çatarak ondan başka tarafa baktım. "Yani benim de kör olduğuma mı inanıyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi nefesi ağırlaşarak. "Hiçbir şey bilmiyorum. Kim haklı? Kim haksız? Ne neye sebep oldu? Kim ne yaptı? Bundan sonra ne olacak? Hiç bilemedim. Yeterince zeki değilim."

Bunu söyleme şekli hiç hoşuma gitmedi. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, ben sıradan biriydim. Büyükbaban da vasat biriydi. Kardeşinin ölümünden sonra çok çalışmak zorunda kaldı. Kendini tekrar tekrar zorladı. Ve bu onun için zor ve yorucuydu, bu yüzden baban bu konuda bir içgüdüye sahip gibi görüldüğünde çok mutlu oldu. Kendi payına düşeni yapmak ve benimle ortalama olmaya geri dönmek istiyordu." Kendi kendine gülümsedi. "Baban ve annenin yaptığı planlar benim boyumu aşıyordu. Senin yaptığın planlar da benim boyumu . Bunların hiçbirini anlamıyorum. Bununla yüzleştim ve sadece destek olmak istiyorum."

"Peki sen kimi destekliyorsun?"

"Callahan ailesi... Siz diğer her şeyi halledin. Ben daha basit şeylere odaklanacağım... torunumun torunu gibi."

Tam o sırada, dolabının kapısından bir gümbürtü geldi ve ben de ona doğru koştum. "Gigi-"

"Ben iyiyim," dedi ve kapıyı açtığımda, fermuarını yukarı kaldırmaya çalışarak aşağı yukarı zıplıyordu. Beni görünce kaşlarını mı çattı? "Baba, git buradan! Ben hazırlanıyorum."

"Ama fermuarın-"

"Ben hallederim."

Giyinmesine yardım edemeyeceğim bir aşamaya mı gelmişti? Bu çok hızlı oldu.

Bundan hoşlanmadım.

Tekrar zıpladı, Tinkerbelle kostümünün arkasına ulaşmaya çalışıyordu. Okulunun Kasım ayında neden *Peter Pan*'ı sahnelediğinden emin değildim ama o bu konuda ve aldığı rol için çok heyecanlıydı. Repliği olmadığı için nedenini sorduğumda, bütün gün sevmediği çocuklara surat yapabildiği ve başı derde girmediği için olduğunu söyledi.

Rip.

Bir sonraki sesti ve donup kaldı, dönüp bana baktı ve ben gülmemeye çalıştım. Ortak ifadeleriyle annesine çok benziyordu.

"Oh, hayır, baba!"

"Çok fazla bauducco chocottone yersen ne olur gördün mü?" Bu sesle ikimiz de döndük.

"Anne!" Gigi ona doğru koşarak seslendi.

Üzerinde koyu renk bir bornoz, gözlerinin etrafında daha da koyu halkalar vardı. Cildi solmuştu ve dağınık saçları karmakarışık. Hâlâ hasta olduğu belliydi ama Gigi bunu fark etmemiş gibi görünerek annesinin elinden tuttu ve onu dolabına götürdü.

"Babam hasta olduğunu söyledi ama geleceğini biliyordum."

"Ben mi hastayım? Ben hastalanmam," diye yalan söyledi, başını kaldırıp bana baktı. Bana yavaşça göz kırptı ve gülümsedi, sanki bu onun yatakta değil de ayakta olmasının iyi olduğuna inanmam için yeterliymiş gibi.

"Bunu ona ben söyledim." Gigi de bana gülümsedi.

Ailemin bana yalan söylediği zamanları hatırladım. İyi olmadıkları halde bana iyi olduklarını söyledikleri zamanları. İç çekerek önünde diz çöktüm ve kızımı annesine bakması için çevirdim.

"Ethan," Calliope ne yaptığımı biliyor gibiydi. Ama durmayacağım için başımı salladım.

"Baba?"

"Annenin gözlerinin nasıl daha koyu görüldüğünü görüyor musun?" İşaret ettim. "Ve annenin teninin nasıl çok ama *çok* beyaz olduğunu?"

Başını salladı. "Evet."

"Bu annem hasta demek." "Ama hasta olmadığını söylüyor."

"Annen endişelenmeni istemiyor," dedim ona. "Yani, annem öyle diyor. Ama tüm zamanını sana yardım etmeye çalışarak geçirir ve iyileşmezse, daha da hastalanır. Annem süper anne olmak istiyor, bu yüzden hastayken çalışıyor. Sence bu iyi bir şey mi?"

Gözyaşlarının eşiğinde kaşlarını çattı ve annesine baktı. "Anne, hasta mısın?"

Calliope bana ters ters baktı ama kendini ayakta tutmayı bile başaramadı, bunun yerine vücudu zayıfladığı için kapı çerçevesine yaslanmak zorunda kaldı.

"Calliope," diyerek kızımızın yanından ayrıldım ve koluna girdim, "kendini her zaman bu kadar zorlamana gerek yok."

"Ben iyiyim." Calliope ısrar etti.

"Sorun yok anne. Ninem yardım edebilir," dedi Gigi ve büyükannemin yanına gidip elini tuttu.

"Emin misin? Saçını yapmamı istediğini söylemiştin?" Calliope beni iterek ve yaklaştırmaya çalışarak sordu.

"Nana saç konusunda da iyidir." Gigi söyledi. Calliope bunun üzerine kaşlarını çattı.

"Calliope," dedi büyükannem, "iyi görünmüyorsun. Git biraz daha dinlen. Ben onunla ilgilenirim."

İç geçirdi, başını salladı ve sonunda Gigi'ye döndü. "Gitmeden önce gel bana göster, tamam mı?"

"Evet, anne." Gigi gülümsedi.

Bu teslimiyet anını kullanarak onu kollarıma aldım ve gözlerini devirmesine neden oldum.

"O kadar da hasta değilim. Birkaç saat içinde iyi olacağım," diye yakındı Calliope.

"O zaman birkaç saat sonra göster bana," diye fısıldadım, onu odadan çıkarırken. "Hizmetçiler öldüğümü düşünecek." Şikâyet etti.

"Geçmiş olsun o zaman."

"Sen imkansızsın."

"Sen de öylesin," dedim odamızın kapısını tekmeleyerek açarken. Dikkatlice onu yatağa geri götürdüm.

"Ethan, ben daha önce de zehirlendim. Tüm yapmak zorunda değilsin."

İşte yine anlaşılması imkânsız biri haline geldi. "Bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor? Zehirlenmeye alışkın olman mı?"

Gülümsedi ve başını yastıklara yasladı. "Evet." "Bu beni daha iyi hissettirmiyor."

"O zaman bana değil işine odaklan. Bu akşamki vali balosundan kaçmak için bunu kullanamazsın. Gitmen çok önemli." Bazen tek yönlü bir zihinle çekilmez oluyordu.

"Beni kızdırıyorsun."

"Aynen öyle." Sırıttı, göz kapakları tekrar kapanmaya başladı. Yüzüme dokunmak için uzandı. "Merak etme patron. Hiçbir yere gitmiyorum. Şimdi Gigi için güzel fotoğraflar çek."

"Seni evde yalnız bırakmayacağım."

"Neden korkuyorsun ki? Hiçbir şey olmayacak."

O bunu bilmiyordu. Bu bana herkesin ne kadar dengesizleştiğini göstermişti. Daha sinsi, daha çaresizdiler.

"Köşeye sıkıştırılan hayvanlar geri çekilir."

Cevap vermedi, uyumaya devam etti.

Ona katılmayı ne kadar isterdim.
Sadece uykusuzluktan değil, yorgunluktan da bitkin düştüğümü hissettim.
Yatak odasından banyoya geçerek duşa girmek için soyundum.
Düşünmem gerekiyordu.
Planın yeniden ayarlanması gerekiyordu... hem de hızlı bir şekilde.

CALLIOPE-YAŞ 12

"Calli? Tatlım, neyin var?" diye sordu büyükannem elini yüzüme koyarken.

Saçları sarı, gözleri yeşildi. Avuç içleri tenimde zımpara kağıdı gibi hissediliyordu, ama bu güzeldi - bana vurmadı. Bana hiç vurmadı. Bu onu annemden daha iyi yapıyordu. Ama neden beni bulanın annem olmasını umuyordum ki? Bana neyin yanlış olduğunu soran?

"Hiçbir şey," dedim, dolaptan çıkıp onun önüne oturdum.

"Doğum gününü yine unuttuğu için annene kızgın mısın?" diye sordu büyükannem.

Başımı salladım. "Hayır."

"Yalan söylüyorsun. Yalan söylemek hakkında sana ne söyledim?" "Ya ikna edici bir şekilde yap ya da hiç yapma."

Elini başıma koyarak, "Bu doğru tatlım," diye cevap verdi. "Üzgün olduğunu biliyorum ama sana daha önce ne söylediğimi hatırlıyor musun? Annen yakında bir gün seni sevecek. Bir gün, en iyilerin en iyisi olduğunda ve bu aileye yardım ettiğinde... seni bin kere sevecek."

"Neden beni şimdi sevemiyor?" Başımı öne eğerek mırıldandım. "Ben seni seviyorum. Sayılmaz mıyım?"

"Sen sayılırsın, büyükanne. Ama-"

"Ama annenin de saymasını istiyorsun?"

Başımı sallamadım ya da başka tarafa bakmadım.

"İnanmaya devam etmelisin, çalışmaya devam etmelisin, bu dünyada sahip olmaya değer hiçbir şey bedavaya gelmez. Savaşmalısın, Calliope. Eğer mutlu olmak istiyorsan, herkesten daha çok savaşmalısın. Peki savaşmayı nasıl öğreniyorsun?"

"Eğitimle mi?"

"Peki eğitilmenin amacı nedir?" "Savaşmak için mi?"

"Ve sen dövüşüyor musun?"

"Mutlu olmak için."

"Peki mutlu olmak ne demek?"

"Ailenizi korumak ve size inanması için."

"Aferin kızım, şimdi büyükbabana git de seni eğitmesine yardım etsin. Ben de seni mutlu görmek istiyorum. O ya da bir başkası seni kaç kez yere düşürürse düşürsün, bunu neden yaptığını hatırla ve ayağa kalk. Her zaman ayağa kalk."

CALLIOPE-ŞİMDİKİ ZAMAN

Gözlerimi açtığımda oda karanlıktı ve sadece ay ışığı parlıyordu.

Sadece odayı değil, pencerelerden görebildiğim kadarıyla odanın dışındaki dünyayı da. Gün çok çabuk geçmişti. Ben de zar zor hatırlıyordum. Üşüdüğümü hissederek yorganı indirdim ve Tinkerbelle kılığına girmiş kızımın yatakta yanımda uzanmış, en sevdiği yunusu ikimizin arasına sıkıştırmış, mışıl mışıl uyuduğunu gördüm.

"Uyanık mısın?"

Helen elinde bir havluyla banyodan çıkarken kapıya baktım. Bir düğmeye uzandı ve odaya ışık doldu. "Evet, uyandım ve kendimi çok daha iyi hissediyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim. Hepimiz senin için endişeleniyorduk. Özellikle de bu ufaklık için," dedi ve yatağın üzerine oturdu. Yanımdaki Gigi'ye işaret etti. "Ethan senin yokluğunu telafi etmek için hepimizi onun oyununa götürdü. Gigi çok iyiydi. İfadeleri kalabalığı gülmekten kırdı geçirdi. Geri döner dönmez seni görmek istedi. O zamandan beri de gitmedi. Küçük kızlar için, anneleri onların tüm dünyasıdır. Ve anneleri için onlar en değerli hazinelerdir."

"Ne yazık ki tüm anneler değil," dedim ve Gigi'nin kahverengi yüzüne bakmadan önce bir anlığına siyah saçlarını okşadım. "Beni ziyaret ettiğin için teşekkür ederim. Baban bu kadar hastayken zor olmalı."

Twitch.

Hafifti.

Zar zor

farkediliyor.

Ama kaşlarında yakaladığım bir seğirme vardı.

"Elbette, aile bunun için değil de nedir?" diye sordu.

Başımı salladım ve tekrar odaya baktım. "Ethan nerede?"

"Valinin balosuna gitti."

"Ya Wyatt?" Ayaklarımı yataktan dışarı atarak sordum. "O da onunla gitti."

"Hmm...yani bu gece sadece biz kızlar mıyız?" "Öyle görünüyor."

"O halde sizi yalnız bırakayım," dedi Helen ve gitmek üzere hareket etti.

Adını seslenmeden önce kapıya kadar gelmesini izledim. "Helen."

Dondu kaldı ve yavaşça bana döndü. Gülümsedim. "Bir aileye sahip olmak çok güzel. Benim olduğunuz ve bana kucak açtığınız için teşekkür ederim."

Twitch.

"Elbette, sizi nasıl karşılamayabilirim ki?" dedi ve olabildiğince hızlı bir şekilde çıktı. Kapı arkasından çarpmadı, ama tam olarak nazikçe de kapanmadı.

"Sen çok kötü bir oyuncusun Helen," diye fısıldadım, yatağın kenarına doğru ilerledim ve Pandora'nın kutusuna benzettiğim sediri kaldırdım. Uykuya dalmadan önce bir şey hatırlamıştım.

"Köşeye sıkıştırılan hayvanlar geri saldırır."

Bu doğrudu. Ama şu da doğrudu ki, bir hayvanı gitmeye çalıştığı için yeterince şok ederseniz, köşede kalmayı öğrenir. Bir şişe çıkardım ve içindeki hava kabarcığını görmek için yana yatırdım.

Yapmamalıyım. Henüz değil. Zamanı değildi. Zehirlenmişim ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu, henüz, ama bunu unutmayacaktım. Asla unutmayacaktım.

Yüzü

k.

Yüzü

k.

Çabucak telefonumu almak için hareket ettim, sesi kimin bu kadar açtığından emin değildim. Yine de Ethan'ın yapacağı şey tam olarak buydu, böylece cevap vermemek için ne kadar kendimden geçmiş olabileceğimi görebilecekti. Telefonu kaldırıp aşağıya baktığımda engellenmiş bir kimlik çağrısı gördüm. İç geçirdim, bu sadece iki kişiden biri olabilirdi ve şu anda ikisinden de hoşlanmıyordum.

"Neden kocanla birlikte değilsin?" diye sordu büyükbabam. "Ya da kızının bu sabahki oyununda?"

"Zehirlendim."

"Zehirlenmiş mi?" Nefes

nefese kaldı. "Ben de

öyle dedim." "Kim

tarafından yapıldığını

biliyor musun?"

Ses tonundan meraklı olduğunu hissedebiliyordum. "Hayır, neden? Sorun nedir?"

"Yüz yüze konuşmamız gerek."

"Büyükbaba, daha yeni . Hala

hissediyorum..."

"*Mala tempora currunt.*" Latince'ydi, yani kötü günler bizi bekliyor.

Bir şeylerin çok yanlış gittiği anlamına gelen bir kod. "Anlaşıldı.

Seninle baloda buluşuruz."

Tek kelime etmeden telefonu kapattı ve ben de tekrar elimdeki şişeye baktım. Büyükanнем bir botanikçiydi. Başlangıçta, büyükbabamla evlenmeden önce, sadece bahçelerle ilgilenmek ve daha iyi bahçeler yapmak için bitkilerle deneyler yapmak istemişti. Evlendikten sonra zehir üzerine çalışmaya başladı. Bana zehirlenme belirtilerini hemen nasıl fark edeceğimi, bunları kendimi iyileştirmek için nasıl kullanacağımı ve başkalarını nasıl öldüreceğimi öğretmişti. Bu, baldıran otu alıp birinin çorbasına atmak kadar basit değildi. En karmaşık tariflerle geldi ve onları nasıl daha etkili hale getireceğini bulmak için yıllarını harcadı. Tüm bu bilgileri bana ve gözetimi altındaki birkaç kişiye aktardı.

İşte bu yüzden bir şeylerin yanlış gittiğini hemen anlamıştım. Onun eğitimi sayesinde hayatta kalmış ve sonrasında kendimi bu kadar çabuk iyi hissetmiştim. Büyükanнем artık yaşlanmıştı, zihinsel kapasitesini yavaş yavaş kaybediyordu ve hayatta tek istediği Callahan ailesinin kendisine yaptıklarından dolayı yok olduğunu görmektir. Bu aileye ona çektirdikleri acıyı yaşatmak onun bu dünyadaki son arzusuymuştu ve öyle de olacaktı.

Tüm bu karmaşanın nedeni buydu.

Ama sonuçta, ne kadar düşünürsem düşüneyim, artık geri dönüş yoktu. Yolumu ve tarafımı çoktan seçmiştim. Tek yapabileceğim ilerlemeye devam etmek, mutluluğuma kavuşana kadar savaşmaya devam etmektir.

Telefonumu tekrar kaldırarak bir kez çevirdim ve otomatik olarak telefonu açtı.

"Neredesin?"

"Kocanızla birlikte aptallar balosundayım. Hâlâ hayatta olduğunu duyduğuma sevindim," diye cevap verdi Dino.

Kıs kıs güldüm. "Vinnie ve Italo'ya ne dersin?"

"Vinnie şehrin diğer elitleriyle birlikte yalakalık yapıyor, havyar ve kremalı tartları ağzına tıkıştırıyor ve sanırım Italo da bir yerlerde kocanız için pezevenklik yapıyor."

"Pezevenk mi?"

"Detayları bilmiyorum. Kocanız her şeyi tutuyor. Onu aramanız gerekecek."

"Oraya gittiğimde sorarım," dedim banyoya girdiğimde. "Nereye? Buraya mı?"

"Evet, ona haber ver, geliyorum."

"Bu hiç hoşuna gitmeyecek."

"Bu yüzden telefonum kapalı olacak ve ona söylemene izin veriyorum, ama bunu yapmadan önce bir saat kadar bekle," diye cevap verdim ve aynada kendime bakarak telefonu kapattım. "Yüce Tanrım." Hayır, o bile bu kadar kötü görünmüyordu.

HELEN

Annemi kaybettiğimden beri kalbim yanıyor ve boğazımda kül varmış gibi hissediyordum. Huzur bulamadım. Dinlenemedim. Sadece ölmesini istedim!

"Ugh!" Telefonumu odamdaki aynaya fırlatarak çığlık attım. Paramparça olduğunda, gözlerimdeki yaşların biriktiğini hissederek kendimin kırık yansımalarına baktım.

Tak tak. Tak.

"Ne?" Gözyaşlarımı hızla silerek tersledim.

Kapı açıldı ve Nari'nin yüzünü görünce omuzlarım düştü. Şu anda onun sunacağı saçmalıklara ihtiyacım yoktu. Koyu renk gözleri yerdeki kırık camlara baktı.

"Evet?" Sinirli bir şekilde sordum, gömleğimi düzelttim ve yüzümü ona döndüm. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı, Nari?"

Bardaktan uzaklaşıp bana baktı. "İyi misin?" "Gerçekten umurunda mı?"

"Biz bir aileyiz," diyerek kapıyı arkasından kapattı ve bembeyaz bir pantolon giymiş halde kapıya yaslandı. "Yoksa hâlâ bana tepeden mi bakıyorsun?"

"Hiç aşağı bakmadım-"

"Evet, yaptın," diye soğuk bir şekilde araya girdi. "O gün, Calliope beni vurduğunda, arabada oturup bana 'haddimi bilmemi' söyledin. Sana haddini bildirdiklerinde nasıl hissediyorsun?"

"Yani, umurunda değil; sadece... tam olarak ne yapmaya geldin? Kına yakmaya mı? Yüzümü pisliğe bulamaya mı?"

"Hayır. Yüzüm çamur içindeyken yapamadığın şeyi yapmak için. Sana bir aile olduğumuzu hatırlatmak için. Sana yardım etmek."

"Bana yardım eder misin?" Tekrarladım. "Nasıl?"

"Calliope," dedi ve gözleri benimkiler kadar soğuk ve ölü gibiydi. "Ne oldu-"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Ve hiçbir konuda yardıma ihtiyacım yok."

Kapıdan uzaklaştı ve bana doğru yürüdü. Daha dik durdum, başım dik, bekliyordum.

"Biz Callahanlarız," dedi bana. "Bu soyadıyla doğmamış olabiliriz ama Callahan olarak yetiştirildik ve hiç kimse bize hakaret etmemeli ya da zarar vermemeli ve bunun bedelini ödememeli. Hiç kimse."

Geçen yıl boyunca Calliope ve Nari arasındaki ilişki daha da kötüleşmişti. Nari kocasından boşanmak istedi ama Ethan ve Calliope buna karşı çıktılar. Nari yine de dava açtı ve şimdi kocası kızının tam velayetini almıştı. Calliope'yi suçladı; ne de olsa bir Callahan ne zaman bir yargıca rüşvet vermemişti ki?

"Helen, bir planım var-"

"Duymak istemiyorum," diye sözünü kestim hemen. "İçinde olduğun hiçbir şeyin parçası olmak istemiyorum."

"Helen, birlikte-"

"Hayır."

Sanki deliymişim gibi bana baktı. "Ondan nefret etmiyor musun? Neden nefret etmeyesin ki?"

"Dedim ki-"

"Ne dediğini duydum! Anlamıyorum!"

"Çünkü sen benden daha zayıfsın!" Yüzüne ters ters baktım. "Kendi kızını bile geri alamıyorsan, kendi lanet kocana karşı bile kazanamıyorsan, benim arkamı nasıl kollamayı bekliyorsun? Çok sık kaybediyorsun! Bir ezikle birlikte olmak istemiyorum."

"Sen de kaybetmedin mi?"

Ters ters bakarak, "Bir kez daha söylüyorum, ben. Bilmiyorum. Bilmiyorum. Bilmiyorum. Bilmiyorum. Bilmiyorsun. Hakkında! Babam yüzünden stresli ve üzgün olduğum için aynamı kırdım. Calliope'ye ne olduğunu bilmiyorum. Ama umarım iyileşir ve ona zarar veren pislikleri buluruz. O bu ailenin lideri ve ben ona saygı duyuyorum. Kızın için neden onu suçluyorsun anlamıyorum. Sen

soyadınıza dayanarak işlerin sizin istediğiniz gibi gitmesini bekleyen kişi."

Her kelimesi yalandı.

Kapıya doğru ilerlerken "Siktir git," diye tersledi. "Ben de sana," dedim kapı çarpılırken.

Nefes alırken, kalbimdeki alevlerin sıcaklığını tekrar hissettim. Annemin yanına sürünmek ve çocukluğumda yaptığım gibi orada kalmak istedim.

O zamanlar nasıl olduğunu özledim.

Nari ve ben güç yerine kıyafetler için kavga ettiğimizde. Cinayetten değil aşktan bahsettiğimizde.

Dona'yı ve onu birbiri ardına yeni maceralarda takip etmeyi özledim.

Şimdi çok , tek büyülü bir büyüye sahipti.

Yere uzanıp telefonu aldım ve onu aramayı düşündüm. Ama durdum, kırık yansıma baktım. Eğer onu ararsam... Nari- gibi besin zincirinde yukarılara tırmanmaya çalışan bir ezik olurdum.

OceanofPDF.com

*"Her ihanet güvenle başlar."
~Martin Luther*

ETHAN

I Chicago Sanat Müzesi'nde kardeşimle birlikte VIP bir masada otururken, Mozart'ın *Figaro*'nun *Düğünü* Uvertürü'nün sesi benden sadece birkaç metre ötede, en iyi Eyaletteki klasik müzisyenler. Şehrin en nüfuzlu kadın ve erkekleri dans ediyor, içiyor, parmak yiyeceklerle karınlarını doyuruyor, zarif ve kibar insanlarmış gibi davranıyorlardı. Bu arada ben onların tüm sırlarını biliyordum. Hiçbiri çizmeye çalıştıkları resmin yarısı bile değildi. Hepsi beni rahatsız ediyordu, her biri.

"Herkesi öldürmek istiyormuş gibi görünmemek seni öldürür mü?" Wyatt benim için bir bardak konyak doldurduktan sonra kendisi için bir bardak daha doldururken fısıldadı.

Bardağı kaldırdım, uzun süre içine baktım ve tekrar yerine koydum. "Birileri ailemizi zehirlemeye çalışıyor; en iyisi halka açık yerlerde içki içmemek."

"Paranoyaklaşıyorsun."

Sandalyesine yaslanıp içkisini yudumlarken ona baktım. "Zehirlenen Helen olsaydı böyle konuşmazdın. Söylüyor olurdun."

Bunu kimin yaptığını bilmek ve derhal intikam almak istiyorum. Ama yine de, kimin yaptığını zaten biliyor olmalısınız."

"Aynı şey Cora Teyze için de söylenebilir," diye karşılık verdi. Sırttım ve başımı salladım. "Evet, sanırım öyle."

"Ethan-"

"Bunu benim için iç," dedim ve bardağı ona doğru kaldırdım. Dik otururken ağzı açık kaldı. "Ciddi misin sen?" "Neden şaka yapayım ki?"

"Çünkü içkileri aynı şişeden doldurduğumu görmüş olmalısın Ethan."

"Zehir şişede değil, bardakta olabilir."

"Bunu sana yapacağımı mı sanıyorsun?" diye alay ederek bardağı elimden kaptı ve geri devirdi. "Mutlu musun? Artık kendi ailene bile güvenemiyor musun?"

Dino yanıma gelip eğilerek kulağıma bir şeyler fısıldadığında, "Aynı şey senin için de söylenebilir," diye mırıldandım.

"Italo siyah beyaz galeride bekliyor... ve Bayan Callahan da yolda."

Dönüp ona baktım ve sadece başımı salladı. Kadın ne olursa olsun dinlenmeyi reddediyordu. Başımı sallayarak masadan kalktım. Wyatt da ayağa kalkmak için hamle yaptığında elimi omzuna koyarak geri çekilmesini sağladım.

"Kal ve partinin tadını çıkar kardeşim. Sana ihtiyaç yok."

Sıralar arasında yürürken yüzümde hoş bir ifade belirdi; belediye meclisinin diğer birkaç üyesine, belediye başkanının ofisine ve Chicago polisine başımla selam verirken elimden gelenin en iyisini yaptım. Siyah beyaz odaya giden yol halkın geri kalanına kapatılmıştı. İki müze görevlisi orada durmuş insanları uzaklaştırıyor, yol kırmızı bir iple kapatılmıştı. Ancak ben ilerlediğim anda, hiç soru sormadan kapıyı açtılar. Dino beni takip etmedi. Italo'yla ne zaman buluşacağımı bilmiyordu.

Adam modern zaman jigololarından biriydi, benden sadece bir yaş küçük olmasına rağmen çocuksu bir görünümü vardı. Kıvrık, kulak uzunluğunda, koyu kahverengi saçları olan çilli bir yüzü vardı. Nedense kadınlar onu seviyor gibiydi ama ben nedenini anlayamıyordum. Ama bana ihtiyacım olanı verdiği sürece umurumda da değildi. Vahşi doğadaki bir filin siyah beyaz büyük bir resminin önünde durdu. Resim o kadar büyüktü ki

duvarın boşluğu. Yırtık kot pantolon ve deri ceket giymişti, başında da bir bere vardı. Kilise esansı gibi kokuyordu.

"Hangi cehennemdeydin?"

"43. Cadde'de bir hatunun dairesi." Sırıttı ve bana döndü. "Merhaba patron, süslü parti nasıl gidiyor?"

"Ne buldun?" Elimi uzatarak sordum.

Ceketinin içine uzandı ve küçük bir tablet çıkardı. "Kuzenin Killian, seni devre dışı bırakarak büyük bir intikam almaya hazırlanıyor gibi görünüyor."

Karanlık bir kulüp binasında etrafları sarılmış kadınların resmine baktım. Dışarıdan bakıldığında tam da söylentilerdeki gibi görünüyordu. Annesinin ölümünden sonra Killian bütün gün striptizcilere para saçan sarhoş bir playboy olmuştu. Ama ben onu herkesten daha iyi tanıyordum. Hırslıydı, kendini adamıştı ve bana sarhoşluğa kaymayacak kadar kızgındı.

"Dur tahmin edeyim; kadınlar kartel liderlerine mi bağlı?"

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü onun yerinde olsaydım ve radarın altında kalmaya ihtiyaç duysaydım, ama aynı zamanda gücümü ve etkiimi artırmak isteseydim, ben de aynısını yapardım." Sadece bu konuda bu kadar özensiz olmazdım. Siktiğimin salağı.

"Bu gece biriyle buluşması gerekiyordu. Kim olduğunu bulamadım. Ama çok hızlı para harcıyor. Ve çok popüler oldu."

"Herkes bu gece annemin onuruna bir konuşma yapacağını biliyor. Taşınmak için en uygun zaman olduğuna inanıyor."

"Peki, ne yapmalıyım?"

Sıkıca kavradığım tablete baktım. Hepsi aynıydı. . O kadar aptalcaydı ki artık dayanamıyordum.

"Kırın şu lanet bacaklarını!" Alay ettim. "Patron-"

"Beni duydun mu?" Ona dönerek sordum. "Büyük oynamak istiyor, o zaman ona fiyatın ne kadar yüksek olduğunu göster."

"Anlaşıldı."

"Ve... burada duralım."

İkimiz de dönüp karımı gördük, üzerinde uzun, siyah saten bir elbise vardı, bacakları yüksekçe yırtmaçlıydı ve kulaklarından iki büyük zümrüt kelebek sarkıyordu. Galeriye adımını attı, ıslıl ıslıldı, ne karanlık bir daire ne de hastalıklı bir bakış vardı.

Görünürde bir yerde. Dino'nun onun geldiğini yeni öğrenmediğini hissediyordum. Doğrudan bana doğru yürüdü ve gülümsedi.

"Merhaba patron." Kulağımda boğucu bir çınlama vardı.

Ona ters ters baktım. "Bir kez daha sormak zorundayım, burada patron kim? Sen mi ben mi?"

Italo'ya bakmadan önce, "Cevabım son sorduğunla aynı," diye yanıtladı. "Neden kilise esansı gibi kokuyorsun?"

"43. caddedeki bir *piliç* yüzünden," cevap verdim.

Kaşlarını kaldırdı, anlamıyor ya da umursamıyordu. "Bize biraz izin ver, Italo."

Bana baktı, ben de gitmesi için başımı salladım.

"Bak, şuna bak; gitmeden önce sana baktı. Burada patron kesinlikle sensin."

"Bir gün bile izin alamadın mı?" Ona sordum. "Dinleniyor olman gerekirdi. Bu işi hallettim."

"Ben dinlendim ve sen bu işi halledemedin. Kuzenine bir suikast düzenlemek üzereydin." Sanki daha kötüsünü yapmamış gibi kaşlarını çatı.

"Bu bir vuruş değil, daha ziyade bir uyarı." "Ethan. Nefes al."

"Öyleyim."

Uzandı ve yüzümü tutarak kendi yüzüne doğru yaklaştırdı. "Onların istediği de bu. Tüm küçük isyanlara o kadar odaklanmışsın ki savaşı kaçırıyorsun."

"Bana ihanet ediyorlar!" Başımın ağrımaya başladığını hissederek alay ettim. "Sağda solda, hepsi."

"Bunun bir risk olduğunu biliyorduk."

Ellerini yüzümden çekti, ellerim kenetlenmiş bir şekilde başka tarafa baktım. "Defalarca bana nasıl yardım edebileceklerini, bu aileye nasıl yardım edebileceklerini sordular. Onlara bu işe karışmamalarını söyledim ama reddettiler. Ben de onlara yer açtım ve sabırlı olmalarını söyledim. Reddettiler. Asla dinlemediler. Hiç düşünmediler. Hemen harekete geçiyorlar ve benim için sadece daha büyük bir karmaşaya neden oluyorlar. İlk sorun işaretinde koşarak başka biriyle el ele verirken planlarımı onlarla paylaşmamı nasıl bekliyorlar?"

"Darcy... pardon, Killian, yas tutuyor ve eğer şimdi harekete geçerseniz, son tel de kopacak."

Galerinin uzak köşesindeki duvarda kuzuyu parçalayan aslanın siyah beyaz resmine baktım. Dünyanın düzeni böyleydi. Kuzunun aslanın yanında uyuduğu diğer resimler benim için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Kuzular yiyecekti; yiyeceklerle arkadaş olunmazdı.

"Belki de en iyisi son saç telini kestirmektir. Bu işi bitirelim ve kurtulalım," diye cevap verdim, hâlâ ona bakmadan. "Bana ihanet etmek mi istiyorlar? Aileye sırtlarını mı dönecekler? Öyle olsun. Ben de kendiminkine döneceğim. Zaten beni hiç anlamadılar."

"Ethan."

Cevap verme zahmetine girmedim ve ondan uzaklaşarak koridora doğru yürümeye başladım.

"Ethan."

"Bu gece hiçbir şey yapmayacağım. Yapmam gereken bir konuşma var." Ama yarın için söz vermedim.

CALLIOPE

Uçurumun kenarındaydı.

Sırtında çok fazla bıçak vardı.

Sessiz kaldı. Onun sorunu buydu; her şeyin içinde kalmasına izin veriyordu. Tüm duygularını içine atıyordu ve bazen bu baskı onu patlatıyordu. Akıllı her şeyi yok etmeye gidiyordu. Genellikle kendini serbest bırakma yöntemi, kendisine yakın olan her şeyi alıp duvara çarparak parçalamaktı... ya da birinin kafasına.

Ama bu farklıydı.

Helen'in son zamanlardaki davranışlarından ve bu akşamki bakışlarından bu zehrin arkasında onun olduğunu hissediyordum. Ne de olsa yardım müzayedesini yönetmeme yardım etmekle görevliydi. Melody son kavgamızdan sonra beni öldürmek için zehir kullanmazdı. Kanımı ellerinde hissetmek isterdi. Öldüğümü bizzat görmesi gerekirdi. Yani Helen'in bu işte parmağı vardı ve eğer varsa, Wyatt'ın da vardı. Ethan'a karşı iki kişi daha vardı, artı ailesi, şimdi de Killian.

Kabul etmedi, hatta bir süre ailesinin bizden nefret edebileceğini konuştuktan sonra bile bunu kabullenemedi. Neden öyle davrandıklarını anlıyordu ama ona körü körüne güvenmemelerine katlanamıyordu. Ve onlara göre, sürekli zarar görürken ona nasıl güvenebilirlerdi ki?

"Oh, ne karmaşa ama." Parmağımdaki yüzüğü ayarlayarak onun peşinden giderken nefes verdim. Ayrıca, beni balo salonuna götürmek için orada olmamasına da biraz sinirlenmişim. Ancak salona girdiğimde orada durmuş, dudaklarına yayılmış bir gülümsemeyle bekliyordu. Sınırdarken bile küçük şeyleri hatırlamanın bir yolunu buluyordu. Yanına doğru yürürken kolunu bana doğru uzattı. "Ben de beni terk ettiğini sanıyordum," diye fısıldadım, kolumu onunkiyle birleştirerek.

"Seni terk etmek için biraz geç oldu," diye cevap verdi, yeşil gözleriyle elbisemi inceleyerek bana baktı. "Güzel görünüyorsun."

"Muhteşem görünüyorum."

"O zaman sana yeterince iltifat etmediğimden yakınıyorsun," diye mırıldandı içeri girerken.

Masamıza giderken vakıftan birkaç kadına gülümsedim; belediye başkanı, valinin eşi ve Fatimah Gupta bizi görünce gülümsediler.

"Calliope, gelmişsin. Ethan bize kendini hissetmediğini söyledi," dedi Fatimah yanaklarımın iki yanını öperek.

"En kötüsü geçti, tabii ki gelmem gerekiyordu; yoksa biriniz onun yanındaki koltuğumu çalmaya çalışacak."

Güldüler. "Sanırım güvendesiniz, koltuğunuz korunuyor."

Korumayı yaptığını iddia ettikleri adama baktım -Wyatt Callahan- ayağa kalkıp telefonunu cebine geri koyarken yüzü kızgınlık ve ilgisizlik karışımı bir ifadeye sahipti.

"İyi zamanlama, ben de kaçmak istiyordum," dedi ve sandalyeyi bana doğru çekti.

"Ethan'ın konuşması için kalmayacak mısınız?" Ona sordum.

"Keşke yapabilseydim," dedi Wyatt, kardeşinin yanına gidip elini omzuna koyarak. "Ama hastanede bana *ihtiyaç var*."

"İyileştirici ellerin için Tanrı'ya şükürler olsun kardeşim," dedi Ethan, biz yerimize otururken.

"Herkesten özür dilerim," diyerek belediye başkanıyla tokalaştı ve karısının elini öperek onun kıkırdamasına neden oldu.

"Flört et," dedi.

"Evli kadınlarla asla, belki başka bir hayatta." Güldü. "Herkes güzel bir gece dilerim."

Fatimah yanımda, "Aile hayatı ile böylesine ünlü bir hastanede doktor olarak bir arada yürütmek onun için zor olmalı," dedi.

Ethan yanımda o kadar hafifçe ofladı ki onların fark ettiğinden emin değildim ama ben fark ettim.

"Evet, ailede bir doktor olduğu için hepimiz çok şanslıyız," diye cevap verdim, masaların arasından kapıya doğru ilerleyişini izlerken. Wyatt'ın benim geldiğim gibi gitmesi beni tedirgin etmişti. İçimde bir şeylerin ters gittiğine dair bir his vardı. Zehir değildi. Bunu bir süre daha denemeyeceklerdi ya da en azından ben yine gafil avlanmayacaktım. Sadece içimi kemiren bir his vardı, sanki evde sobayı açık mı bırakmışım gibi.

Ethan'a baktım ve fısıldamak için eğildim. "Ona gelmesini sen mi söyledin yoksa kendi mi geldi?"

"Yapmasını ben söyledim. Neden?" diye sordu.

Başımı sallayarak kaşlarımı çattım. "Emin değilim."

"Emin olduğunuzda bana haber verin," diye cevap verdi. "Bu arada, büyükbabana gelmesini söyledin mi, yoksa o kendi mi geldi?"

Bakışlarını balo salonunun diğer tarafında tanımadığım bir adamla konuşan büyükbabama doğru takip ettim.

"Kendi başına geldi," diye cevap verdim.

"İyi haber mi, kötü haber mi?"

"Kim olduğunuza bağlı sanırım."

"Şimdi de iş adamı, yatırımcı, hayırsever ve eski Vali Melody Callahan'ın oğlu, bu büyük şehrin ve sevgili eyaletimizin belkemiğinin bir parçası olarak annesinin çalışmalarını sürdüren Sayın Ethan Callahan'a hoş geldiniz diyoruz."

Herkes gibi ben de onunla birlikte sandalyemden kalktım ve ona hak ettiği alkışı verdik. Sahneye çıkmadan önce yanağımdan öptü.

Gigi'nin de görmesini isteyerek telefonumu kaldırdım ve bir fotoğraf çektim. Ethan buna saçma derdi ama yine de onun fotoğraflarını nadiren çekerdim; ayrıca kameralar beni de çekerdi.

"İkiniz de çok tatlısınız," dedi Fatıma.

"Ya da çocukça," diye takıldım, o konuşmaya hazırlanırken telefonu yerine koydum; ancak konuşmaya başladığımda duraksadım, elimdeki telefona baktım, sonra Wyatt'ın cebine koyduğunu gördüğüm telefonu hatırladım. Tüm Callahan telefonlarının aynısıydı. Ancak iki gün önce telefonunu düşürmüş ve ekranın alt kenarını çatlatmıştı.

Tamir etmiş miydi? Ona yeni bir tane verilmiş miydi?

Gülümseyerek Dino'ya gizlice mesaj attım. *"Wyatt'a kırılan telefonunun yerine yeni bir telefon verildi mi?"*

Hemen cevap verdi, *"Evet, dün yeni bir tane aldı."*

Paranoyaklaşıyor gibiydim.

Ethan'ın söylediklerine odaklanmak için telefonumu bıraktım ama nedense yapamadım. İçimde kötü bir his vardı.

Kötü hissettiğimde bundan nefret ederdim.

İçimde kötü bir his olduğunda hep böyle şeyler olurdu.

Buna bir suikastçının içgüdüğü diyebilirsiniz. Etrafa göz gezdirirken odaya birkaç adamın girdiğini fark ettim... buraya aitmiş gibi görünmeyen adamlar. Wyatt'ın gittiği zamanı düşündüm, başka adamların girdiğini fark ettim. Yavaşça odanın her köşesine doğru yürüdüler.

"Fatıma... Benim için bir şey yapmanı istiyorum," diye

fısıldadım. "Her şeyi yapacağımı biliyorsun."

"İçkini elbiseme dök ve yüksek sesle üzgün olduğunu söyle."

"Ne?"

"Şimdi yap!" Tısladım.

Şampanyasını aldı ve elbisemin üzerine döktü. "Aman Tanrım!

Çok özür dilerim!"

"yok!" İçkiyi elbisemden silerek yüksek sesle söyledim.

Ethan durakladı ve bana baktı.

Elimi kaldırdım ve olabildiğince hızlı bir şekilde odadan çıkmak için hareket ettim. Yürürken gözlerinin neye odaklandığını görmeye dikkat ettim. Ben yanlarından geçerken birbirlerine baktıklarından emindim. Kokusunu artık çok net alabiliyordum - Melody Callahan.

Benden nasıl kurtulacak?

Kaos yarat ve o kaosun içinde kafama bir kurşun sık. Bu kaosu nasıl yarattı?

Adamlar ortalığı tarasın, kimseye zarar vermesin ama korku yaratsın, insanların kaçmasına neden olsun. Ya içeride ya da dışarıda bir yerde o atışı bekliyordu.

"Az önce içkisini üzerine mi döktü?" diye sordu Dino.

Doğruca banyoya yönelirken ona "Gri kod," diye fısıldadım.

İçeri girerek, lavaboya doğru ilerlemeden önce üstümdeki tavanı da kontrol ederek, nefes almaya çalışarak, kabinlerdeki tüm kapıları açtım.

Neredeyse bir yıl boyunca sessiz kaldılar, hayatları için savaşmakla meşguldüler. Şimdi birdenbire benim peşime düşecek zamanları mı oldu? Bu çok hızlı oldu.

Büyükbabamı ve onun benimle neden konuşmak istediğini düşünmedikçe parça yine yerine oturmadı.

Mala tempora currunt.

"Bu kadar çabuk yapmış olamazlar," diye fısıldadım aynada kendime bakarken. Ama yine de Liam ve Melody Callahan'dan bahsediyorduk.

Derin bir nefes alıp noktaları birleştirmeye çalışırken parmaklarım lavabonun yüzeyine vuruyordu. Sonunda, hızla aradım.

"Elbisenizdeki küçük bir şampanya yüzünden aceleyle gittiniz." O cevapladı.

"*Mala tempora currunt.* Ne oldu?" Doğrudan sordum.

"Balodan sonra konuşuruz-" dedi kısık bir ses tonuyla.

"Balodan sonra zamanımız yok. Sanırım Liam ve Melody bu gece beni öldürmeyi planlıyorlar. Yapamamaları gereken bir şey çünkü peşlerinden adam gönderiyor olman gerekiyordu. Ne oldu büyükbaba?"

"Geleceğim-" "Ne

oldu?"

"Sadece dördünüz kaldınız."

Telefonu kulağımdan uzaklaştırdım. Buna inanamadığım için boynumu bükтім. "Bütün bu işlerin içinde, ellili yaşlarında iki kişinin bir yıl içinde onlarca insanımızı öldürdüğünü mü söylüyorsunuz?"

O sustu ve benim tek yapabildiğim gülmek oldu. Başımı eğerek çok güldüm.

"Ben sana geleceğim."

"Oh, güzel, sabırsızlanıyorum," dedim, eteğimi kaldırdım, silahımı çıkardım.

Bu anın bu kadar erken geleceğini kim düşünebilirdi ki? Aslında acele etmek ya da bir başkasına göre hareket etmek zorunda kalmak sinir bozucuydu. Ama yine de Liam ve Melody Callahan'ın hakkını vermeliydim.

Onlar gerçekten belalıları.

Neden benim ailem bu kadar baktandı da onunki bu kadar harikaydı?

"Hayat bana gerçekten adil davranmadı," dedim titreyerek. Doğduğumda bana baktan bir el verilmişti. Her şeyin ne kadar farklı olabileceğini hayal edin.

Tekrar aradığımda, sesli mesajına ulaşana kadar telefon çalmaya devam etti. Ben de tekrar aradım. Tekrar ve tekrar.

"Calliope, eğer ilk seferinde cevap vermezsem, meşgul olduğum içindir," diye tersledi Wyatt diğer hattın.

"Neyle meşgulsün? Bize tuzak mı kuruyorsun?" "Ne? Sen ve Ethan ikiniz de-"

"Üzgünüm, zamanım biraz kısıtlı Wyatt. Bana yalan söylediğini duymak için aramadım, o yüzden telefonu ailene ver."

"Şu anda kendini duyuyor musun?"

"Öyleyim; beni duyuyor musun? Ben aptal değilim. Birçok kez pusu kurdum. Nasıl bir his olduğunu bilirim, hava benim için değişir, ensemdeki tüyler diken diken olur. Tüm bu özel saçmalıklar. Yani, ne olmak üzere olduğunu biliyorum. Ve eğer olursa, hayatının her günü pişmanlık içinde yaşayacaksın."

"Sen lanet olası bir delisin-"

"Oraya gidersem tek bir silah sesi çıkmayacağına dair değerli ailen üzerine yemin eder misin? Liam. Melody. Biriniz cevap versin, hangisi olduğu umurunda değil, sadece telefonu hain oğlundan al."

Sessizlik vardı. Ve kapının altında bir gölge fark ettim.

"Önce kim kime ihanet etti?" Yaşlı bir adam, Liam'ın sesi sanırım.

"Eğer benimle konuşuyorsanız, karınızın elinde bir yerlerde silah var demektir, değil mi?"

"Korkuyor musun?" Kıs kıs güldü. "Korkmalısın. Çok üzgün ve Mel üzgün olduğunda tüm dünya yanar."

"O ve oğlunun ortak bir noktası var o zaman. Wyatt değil, Ethan demek istedim. Sadece açık olalım diye söylüyorum. Bu kadar çabuk anlamamın sebebi Wyatt. Hep küçük şeyler. Daha fazla pratiğe ihtiyacı var."

"Fazla zamanın olmadığını söylediğini sanıyordum? Yoksa sonsuza kadar banyoda saklanmayı mı planlıyorsun?"

Yüzümdeki sırıtiş genişledi. "Beni görebiliyor musun? Güzel. Karını geri çağırmanı istiyorum."

"Oğlum, yani Wyatt haklı; sen delisin."

"Hiçbirinizin benim akıl sağlığımı değerlendirmeye hakkınız olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandım. "O yüzden onu aradığınızdan emin olun."

Bununla birlikte telefonu üzerine fırlattım.

Tam düşündüğüm gibi, telefonu kapattığım anda kapılar açıldı ve kol düğmelerini düzeltten büyükbabam içeri girdi.

"Anladığım kadarıyla karısını öylece geri çağırmayacak," diye sordu kaşlarını çatarak. "Peki, ne yapacağız? Dışarıda sadece iki adamım var. Dışarı çıkmak için savaştık kadar adamımız yok. Sokaktan bulabildikleri herkesi bu iş için tutmuş olmalılar."

"Her şeyin farklı olup olamayacağını hiç merak ettiniz mi?" "Nasıl farklı?"
Omuz silktim. "Sadece farklıydı. Siz ailem olmasaydınız hayatım nasıl olurdu diye merak ettim."

"Sanki ölecekmişsin gibi konuşma. Bunu başaracağız-"

BANG.

Kanının yüzüme sıçraması hiç de hoş bir his değildi. Kıpırmızı lekeyi silmek için uzandım.

"Hayır, bunu yapacağım ve merak etmeyi bırakacağım."

OceanofPDF.com

*"En çok sevdiklerimizi incitiriz Kötü
gramer, acı gerçek."
~Andy Stanley*

WYATT

I

mutlak bir şok içinde ekrana baktı.

Bu gecenin biteceğini düşündüğüm bir düzine yol vardı. On bir Calliope öldü. Bir tanesinde hayatta kalmıştı.

Çünkü Ethan'ın hiçbirimizin tahmin edemeyeceği bir şey yapacağını düşünmüştüm. Ama ne olursa olsun, ilk ölenin Calliope olacağını ve ondan sonra da ailesinin geri kalanını halledeceğimizi düşünmüştüm. Ama bunun yerine, az önce kendi büyükbabasının kafasına bir kurşun sıkılmıştı. Calliope cesedin başında dururken, kafatasından akan kan mermerin üzerine döküldü.

Babam da ekrana bakarken, "Bu gerçek olamaz," dedim.

Dışarıda değildi, çünkü kendisine isabet eden serseri kurşun yüzünden kürek kemiği parçalanmıştı. Sağlam koluyla uzaktan kumandaya uzanıp görüntüyü yakınlaştırdı ve Calliope'nin başını kaldırıp derin bir nefes almasını ve lavaboya doğru ilerleyip bir peçete alarak yüzündeki kanı elinden geldiğince temizlemesini izledik. Sonra telefonunu eline aldı ve aradı.

Ethan'ı arayacağını düşünmüştüm.

Ama onun yerine telefonum çaldı.

"Sahte değil," dedi babam, telefonu ona uzatırken bana uzanarak.

Telefonu açtığında, kadın hemen "Anneni mi aradın... yoksa karını mı? Hangi Callahan'la konuşuyorum?"

"Bunu neden yaptın?"

"Çünkü ben bu ailenin sadık bir üyesiyim, elbette."

Alay ettim, gözlerimi devirerek pencereden dışarı çıktım. Müzeden yaklaşık dört blok uzaktaydık ama onu görebileceğimiz kadar yüksektydik, bu da annemin onu keskin nişancı dürbününden hala görebileceği anlamına geliyordu.

"Eğer bunun sana güvenmemizi sağlayacağını düşünüyorsan-"

"Bana güvenmene ihtiyacım yok *baba*. Sadece beni vurmamanı istiyorum. Şimdi gerçeği bilmek ister misin? Yoksa karanlıkta ateş etmeye devam etmeyi mi tercih edersin?"

"Onu gerçekten öldürdüğünü nereden bileceğiz?" diye sordu.

"Yerde çok fazla kan var. Kameranız yok mu? Görmüyor musunuz?"

"Kaset üzerinde yapılanlar aldattıcıdır."

"Sana onun kellesini getirmemi istiyorsan, topuklarımdan daha keskin bir şeye ihtiyacım olacak."

Gerçekten delirmişti. Calliope lavabonun kenarına oturmuş, bacaklarını büyükbabasının cesedinin hemen yanında ileri geri sallıyordu. Adamın onun kanından ve canından olmadığını biliyordum ama onu o büyüttü, değil mi? Ve sonunda, köşeye sıkıştığında, onu kendisi için bir kalkan olarak kullanmıştı. Ethan'ın aşık olduğu kadın bu muydu? Hiç kalbi var mıydı?

"Evet, Bay Callahan... Ethan burada."

Ekrana bakmak için yaklaştım ve Ethan'ın içeri girdiğinden emin oldum, önündeki cesede baktı ve sonra ona geri döndü. Telefonu işaret etti.

"Baban hatta, onunla konuşmak ister misin? Anneni geri çağırması için onu ikna etmeye çalışıyorum. Bizi pusuya düşürmeyi planladılar... yani beni. Seni bağışlayacaklardı. Her iki durumda da, onu ikna etmeme yardım eder misin?"

Ethan'ın çenesi sıkıştı ve bir süre sonra telefonu aldı. "Bayım. Callahan."

"Oğlum... karın biraz... nasıl desem? Normal değil." "Bunu oğluna pusu kurmak üzere olan baba söylüyor."

"Bunu babasına suikastçılar gönderen oğul söylüyor."

Sessizlik.

Ethan da başıyla onayladı. "Hepimizin konuşması gerek. Melody'ye iptal etmesini söyle. O zaman kimin önce kime ihanet ettiğini göreceğiz." Sonra telefonu kapattı.

"Bununla ne demek istiyor?" Ona bakarak sordum ama yeşil gözlerini ekrandan ayırmadı.

"Sanırım bunu bu konuşma sırasında öğrenmemiz gerekecek," diyerek ekrandan uzaklaştı ve kendi telefonunu çıkardı. Hızlıca aradı.

"Ne oldu?" diye alçak sesle annemin sesi geldi.

"Burada işler değişti, bebeğim."

Nedense içim cız etti, bu yaşta bile birbirleriyle böyle konuştuklarını duymak aklıma yatmıyordu.

"Fark ettim. Neden hâlâ gelmediler? Wyatt dışarı çıktı; işaret buydu."

"Anladı."

"Siktir! Gitti mi? Ben bir şey görmedim. Ethan'ın arabası hâlâ dışarıda park hâlinde."

"Hayır, o büyükbabasını öldürdü."

Bir duraklama oldu ve babam gözlerimin içine baktı. İkimiz de annemin olaylara tepki vermemesinin asla iyi bir şey olmadığını biliyorduk. "Ethan'la telefonda konuştum. Konuşabilmemiz için geri çekilmemizi söylüyor."

"Peki gerçekten öldüğünü nereden biliyoruz?"

Kaşlarını çattı. "Ona topuklarından daha keskin bir şey verirse bize onun kafasını getirmeyi teklif etti. Ama o orospu çocuğunun kafasını gerçekten istemiyorum. Geri çekilin, ne diyecekmiş duyalım."

"Tamam."

Bu *tamamda* doğru olmayan bir şeyler vardı.

"Tamam mı?" Babam bile biliyordu.

"Bunu ben de anlamak istiyorum. Ama bu gece buluşacağız," diye cevap verdi.

Babamın gözleri kısıldı, ama telefonumu kaldırıp Calliope'a bağlandı, o da aramayı yanıtladı.

"Çekiliyor, ama bu gece buluşuyoruz."

"Anlaştık. Sağ ol baba."

Bu şekilde olmaması gerekiyordu. Ne oluyordu? Yapacakları açıklama ne olabilirdi?

Bakalım önce kim kime ihanet etmiş?

Bu ne anlama geliyor?

Yanılıyor muyduk?

Hayır, değildik. Cora Teyze'yi gerçekten öldürdü. Bizimle birlikte olduğu kısa süre içinde çok fazla karışıklığa ve acıya neden olmuştu. Tüm bunlar onun suçuuydu. Ve şimdi de büyükbabasını öldürdüğü için mi kaçıyordu? Hayır, bir şeylerle oynuyordu. Banyodan çıkışlarını izledim, yeni gardiyanlar içeri girip kapıyı arkalarından kilitlediler.

"Ne söyleyecek olabilirler ki?" Onlar lobinin önüne doğru ilerlerken, kapılar onlar için açılırken sordum.

"Onlardan haber alana kadar bilemeyiz," diye cevap verdi.

"Sadece birinden haber almam gerekiyor." Hoparlörden annemin sesi geldi; hâlâ bağlı olduğunu fark etmemiştim.

"Mel... bu ne anlama geliyor?" diye sordu babam yavaşça. "Anlaştık, onlarla buluşacağız-"

"Oğlumla buluşacağım. Kız yalanları ve hileleriyle cehenneme kadar yolu var."

"*Mel!*" bağırdı ve sonra kolumu tuttu. "*Git onu durdur! Git!*"

O ittikçe ayağımın üzerinde dengemi kaybettim ama onların binadan çıkışını izlerken Declan Amca'yı, Cora Teyze'yi, Helen'i ve ailemizin geri kalanını hatırladım ve daha fazla ilerleyemedim. "Neden?"

"Ne?"

"Annem haklı. Sadece Ethan'dan haber almamız gerekiyor. Ailesini öldürdü. Bırakın ölsün."

"Ethan'ı kurtarmaya ne oldu?"

Annem ve ben aynı anda "Öyleyiz," dedik.

Kolumu geri çektim, yakından izliyordum. Ethan onu kendine yakın tutuyordu; net bir atış yoktu... biri isimlerini söyleyene kadar yoktu. Fatimah Gupta'ya benziyordu. Calliope'yi çağırarak dışarı fırladı ve hafifçe geri döndü.

BANG!

Ses buradan bile yankılandı ve Calliope iskambil kâğıdından bir ev gibi yere düştü.

"Ve böylece savaş sona erdi..." Annemin sesi sevinçle yükseldi.

"Umalım öyle olsun... hepimizin iyiliği için," diye yanıtladı babam telefonları bırakarak.

Helen'a söylemek için sabırsızlanıyordum.

CALLIOPE-DAKİKA ÖNCE

Banyoya girdiğinde gözleri şaşkınlıkla bana döndü. Ona söylemek istedim ama babası hâlâ telefondaydı.

"Baban hatta, onunla konuşmak ister misin? Anneni geri çağırması için onu ikna etmeye çalışıyorum. Bizi pusuya düşürmeyi planladılar... yani beni. Seni bağışlayacaklardı. Her iki durumda da, onu ikna etmeme yardım eder misin?" Çünkü büyükbabamın bedeniyle bu banyoda olmaktan gerçekten çok sıkılmışım.

Ethan'ın tüm vücudu ailesinden bahsedilince gerildi... hayır, ailesine değil, yapmayı planladıkları şeye. Sonunda telefona uzandı ve konuştu. "Bay Callahan."

Konuşurken gözleri benimkilerle buluştu. "Bunu oğluna pusu kurmak üzere olan baba söylüyor."

Başını salladı ve tekrar sessiz kalarak ekledi, "Hepimizin konuşmaya ihtiyacı var. Melody'ye iptal etmesini söyle. Önce kimin kime ihanet ettiğini göreceğiz."

Telefonu kapattı, keşke kapatmasaydı da en azından kendi taraflarında ne konuştuklarını duyabilseydik. Çok da umursuyor gibi görünmüyordu. Ethan onun yerine bana doğru yürüdü ve gözlerimin içine baktı. Uzun uzun baktı ve baktıkça sanki içimi görebiliyormuş gibi hissediyordum. Uzanıp başımı yaklaştırdı ve alnımdan öptü, sonra da temizlik ekibini çağırmak için uzaklaştı.

Lavabodan atlayarak Ethan'ın arkasından gittim ve elbisemi kana bulanmaması için kaldırdım. Bu aptalca bir hata olurdu.

Sonra telefonum çaldı.

"Çekiliyor, ama bu gece buluşuyoruz."

"Anlaştık. Sağ ol baba," dedim salonun içinde.

Dino ve Vinnie içeri girerken ikisi de bana baktı ve ben de gülümsedim. Onlar da öyle.

"Calliope," diye seslendi Ethan bana.

"Geliyorum," dedim, elini tuttum ve onu takip ettim. "Şimdi buluşmak istiyorlar."

"Tabii ki yaparlar." Sırıttı. "Sana anlamadıklarını söylemişim."

"Ama sen biliyordun. Başından beri , değil mi?"

"Başlangıç değil. Bunu çok zorlaştırdın." Sırtarak karşılama görevlisinden paltolarımızı aldı. Soğuk havaya adım atmadan önce benimkini giymeme yardım etti, rüzgâr her zamanki gibi şehri inletiyordu. Merdivenlerden hızla inerken elimi sıktı.

"Bayan Callahan... Calliope, bekle."

Fatıma, Allah aşkına, nefes almama izin ver! Her zaman kıcığımın dibindeydi, öpmeye hazırды. "Fatimah, şu an iyi bir zaman değil-"

BANG!

Bana neyin çarptığını
bilmiyordum. Sadece
vurulduğumu biliyordum.

Ve artık Ethan'ın ellerini hissedemiyordum. Artık onu göremiyordum. Karanlık gökyüzüne baktım ve nefes almaya çalıştığımda alamıyordum... her şeyim... her şeyim acıyordu.

"Calliope!"

Ethan mı?

"Calliope!" Başı benimkinin üzerindeydi ve onu tekrar görebiliyordum. Konuşmaya çalıştım ama hiçbir kelime çıkmadı... ama onu görebiliyordum.

"Calliope, *la mia anima*, sakın ol, tamam, sakın ol, iyi olacaksın." Öyle hissetmiyordum.

"Calliope!"

Her yer sisliydi... soğuk ve sisliydi ve Melody'nin nerede olduğunu merak ediyordum. Bu mükemmel bir çekimdi. Mükemmel bir çekim.

Ama kazanamadı.

Ethan başından beri bilmiyor olabilir ama biliyordu. Sonunda büyükbabamı öldüreceğimi biliyordu çünkü onu uzun zaman önce seçmiştim.

"Ethan..."

"Şşşt! Konuşma! Konuşma!" diye bağırdı bana. "İyi olacağız."

Artık onu göremiyordum.

Hiçbir şey hissedemiyordum.

Artık sadece soğuk ve

karanlıktı. Karanlık

istemiyordum.

Onu istedim... Gigi'yi istedim.

Onun yerine başka bir ses duydum: *"Savaşma, öldür. Bekleme, öldür. Önce saldır, yoksa ölürsün Calliope."*

CALLIOPE-YAŞ 14

"Uyan!" diye bağırdı başımı saçlarımdan tutup kaldırırken.

Şişmiş göz kapaklarımın arasından onu zar zor görebiliyordum. Dudaklarımdan ciğerlerime zar zor ulaşan havayı soluyarak, "Uyandım," demeye çalıştım.

"Hayır, . Hâlâ orada zavallı bir bok çuvalı gibi yatıyorsun." Başımı yana doğru savurarak tekrar yere düşmesine izin verdi.

*Burada kalmak
istedim. Yerde.
Burada kendimi
güvende
hissediyordum.
"Tekmele onu!"
Ve yaptı da!*

O kadar sert tekmelediler ki vücudum yere kaydı ve bir şeyin çatladığını hissettim. Acı içinde bağırmamak için dudaklarımı ısırdım. O kadar sert ısırdım ki kanın tadını alabiliyordum.

"Sana daha kaç kez söylemem gerekiyor Calliope? Güvende olduğun tek zaman saldırdığın zamandır! Orada yatmakla bu iş bitmez! O yüzden savaş!"

"Bana yapmamamı söylemiştin!" Haykırdım.

Bana vuruşları almamı söyledi! Ben de alıyordum. Ne dediyse yapıyordum! Ben yapıyordum! Ben-"

"Onu tekrar tekmele!" diye bağırdı.

Bana doğru gelen ağır ayak seslerini duydum. Korkunun vücudumda süründüğünü, bir yılan gibi boğazımı sardığını hissettim... sıkıyordu... sıkıyordu.

Hayır! Hayır! Zihnim çılgılık attı ve ayağa kalktım, vücuduma çarpmadan önce ayağını yakaladım, onu yere fırlattım, üzerine atladım ve başparmaklarımı tüm gücümle gözlerine sokmadan önce boğazına defalarca yumruk attım. Çılgılıklarını duyamıyordum. Hiçbir şey duyamıyordum.

Ama hissedebiliyordum.

Ve başparmaklarımı kaplayan kanı hissettim.

Yine yılanı boğazımda hissettim ve ondan kurtuldum. Zar zor görebiliyordum. Ama çılgılık atıp sarsılarak ayağa kalkmaya çalışırken elindeki bıçağı fark ettim. Yerden kalkarak bileğine tekme attım ve bıçağı elinden almak için çömeldim. Silahını çıkardı ama artık çok geçti. Ateş etti ama hemen altında ne olduğunu göremedi ve ben tekrar ayağa kalktığımda bıçağı boğazına sapladım. Bıçağı çekerek çıkardım ve tekrar boynuna sapladım, yere düşene kadar sapladım.

"Hanımefendi..." Son nefesinde söylediği şey buydu.

Ancak o zaman tökezleyerek geri çekildim, sırtüstü yere uzandım ve nefes almaya çalıştım. Tekrar ayak sesleri duyduğumda bıçağı tuttum.

"Ne kadar dağınık, Calliope. Sana savaşmanı söyledim. Onu öldürebileceğini hiç söylemedim," dedi üstünden. "Kendine bir bak. Kanlar içinde, yerde, zayıf ve zavallı."

"Ama... yaşıyor," diye tısladım.

"Düşmanlarınızın size bu kadar yaklaşmasına izin vermeye devam ederseniz bu şekilde kalamazsınız. Savaşmayın, öldürün. Bekleme, öldür. Önce saldır yoksa ölürsün Calliope. İlk saldıran olmak için akıllı olmalısın. Açıklığı görmeli ve onu kullanmalısın. Bu şekilde hayatta kalırsın... ve bu kadar acınası görünmezsin. Şimdi kalk ve şu çöpü at."

"Hareket edemiyorum."

"Yardım mı bekliyorsunuz? Hiç yardım almayacaksın. Çünkü benden başka kimsen yok. Ve bu benim işim değil. Yani, kalkmak zorunda olduğun için kalkacaksın. Çünkü ben başka birini göndereceğim ve ya ikinizi de gömecekler ya da iki kat daha fazla işiniz olacak. Üç dakikanız var," dedi ayak sesleri azalmaya başlarken.

Yavaşça yuvarlandım, dizlerimin üzerine çökmeden önce kan öksürdüm, ayağa kalkmadan önce birkaç saniye orada kaldım. Tüm dünya dönüyormuş gibi hissediyordum ama kapıya baktığımda başka kimse yoktu.

Başka hiç kimse yoktu.

Yalnızdım.

Hep yalnızdım.

Ama bu değişebilir... değil mi?

ETHAN

Aşık olmak güzeldi... Acıtmadığı sürece. Ve çoğu zaman acıtıyordu.

Canım o kadar çok yanıyordu ki sırf biraz rahatlayabilmek için kalbimi söküp atmak istedim. Sanki kalbim kendi içine dönüyor ve beni kesiyormuş gibi hissediyordum. Ne yapmıştım ben? Neden ellerim kan içindeydi? Bu yüzden ellerime daha ne kadar kan bulaşacaktı?

"Kim?" Dino, Vinnie ile birlikte hastanenin özel acil bölümüne geldiklerinde tısladı. "Bir daha sormayacağız patron. Kim?"

Sandalyemden kalkarak daha uzun durdum ve ona baktım. "Kiminle konuştuğunu unutma."

"Ve hatırlıyorsun-"

"Dino." Vinnie elini onun omuzlarına koydu ve Dino daha dik durarak acil servisin kapısına doğru baktı. "Durumu nedir?"

"Şu anda hayatta ama mücadele ediyor. Hayatının hikâyesi," diye alay ettim, öfkemi kontrol altında tutmaya çalışırken yumruğumu sıktım. "Doktorları kendim seçtim. Onları tanıyorum. Başka kimsenin onu görmesine ya da yanına yaklaşmasına izin yok. Ameliyathanedeki doktorlar dışında odasına giren bir hemşire, lanet olası bir hademe, herhangi birini görürseniz... kafatasına bir kurşun sıkın. Anlaşıldı mı?"

"Gidiyor musun?"

"Bir toplantım var," diye tükürerek koridorda yürüdüm. "Yalnız mı?" Vinnie sordu.

"Bana zarar verecek cesaretleri yok," diye mırıldandım, ameliyat bittikten sonra getirileceği özel odaya girerken.

Onlar gelene kadar bekledim. O acil servise girmenin tek bir yolu vardı. Onlar Fiorello'nun cesedinden kurtulup gelene kadar kapıda bekledim.

Şimdi bir anım vardı, lavaboya tutunarak teslim olmaktan kendimi alamadım. Merdivenlerde kanlar içinde yatarkenki görüntülerinin de ortaya çıkmasını dileyerek fırladım. Lavabonun üzerine eğilerek kustum. Daha sonra yüzümü yıkadım ve kendi aptal yansıma baktım.

Bir hata yapmıştım.

Rüzgâr için Tanrı'ya şükürler olsun. Annemin kafatasını hedeflediğinden emindim. Ama rüzgâr, ağır basınç döngüsü ve ne kadar uzakta olduğu mermiyi aşağı doğru itti. Tam boynunun omzuyla birleştiği yere etti.

Mermi çarpmanın etkisiyle paramparça olmuş.

Melody ıskalasa bile Calliope'un organlarını parçalaması gerekiyordu.

"Siktiğimin *sikikleri*!" Cama tekrar tekrar vurarak çığlık attım.

Zar zor hissedene kadar tekrar. Yere bakarak, titreyen ve kanla kaplı ellerimden parçaları aldım ve nefes alıp bir adım geri çekildim.

Odadan çıktım ve asansörlere doğru ilerledim.

Kanlı ellerimi asansörün kapısına vurarak aşağı indim ve büyük ihtimalle onun cesedini bekleyeceklerini biliyordum. Kesinlikle bir ceset bulacaklardı.

Işığı yanan tek odaya doğru yürüdüm, içeri girdiğimde hepsini orada buldum - kardeşim, annem ve babam, Fiorello Orsini'nin cesedinin etrafındaydılar.

"Ethan-"

Beklemedim. Doğrudan babama doğru koştum ve onu bıçakladım.

"Ethan!"

"Ethan! Ne oluyor lan?" Wyatt yere düşerken beni geri çekti. "Ethan! Ne yaptın sen?" diye bağırdı annem.

"Ne? Ne?" Onlara bağırdım. "Siz benim aşkıma basabilirsiniz ama ben sizinkine basamam öyle mi? Bu nasıl bir kural böyle?"

"O senin baban!" diye bağırdı Wyatt yanına koşup yaraya baskı yaparken.

"O benim karım!"

"Lanet olası karın ailemizden birini öldürdü!" Wyatt bana bağırdı.

"Cora Teyze zaten ölüyordu," diye bağırdım.

"Ne?" Wyatt aptal gözlerini kocaman açmış ve kafası karışmış bir halde sordu.

"Ne?" Onunla alay ettim. Eğildim ve onunla dalga geçtim. "Ne yani? Aile hekimi fark etmedi mi? O kadar eğitim aldın ve fark etmedin mi kardeşim? Kanserin geri geldiğini fark etmedin mi? Ne?"

Başını iki yana salladı. "Tıbbi raporlarını ve otopsi sonuçlarını kontrol ettim-" "Bu ailede yeni misin, salak?" Yanındaki kadına baktım.

Onu. "Melody, tatlı anne ayıcığım, otopsin ne dedi? Liam, dayan, Wyatt'a otopsinin ne dediğini söyle çünkü o moron bunların sahtesini yapabileceğimizi bilmiyor! Tıbbi kayıtlar, bunların sahtesini yapabiliriz! Neden? Çünkü lanet olası hastanenin sahibi biziz! Bil bakalım buranın yönetim kurulu başkanı kimdi?"

Babamın etrafında toplanmış olan küçük aile topluluğunun içine diz çöktüm. ", tahmin et küçük kardeşim. Bu hastanenin yönetim kurulunda kim vardı?"

Hiçbir şey söylemedi ve bunun yerine babamıza odaklandı. Ben de onun önünde yere vurdum.

"Bağırsaklarını deşmedim; kan kaybından ölmeyecek. Hadi cevap ver küçük kardeşim, madem büyük insanlarla böyle büyük hamleler yapıyorsun. Söyle bana, kurulda kim vardı?"

"Ethan, yeter, Coraline olduğunu biliyoruz-"

Ona elimi uzattım. "Melody, sana odaklanmama izin verme yoksa bugün burada birimiz gerçekten ölecek. Sana söz veriyorum, Calliope kullandığın kurşuna rağmen uyanacak ve iyileşecek, yani bu ben olamam."

Öfkelendi. "Melody? Senin için yaptığım onca şeyden, senin için feda ettiğim onca şeyden sonra *annenle* böyle mi konuşuyorsun?"

"Benim için mi yoksa kendi egon için mi feda ettin?" Acı acı güldüm. "Hepiniz Calliope tarafından kör edildiğimi söyleyip durdunuz, oysa gerçek şu ki asıl kör olan sizlersiniz! Calliope aileyi yok etmeye çalışmıyordu, sizi aptallar. O kendi ailesini yok etmeye çalışıyor! Bunu yaparken, bu aileyi kurtarmak zorunda, ama hepiniz bunu görmeyi reddediyorsunuz! Hepiniz görmeyi reddediyorsunuz çünkü biz sizden farklı şekilde koruyoruz!"

Annem fedakârlık yaptığını mı
düşünüyordu? Olabilir, ama Calliope gibi
değil. Calliope gibi değil.

OceanofPDF.com

*"Gerçek nadiren saftır ve asla basit değildir."
~Oscar Wilde*

ETHAN

S Yere uzandım, yavaşça nefes aldım, sakinleşmek için elimden geleni yaptım ama dürüst olmak gerekirse herkesin kafasına bir sopa indirmek istedim. Kafataslarına bir şeyler vurmayı o kadar çok istiyordum ki

Biri elime bir sopa verse, gerçekten sallayabilirim.

Başım ağrıyor.

"Aileyi kurtarmaya çalıştığına inanmamı bekliyorsun," diye alay etti Melody. "Onun yaptığı her şeyi bildiğinden emin misin? Büyükbabasına gönderdiği tüm bilgiler. Ne yaptığını-"

Tanrım, bana güç ver.

"Hangi dede?" Önümü işaret etmeden önce başımı çevirip ona bakarak sordum. "Şu büyükbaba mı? Kafatasının arkasında delik olan."

"Onu köşeye için öldürdü," diye cevap verdi Wyatt babama dikiş atarken babamın yanında. Sırtını çelik çekmecelere dayamış, beni duymayı reddederek

"Evet, olaylara sadece yüzeysel olarak bakmak istiyorsan böyle bakabilirsin," diye cevap verdim. Onların nesi vardı? "Başka bir yol da

seni kullanmış olabilir."

"Ne?" Liam azıcık acıyla nefes almaya çalışarak tersledi. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istiyorum? Şimdi mi soruyorsun? Kurşunlar havada uçuştuktan sonra, şimdi mi soruyorsun?"

"O kurşunları ilk kim gönderdi?" diye tersledi Melody. "Üzerimize düzinelerce suikastçı gönderdiğinizizi unutmuş gibi davranıyorsunuz. Son bir yıldır ne sanıyorsun? Kapımız her çalındığında, geceleri her hareket ettiğimizde - hayatlarımız için savaşıyorduk-"

"Evet Melody, biliyorum. O kısmı birlikte planlamıştık."

"Ve siz bunu başlattığınızda sanki biz size ihanet etmişiz gibi davranmaya cüret ediyorsunuz-"

"Bunu sen başlattın!" Öfkemin yeniden patladığını hissederek tersledim.

Dondu kaldı, gözleri büyüdü ve ben buna dayanamadım. "Ethan, incindiğini biliyorum-"

"İncinmenin canı cehenneme!" Hâlâ anlamadığı için araya girdim. "Evet, gidişin bizi incitti. Evet, beni incitti. Ve evet, bir parçam bunun için sana kızıyor. Kendi bencilliğin yüzünden hepimizi terk ettin. Ancak, bunu atlattım. Calliope ile tanıştım; sonra kızım oldu. Seni daha iyi anladım çünkü ben de bazen kaçmak istiyordum. Senin gidişin bu aileyi parçaladı. Ama bu aile her zaman parçalanıyor! Ben senin pisliğini temizliyorum, tıpkı senin babaninkini temizlediğin gibi, vesaire vesaire. Bu işler böyledir. Annem ve babam beni terk etti diye bu aileyi kaosa sürükleyecek kadar çocuk ve zayıf olduğumu mu sanıyorsun?"

Cevap vermedi, ben de onun için heceledim. "Benim için sorun sizin sahte ölümlerinizi değildi! Sorun sizin *ölü* kalmamanızdı. Bu aileyi kim yönetiyor, sen mi ben mi?"

"Ethan, her şeyi sana bıraktık-"

"Gerçekten mi, o zaman ikiniz de neden buradasınız?"

"Ethan, seni korumak istedik," dedi babam yavaşça.

"Tekrar ediyorum, sorun bu! İşte bu yüzden bu noktadayız! Korumak istiyorsunuz. Kendi yolunun doğru olduğunu düşünüyorsun ve bu yüzden kendi yolunu zorluyorsun. Eğer beni korumak isteseydin, çekip gitmezdin! Beni gölgelerden korumak mı? Siz tanrı mısınız? Korumanız için teşekkürler. Ama bu benim istediğim, ihtiyacım olan ya da benim kurduğum bir şey değilse sorun olur. Hem sürünün lideri olup hem de başkasına kıcını sildiremezsin!"

"Yani, bizden sadece seni izlememizi istedin-" Liam mırıldandı.

"Altı numaralı kural, bazen kazanmak için kaybetmek gerekir," diye hatırlattım ona.

Wyatt, "Şimdi lanet kuralları hatırlıyor," diye mırıldandı.

"Onları asla unutmadım! Sadece onlara göre yaşayamam. İki nesil öncesinin kuralları her zaman işe yaramaz! Ben bir kukla olamam! Onların istediği de bu," dediğimde babamın yeşil gözleri bana dikildi. "Aileyi benim yönetmemi istemiyorsun. Siz ikiniz arka plandan yönetirken benim kukla olmamı istiyorsunuz. Bunu asla yapamam. Asla da yapmayacağım. Eğer bir kukla istiyorsan, elindeki kullanmaya devam et. Wyatt, onların ihtişamına boyun eğ."

"Ne dedin lan sen?" diye bana bağırma cüretini gösterdi.

"Beni duymadın mı, hain?" Artık lafı dolandırmaktan ya da kendimi tutmaktan bıkmıştım. Her seferinde aptalca bir şey yapıyorlardı. "Nasıl bir kuklaya benzediğini görmüyor musun? Son iki aydır onların emirlerini yerine getirirken ne kadar aptal görüldüğünü. Onlarla arkamdan iş çevirebilmek için hastanede gece vardiyasında çalışacakmış gibi davrandın. Tüm bunlar ne içindi? Sen ne yaptın? Melody tetiği çekti; Liam şüpheciler ve zemin oyunu üzerinde çalıştı. Sen Wyatt, ayak işlerini yapıyordun. Git dediklerinde gittin. Gel dediklerinde onlara doğru koştun. Annem ve babamdan emir almak, annemi ve babamı emekli olduklarına pişman etti... İşte bu yüzden bana ihanet ettin."

"Gerçeğin zerresini bile söyleseydin-" diye tısladı Wyatt.

"Dokuz numaralı kural, bir sır yalnızca bir kişi biliyorsa sırdır," diye bağırdım ve yumruğunun sinirle sıkılmasına neden oldum.

"Ben senin kardeşinim-"

"Ve bir kez olsun böyle davransaydın, bir kez olsun bana bunu kanıtlasaydın! *Bir kez olsun benim tarafımda olsaydın!* O zaman belki sana güvenebilirdim. Ama sana güvenemem, Wyatt! Defalarca denedim ve her seferinde beni hayal kırıklığına uğrattın. . Bahaneler arıyorsun. Bana gelip 'Ethan, ne yapmamı istiyorsun?' diye soruyorsun. Ben sana bekle diyorum, yapılacak *en kolay* şey bu ve sen gidip karımı öldürmek için plan yapıyorsun." Onu yavaşça alkışladım. "Bravo küçük kardeşim, bu senin ve benim için yeni bir seviye."

"Bizi nasıl kullandığınıza hiç cevap vermediniz," dedi Melody, sesi artık çok sakindi. "Ne demek istiyorsun? Neden son bir yıldır kavga ediyoruz?"

Bizi o kadar meşgul etmek istedin ki artık tek başına yönetebileceksin. Bütün bunlar bunun için miydi? Özgürce hükmetmek için."

"Plan basitti. Orsini ailesiyle ilişkili herkesten kurtulmamız gerekiyordu. Sen yardım etmek istedin, biz de sana iş verdik."

MELODİ

Buna inanamadım.

Bunu bu yüzden mi yapmıştı?

Hayır. Hayır, bundan daha fazlası olmalıydı. Ve yine de Ethan, kanlı cinayet çılgınlıkları attığım, neredeyse ölmek üzere olan ve onu bu dünyaya getirmeye çalışırken kaçırdığım küçük çocuk başını salladı. Bana, annesine, beni yem olarak kullandığını mı itiraf ediyordu?

"Seni nasıl yem olarak kullanabilirim?" diye sordu, bizden daha uzakta oturuyor, alev alev yanan öfke ile sakın bir kızgınlık arasında gidip geliyordu. "Gözlerinde görebiliyorum, sormak istediğin şey bu. Açık olmak için kaç kez söylemem gerektiğini bilmiyorum. Bu ailenin gelişmesini sağlamak için herkesi ya da her şeyi kullanacağım. Kendimi yem olarak kullandım, karımı yem olarak kullandım, herkesi. Neden kullandın? Çünkü bana hayatta kalmaktan başka hiçbir şeyin önemli olmadığını öğrettin."

"Ve bunu yapmanın en iyi yolunun üzerimize suikastçılar salmak olduğunu mu düşündünüz?" Neredeyse çılgın atacaktım. Çocuğum deli miydi?

"Fedakârlık olmadan kim hayatta kalabilir? Onlarla kendim mi savaşıyordum? İş kim yürütecekti? Gösterişli müzelerde para düşkün, ahmak, kibirli domuzlara geri dönüşümlü, boktan konuşmaları kim yapacaktı? Bu ailenin geri kalanının kendilerini suratlarından vurmamasını ya da zar zor anladıkları şeyler yüzünden birbirlerini zehirlememesini kim sağlayacaktı?" Son kısmı Wyatt'a doğru bağırarak söyledi. Nedense o da bizi bırakmayı reddetmesine rağmen bize kardeşi kadar kızgın değildi. "Bütün bunları yapmamı ve her gün katillerle savaşmamı nasıl beklersin? Hepiniz peşimde olmasaydınız belki bir yolunu bulabilirdim. Sahilde bir yerde sessizce otursaydınız. Ama yapmadınız, bu yüzden Calliope ve benim bir plana ihtiyacımız vardı."

Buraya nasıl geldiğimizi düşündüm. Onun ne yaptığını nasıl bildiğimi. "Gönderdiği dosyaları ve kısa mesajları görmemize izin verdi," diye fısıldadım.

"Her şeyi görmene izin verdik." "Ve Cora Teyze'yi kullandınız-"

"Bir kez daha Cora Teyze dersin Wyatt, seni de bıçaklarım." Ethan yine kardeşine çıkıştı ve her seferinde, her ikisi de birbirinin peşinden gittiğinde, çocukken nasıl olduklarını, masalarında birlikte oturduklarını hatırladım. Ethan Wyatt'a nasıl yazı yazılacağını gösteriyordu... Ne olmuştu? "O zamanlar Cora Teyze'den haberim yoktu. Sadece karıma güveniyordum. Ve tahmin edin ne oldu? Haklıymışım. Çünkü ertesi sabah bana nedenini gösterdi. Önce bana söylemedi çünkü Cora Teyze kimsenin bilmesini istemiyordu. *Hiç kimsenin.* Tekrar tedavi olmak istemiyordu. Kanseri akciğerlerine ve hatta beynine yayılmıştı. Noel'e kadar dayanamayacaktı. Daha sonra dünyaya kanserden öldüğünü söylediğimizde, o kadar çok zaman geçirdiği bu hastanedeki doktorlarından hiçbirinin size gelip neden tedavi olmadığını sormaması sizce de garip değil mi?"

Wyatt gözlerini yavaşça kırıştıtarak başka tarafa baktı. Ağzı birkaç kez açılıp kapandı. "Onlarla konuştum."

"Herhangi biri size kanser olmadığını söyledi mi?"

Cevap vermedi; başını salladı. Görünüşe göre Ethan'ın keyfi yerindeydi... ve belli ki acı çekiyordu.

"Peki ya sen Melody, Calliope hakkında ne biliyorsun? Bana güvenemeyecek kadar ondan nefret etmene neden olan başka ne var?" diye sordu. "O senin yapmadığın ne yaptı? Benim için fedakârlık yapıyorsun, değil mi?"

"Yapmadığımı mı söylüyorsun?"

"Yaptığından asla şüphe etmeyeceğim," diye cevap verdi nazikçe, yüzü düşerek. "Sana Calliope'den bahsedeyim, çünkü onu tanıdığını sanıyorsun ama tanıımıyorsun. Her şeyi bir araya getirmek yıllarımı aldı. Sabırlı olmak zorundaydım; öylece ateş edemezdim."

"Şunu halledecek misin?" Liam homurdanarak yerden kalktı ve yan tarafını tuttu. Ona baktım ve kaşlarını çatı. "Ne oldu? Kızım uyuşmaya başladı. Ve neden bugünlerde yaralanan hep ben oluyorum?"

Gözlerimi ondan ayırıp gözleri artık kapalı olan Ethan'a baktım. "Ethan, devam et."

"Emin misin? Çünkü Liam'ın başka bir açıklaması varsa, kızının iyiliği için şimdi söylemesi gerektiğini düşünüyorum."

Liam'ın kaşları kalktı ve bana döndü. Ben bir şey söylemeyince tekrar oğluna baktı. "Hey, küçük pislik, sessiz kalmam seninle aynı fikirde olduğum anlamına gelmez. Ya da yöntemlerini."

"On milyonuncu kez söylüyorum, onlarla aynı fikirde olmanız umurumda değil çünkü teknik olarak ölüsünüz. Liderlik eden benim, sen değil!"

Bir zamanlar büyük Liam'dın, Çılgın Şapkacı'ydın, şimdi morgda kıcı yumuşak yaşlı bir adamsın."

"Ona zarar vereceğim," diye fısıldadı Liam bana.

"Dikkatli ol, Wyatt'ın kalça protezi yaptığını sanmıyorum," diye karşılık verdi. Kıs kıs güldüm.

"Bunun komik olduğunu düşünüyorsun."

Bunu başlatan o. "Ne yap-"

Telefonunun çalmasıyla sözüm kesildi. Telefonu görür görmez ayağa kalktı, kanlı eli bir kez daha titriyordu.

"Eğer hepiniz bana güvenmiş olsaydınız. Aptal olmadığımı inansaydınız. Beni korumanıza ihtiyacım olmadığına inansaydınız, karım bunu zaten yapıyordu; belki bunu farklı şekilde yapabilirdim," diye mırıldandı ve kapıya doğru ilerledi.

"Ethan, bekle-"

"Hayır, bekleyemem, kızımın bana ihtiyacı var. Neden? Gözyaşları içinde çünkü uyandı ve birinin annesini öldürmeye çalıştığı haberini duydu. Şimdi sinir krizi geçiriyor. Büyükannesi ve büyükbabasından ne güzel bir hediye. Doğru ya, anlamadığın bir şey daha var," diye tersledi beni ve Fiorello'nun cesedini işaret etti. "O adam -domuz değil- Calliope'nin büyükbabası değildi."

"Onunla kan bağı olmadığını biliyorum çünkü annesi-"

"Tecavüze uğradı, evet. Ama sizce kim yaptı? Soru sormayı bırakayım. İş bir şeyleri anlamaya gelince hepiniz berbatınız. O yaptı. Fiorello Orsini annesine tecavüz etti," dedi Ethan ve ben donakaldım.

"Ne?" Liam benden daha çok şaşırılmış bir şekilde soluk soluğa kaldı.

"Yine mi, neyle? Tekrar edeyim. Bu onun büyükbabası değil. Onun *babası*. Gerçek bir Orsini olmadığını söylerken yalan söyledi. Öyle ve yıllardır Fiorello'yu öldürmek istiyordu. Örgütlerinin geri kalanını yok edene ya da en azından sakat bırakana kadar yapamadı. Calliope her gün onun kendisine güvenmesini sağlamak için çalıştı, böylece onun altında çalıştığı kadar çok insan . Böyle bir domuz çocuklarına bile güvenmez. Evet, çocuklar dedim." Başını salladı. "Dino, Vinnie, Italo... hepsi farklı kadınlardan. Bu aileyi koruyan insanları sebepsiz yere seçmesine izin veremezdim. İpuçları vardı; hepsini yol boyunca bıraktı. Ama yine haklı olduğunu ve benim bir kadının kontrolü altında zayıf bir çocuk olduğumu düşündün. Bir gün daha bekleseydin, sadece bir gün daha.

ve işi bitirmeme yardım etmenizi istedim. Şimdi... bu aile artık bana güvenmediğine göre, Nana hariç hepiniz bana ihanet ettiğinize göre, hepiniz gidip kendinizi iki kere becerebilirsiniz. Artık benim ailem değilsiniz. Hiçbiriniz değilsiniz. Siena ve diğerleriyle her zamanki gibi *tek başıma* ilgileneceğim."

Ve böylece Ethan çıkıp gitti.

Başımı salladım, oturduğum yerden kalkıp cesedin yanına gittim, çantanın fermuarını açtım, gerçekten o yaşlı piç olduğundan emin oldum. Bıçağımı alıp boğazını kestim; akan kan kapkaraydı. Gerçekten oydu. Bu bir yalan ya da hile değildi, gerçekten oydu ve o kız onu gerçekten vurarak öldürmüştü.

Yedi yaşındaki o küçük kızı düşündüm.

"Kraliçe gibisin," dedi. "Elbette,

bunu kabul ediyorum," dedim.

"O zaman ben de kraliçe olacağım."

"Bu krallığın sadece bir kraliçesi var ufaklık ve onun soyadı her zaman Callahan olacak."

"O zaman ben olacağım."

"Bundan şüpheliyim. Oğlum, birisi annesiyle dalga geçti diye ağlayacak kadar zayıf biriyle evlenemez."

"Ağlamıyorum ama."

O küçük kız annesini korumak istiyordu ama aynı zamanda güç de istiyordu. Annesinin tecavüzünden sonra kızı neden evlatlık vermediklerini merak etmiştim. Kocasını nasıl olur da kızın kendisiyle yaşamasına izin verirdi? Kocasını da kızın istismar edilmesine nasıl göz yumabilirdi? Artık her şey açıktı. Onu vermedi çünkü veremezdi. Fiorello oğlunun karısına tecavüz etmiş ve kızını oğlunda kalması için zorlamıştı... Neden? Neden mi? Adam domuzun tekiydi ama neden kendi çocuğuna bunu yapsın?

Onu cezalandırmak için. Cevap aklıma geldi.

Kardeşlerinin intikamını alması gereken kişi oydu ama o bunu reddetmişti. Calliope'nin yapmak için eğitildiği şeyi yapması gerekiyordu - bir aile kurmak, uyum sağlamak ve sonra saldırmak. Ancak, aile kavgalarının dışında mutlu ve huzurlu bir yaşam sürmeye alışmıştı. Bu yüzden babası onu cezalandırdı... karısını cezalandırdı.

Calliope.

Ondan kurtulamadı ve karısının ona zarar vermesine engel olmadı çünkü o da ondan nefret ediyordu... kızı olarak gizlenen üvey kız kardeşinden.

Ama Calliope bunu nasıl öğrendi?

Bilmiyordum. Ama fark etmezdi... O öğrenmişti. Bu da en büyük düşmanının, hayatını mahveden kişinin aynı zamanda ona hayat veren kişi olduğunu bildiği anlamına geliyordu. Eğer intikam almak istiyorsa, peşinden gideceği kişi Callahanlar değildi. Babası olurdu.

Onunla birlikte oynadı. Bir kişiyi ikna etmek için hepimizi onun bizi yok etmeye çalıştığına inandırdı. Bunu o kadar iyi yaptı ki işe yaradı ve adam ona güvenmeye başladı çünkü çok sadık davranıyordu.

"Kahretsin, bizi kullandı." Başımın yanında asılı duran çelik çubuğa tutunarak nefes nefese kaldım. "Bize alanı temizletti, böylece babasına ateş edebilecekti, onun için çalışan insanlardan intikam almadan... bu şekilde..."

"Bu şekilde her şeyi elde ediyor," dedi Liam, yarasını tutarak yanıma doğru topallayarak. "İktidara yükselir, annesinin -ya da aslında kendisinin-intikamını alır ve artık bir suikastçi olarak eski hayatıyla hiçbir bağı kalmaz."

"Bir taşla üç kuş." Başımı salladım.

"Ve Ethan bunu yapmasına izin verdi."

Yüzünde bir panik ifadesiyle bana bakan Wyatt'a baktım. "Bunu yapmasına izin verdi çünkü Orsinilerden ve onlar aracılığıyla intikam almak için çalışan diğer herkesten kurtulmak ailenin yararınaydı. Hepinizin peşinden geldikleri gibi bir anda gelselerdi hepsiyle birden savaşmamızın imkânı yoktu. Geçen yıl İtalyan ve İrlandalı ailelerle yaşadığımız sorunlar nedeniyle ailemiz zaten stres altındaydı. Eğer onun ailesiyle de uğraşmak zorunda kalsaydık, anında yok olurduk. Arkasına yaslandı ve kuşları taşlamasına izin verdi çünkü aileyi daha fazla işin içine sokmadan kuşların da ölmesini istiyordu. Ayrıca aileye hükmedebilmek için hepinizin ondan uzak durmasını istiyordu. Geçen yılı yeniden toparlanarak, ailenin şehirle ve ailelerle bağlantılarını yeniden kurarak, siz savaşırken işi güçlendirerek geçirdiler."

Resmin önümde açıldığını gördüğümde başımı salladım. "Büyükbabası, yani babası sadakatini kanıtlamak için bir ceset istediğinde, ölmek üzere olduğunu bildiği ama babasını kandırmak için bunu sakladığı bir aile üyesini seçti. Cora'nın ölümü Calliope'ye babasının güvenini ve bizim güvensizliğimizi kazandırdı. Bundan sonra tek yapması gereken ona saldırmaya çalıştığımızı söylemekti ve babası onu koruyacaktı çünkü onun kuklası olduğuna inanıyordu."

Plan içinde plan içinde başka bir plandı.

O kadar da zayıf olmadığını biliyordum. Biliyordum ama... yine de. Bu kadar ileri gitmesi.

"Bu ikisinden nefret ediyorum." Liam burnunun kenarını sıkarak inledi. "Kim bir şey düşünür ki? Kaç yıldır

bunu yapmak için mi?... Aslında, bekle. Neden bu kadar uzun sürdü? Kafayı yemiş babası için kaç kişinin çalıştığını öğrenebilmek için mi?"

Gözlerimi Fiorello'ya diktim; burada hâlâ bir şeyler eksikti.

"Bekle, ama Siena kim?" Wyatt sordu ve işte bu kadar.

"Siena-Calliope'nin büyükannesi, üvey annesi değil." Kaçırdığım şey buydu. Ölen oğullar sadece Fiorello'nun değil, Siena'nın da oğullarıydı. O da bu intikam oyununun içindeydi.

"Tüm bu zaman boyunca, aile savaşı Callahanlar arasında değildi... Orsiniler arasındaydı." Liam başını salladı.

"Adını tekrar tekrar söylemekten hoşlandığını sanıyordum. Ama bize başından beri söylüyordu... O Calliope Seraphina Orsini."

Wyatt tekrar konuştu: "Yani bana söylediğin şey şu," dedi, "az önce kendi ekibimizden birine suikast düzenlemeye çalıştık, çünkü işini bitiremediğin suikastçı ekibi, biz daha doğmadan ölen iki çocuk yüzünden bizi öldürmeye geliyor! Bana Ethan'ın haklı olduğunu mu söylüyorsun anne? Kardeşimi kurtarmadığımı, aslında ona ihanet ettiğimi ve yeğenimin annesinin öldürülmesine yardım etmiş olabileceğimi mi?"

Ona ulaşmaya çalıştım. "Wyatt, bunu yapmamızın hiçbir yolu yoktu-"

"Aman Tanrım." Ellerini yüzüne götürdü. "Anne! Baba! Ne yapıyorsun? Ne yaptığımızı biliyor musun? Eğer Calliope ölürse, bu aile bunu başaramaz."

Biliyordum ama onu sakinleştirmek istedim. "Bu aile daha kötülerini de atlattı-"

"Calliope ölürse Ethan'ın başına gelecekler daha kötü değil. Onu biz kurtarmadık. Bizi ona bağlayan her bir bağı kestik. Bize ihanet ettiği için onu öldürmek başka bir şey. Bize yardım ettiği için onu öldürmek başka bir şey. O olmasaydı, hepimizi öldürmeye gelen bu suikastçı grubu ne kadar büyük olurdu? Ailesine sadıktı ve sonra o aile karısını öldürdü. Sence bu hikayenin sonu nasıl biter?"

Liam alt dudağını yaladı ve bana baktı ama dürüst olmak gerekirse çok yorgundum.

Bugün gerekiyordu.

Sesi ancak şimdi aklıma geldi, *"Hangi oyunu oynadığının farkında mısın?"*

Bu lanet olası sorundan kurtulmak için çok çalıştım ve sonunda en az üç tane daha oldu.

Kederden çılgına donebilecek bir oğul, suçluluk duyan bir oğul ve daha fazla lanet olası suikastçı.

Liam haklıydı... Bu bok için çok yaşılanmıştım.

OceanofPDF.com

"Er ya da geç, herkes bir sonuç ziyafetine oturur."
~Robert Louis Stevenson

ETHAN

I

bulmacalarla arası hep iyiydi.

Dona da bu oyunlarda iyiydi ama onları sıkıcı buluyordu ve hiçbir zaman bir tanesini bitirecek kadar uzun süre oturamıyordu.

başladı.

Bir de Wyatt vardı. Kutuyu işaret eder ve *"Zaten neye benzediğini biliyorken neden benim yapmam gerekiyor?"* derdi. Oturup resimleri bir araya getirmenin aptalca olduğunu düşünürdü. Bu yüzden hiç zahmet etmezdi; onun yerine dışarı çıkıp oynardı. Onları neden sevdiğimi merak etti ve ben de ona her bir parçayı yakından görüp nereye uyduklarını bulabildiğim için sevdiğimi söyledim.

Bu kadar basit bir görev olması hoşuma gidiyordu, ama sakinleştiriciydi ve sonunda resim her zaman kutudan üç kat daha büyük oluyordu. Bu yüzden, Wyatt'ı bittiğinde resme bakmak için daha sonra yapbozuma geri dönerken yakalıyordum. Onu yakaladığımda oflayıp pufluyor ve *"Kutudakiyle aynı görünmüyor"* diyordu.

Bu beni rahatsız etti. Ama hiçbir şey söylemedim. Hiçbir şey yapmadım. Sonunda Wyatt'ın bulmacalara yardım edeceğini düşündüm ama etmedi. Yardım etmedi.

oynamak için doğrudan dışarı çıkmayı bıraktı. Televizyon izliyor ve birkaç dakikada ya da saatte bir, bir paket cips, dondurma ya da yoğurt yerken yanımdan geçip işimin bitip bitmediğini soruyordu.

Bu beni daha çok rahatsız ediyordu, bu yüzden onun ya da başka birinin yanında bulmaca çözmeyi bıraktım. Boş zamanım olduğunda sessizce odamda tek başıma yapıyordum. Kendime bir gün büyüyeceğini söylüyordum ama gerçek şu ki o zamana kadar hem onun hem de benim kişiliğimizin oturmuş olduğunu düşünüyordum. Biz iki farklı insandık ve asla birbirimize yaklaşamayacaktık. Nasıl yakınlaşabilirdik ki? Ne kadar denersenem deneyeyim, ben yapbozu birleştirirken o kutunun üzerindeki resme bakıyordu.

Şu anda hayatlarımızda olan da tam olarak buydu.

Eğer o da benim gibi olsaydı, benim sorduğum soruları sorardı.

Eğer büyük soruları çözemediyse, onun son oyunu neydi? Gerçekten kimin için çalışıyordu? O zaman önce daha basit olanları sorması gerekirdi. Ve en basit soru şuydu: Dino, Vinnie ve Italo'yu elde etmek için neden bu kadar zorladı? Neden Calliope'ye bu kadar sadıklardı? Bizim dünyamızda ailemiz için çalışanlar bunu ya paraya, güce ve korumaya ihtiyaçları olduğu için ya da şu veya bu nedenle bize borçlu olduklarını hissettikleri için yaparlardı. Dino'ya bunu sorduğumda, yukarıdakilerin hiçbirini söylemedi. Bu imkansızdı. Yani ya yalan söylüyordu ya da ben bir şeyleri gözden kaçırıyordum. Bu yüzden daha yakından baktım. Birini bu kadar sadık yapabilecek tek şey aşktı. İçlerinden sadece biri olsaydı anlayabilirdim ama üç adam da onu seviyor muydu? Ve onu korumak için yan yana çalışmak? Bu farklı bir sevgi türüydü.

O bir aileydi.

DNA'larını bulmak zor olmadı. Tam olarak saklanmıyorlardı. Test edip üvey kardeş olduklarını gördüğümde, Calliope'un yıllar önce bana söylediği şeyi hatırladım. "*Benim ailem çok dağınık.*" Onun ailesi benimkinden daha dağınıktı.

Calliope birlikte geçirdiğimiz zaman boyunca benim için yapbozun parçalarını düşürmüştü. Ama aynı zamanda çok yalan söyledi, beni şaşırtmak için bulmacaya sahte parçalar ekledi. Ama yalanları çoğu zaman gerçeikle karıştırdı. Bunları geçen yıl teyzemin ölümünden sonra bana her şeyi anlattığında öğrendim.

Gigi'yi doğurduktan hemen sonra neden yalan söylemişti? Bana gerçek bir Orsini olmadığını söylemişti ve o zamanlar sesinin ve tonunun değişme şekli bana tuhaf gelmişti. O zaman bunun bir Orsini olduğu için olabileceğini düşünmüştüm.

Acı bir hikaye. Ancak Gigi'yi Chicago'da doğurmak istediğini ve benim de orada olmamı istediğini söyledi.

Ve onları bunu yapmasına izin vermeleri için ikna edebilmesinin tek yolu, en kırılgan anında geçirdiği zamanın kaydını . O konuşmayı dinliyorlardı, bu yüzden yalan söylemek zorunda kaldı. Fiorello'nun gözleri gri değildi. Ancak annesinin ve büyükannesinin vardı. Bu, ailelerindeki kadınları etkileyen bir durumdan kaynaklanıyordu. Gigi'yi bile etkilemişti. Söylediği her şey zaten bildiklerimle örtüşüyordu. Orsini ve Affini aileleri ile ilgili tüm parçaları bir araya , sonunda tam bir bulmaca ortaya çıkmış ve Calliope'nin ailesinin gerçekte ne kadar büyük ve dağınık olduğu anlaşılmıştı.

Hayatını, hikâyesini araştırdıkça, bunu nasıl başardığına daha çok hayret ettim. Nasıl delirmemişti?

Kim olduğunu inkâr etmeye zorlanmıştı. Üvey babasının aslında üvey kardeşi olduğu hakkında konuşmasına asla izin verilmedi. Fiorello'nun insanlığın yüz karası olduğunu ve oyuncak olarak kullanmadığı sürece umursamadığı çocuklara nasıl babalık ettiğini. Karısı Siena'nın kişisel intikamı için Fiorello'nun en kötü halini şımartan bir yılan olduğunu.

Calliope hayatı boyunca kim olduğunu bildiği halde kim olduğunu inkâr etmişti. Ona bağlı olan herkes onu istismar ederken, kullanırken ya da neredeyse öldürürken bile sakinliğini korudu ve kendini kaybetmedi.

Tüm yalanlar ve sırlar sonunda bir araya geldi ve anlam kazandı.

Aynı zamanda benim gibi bir kocaya sahip olma konusunda ne kadar şanssız olduğunu da ortaya çıkardı. Onu sevmeme rağmen, onu incittim ve kullandım da. O da bunu biliyordu. Başlangıçta ikimiz de birbirimize yarı doğruları söylüyorduk. Kendi sorunlarımız ve planlarımız duygularımızı bulandırıyordu ama yine de bu duygulara sahiptik. Ve ne yaparsam yapayım, doğum günüm için korkunç bir şekilde şarkı söylemenin yanı sıra kek yapmayı da unutmadı. Dikkatimi ondan ve Gigi'den uzaklaştırmak için koluma başka kadınlar taktığımda bile, her yıl beni beklemeyi ve kutlamayı asla ihmal etmedi.

Gigi yüzleri hatırlayacak kadar büyüdüğünde, Calliope kutlama yapabilmemiz için beni kılık değiştirmeye zorladı. O zamanlar onunla nadiren kutlama yapma şansım olsa da umurunda değildi.

Bu sinir bozucuydu, beni geriordu. Acaba gerçekten yapmak istediği şey bu muydu yoksa bana da rol mü yapıyordu? Onun sevgisinin oyununa mı geliyordum? Bana kızana kadar bu aklımdan geçmedi. Ve Calliope kızdığında, kapandı ve beni itti, tamamen soğudu ve bu daha çok korkuttu.

Her şeyin bir oyun olduğunu düşündüm. O ve Gigi dışında herkesten sessizlik alabilirdim.

Yıllar içinde yavaş yavaş, parça parça, onun bazı yönlerini anlamaya başladım. Doğal olarak eğlenceyi seven bir insandı, sahte değildi. Çok fazla insanı umursamıyordu çünkü hiç umursaması öğretilmemiştir. Aile onun için anlamsızdı çünkü ailesi değersizdi. İlerlemek ya da kazanmak için kimi ve neyi kullanabilirse kullanırdı. Ama içten içe, her şeye rağmen, bir gün birine sahip olacağına dair umudu vardı. Kendine hedefler koymaya devam etti ve bu hedefler ona umut verdi. Bir gün Calliope olacaktı, iyi bir hayatın tüm ışıltısı ve ihtişamıyla, çocukken annemde gördüğü hayatla. Onun soğukkanlı bir katil olduğunu bana neredeyse unutturan da bu çocuksu yanıydı. Bir gün özgür ve mutlu olacağına gerçekten inanıyordu.

Bir keresinde bana *"Kırık parçalarımı alıp güzel bir mozaik yapıyorum"* demişti ve bu beni büyülemişti. O ve dünya görüşü beni büyülemişti.

Herkesin onun için nasıl bir hayal kırıklığı olabileceğini, nasıl hiçbir zaman tam gerçeği söylemekte özgür olmadığını ve yine de buna tutunmayı başardığını anlamak istedim. Tam bir umutsuzluğa kapılmamıştı. Tüm dünya ondan nefret edebilir, onu yanlış anlayabilir ve ondan şüphe edebilirdi ve kadın hiç fark etmemiş gibi bir tatlı yapardı. Benden daha kırılmıştı ama yine de yaşamakta çok daha iyiydi. Tuhaf biriydi, ama ben de bir tuhaf olmak istiyordum.

Onu istedim. Eski ailesinden kurtulmasını istedim. Sadece ve sadece bana ait olmasını istiyordum. Geçmiş ve yalanları umurumda değildi. İncinmiş ve istismara uğramış insanlar kendilerini korumak zorundaydı. Bunu anlıyordum. Bir gün onun umutlarını gerçeğe dönüştüren kişi olmak istedim. Oraya ulaşmak için önümde çok fazla engel vardı.

"Baba!"

Odasına giden koridora daha yeni girmiştım. Saat sabahın dördüydü. Elimi sarmak ve kıyafetlerimi değiştirmek için durdum, böylece Gigi üzerimdeki kanı görmedi. Bana doğru olabildiğince hızlı koştu ama normalde yaptığı gibi bacaklarıma tutunmadı. Kırmızı yüzlü, huysuz ve şaşkın bir şekilde beni yakaladı. "Annem nerede? Annemi bulamıyorum!"

Eğilerek sakın kalmak ve ona gülümsemek için elimden geleni yaptım. "Annem şu anda biraz hasta-"

"Alt kattakiler annemin gittiğini söyledi!" diye bağırdı, büyükannem yanına geldiğinde etrafına bakındı. "Öyle dediler, değil mi nine?"

Duydunuz, değil mi? Sonra televizyon-" Yüzü kıpkırmızı oldu ve gözleri yaşardı. "Televizyondaydın. Bağırıyordun baba, gördüm! Annem yaralanmıştı! Annemi gördüm ve...ve...."

"Tatlım, nefes al. Gigi, nefes al!" Hızla onu tutarak söyledim ama beni itmeye devam etti.

"*Annemi görmek istiyorum,*" diye bağırdı ve küçük ellerinin gidebildiği kadar sert bir şekilde beni itti. "*Annem yaralandı!*"

"*Gigi!*" Bağırdım, kollarımı ona doladım ve onu göğsüme çektim. Bana tekrar tekrar çığlık atarken ona olabildiğince sıkı sarıldım. Her seferinde sanki beni bıçaklıyormuş gibi hissediyordum ve hiçbir şey yapamıyordum. Hiçbir şey duymak istemiyordu. Annesini görmek, kendi gözleriyle görmek istiyordu.

"Baba... lütfen," diye ağladı omzumda. "Annemi görebilir miyim?"

"*Tesoro,*" hazine, "Onu görmek için sakın olmalısın."

Yorgun olduğu için, kollarımda olduğu ve kurtulamadığı için biraz rahatladı. Büyükanneimin yanından geçip Gigi'nin odasına doğru yürürken burnunu çekti ve bana sınıksıkı sarıldı. Etrafa bakarken, odanın her tarafına fırlattığı eşyaları fark ettim. Yere attığı yastıklar, büyük ihtimalle fırlattığı ve aynasını kıran ayakkabı. Calliope bunu görseydi, böyle davrandığı için onu kulaklarından çekerdi. Ama anlıyordum, bazen bir şeyleri ya da insanları kırana kadar insanların sizi duymadığını hissediyordunuz.

Yatağına oturup sırtına vurdum. "Şimdi beni dinleyecek misin?"

"Annemi ne zaman görebileceğiz?" diye mırıldandı kucağıma otururken.

Saçlarını yüzünden çektim. "ve uyandıktan sonra." "Söz mü?" diye mırıldandı.

Başımı salladım, serçe parmağımı onun için kaldırdım ve o da parmağını benimkiyle birleştirdi. "Söz veriyorum, şimdi yatağına gir ve uyu."

Başını salladı, üzerimden kalkıp yorganın altına girdi. Aşağı uzanıp yastıklarından birinin tozunu aldım ve başının arkasına koydum.

"Baba... elin," diye fısıldadı, sargılarıma dokunarak. "Sobaya dokundum," diye yalan söyledim, ona başka ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

"Bunu yapma," diye emretti ve ben de başımı sallayarak yorganı üzerime çektim.

Onu.

"Bir daha yapmayacağım, şimdi uyu." Onu nazikçe okşadım.

Başını salladı, gözleri düştü ve bir tarafa döndü. "Anneme söyleme... Aynamı."

Gülümsedim. "Yapmayacağım."

Hafifçe horlayana kadar uykuya dalmasını izledim. Yaşlandıkça, kime daha çok çekmiş olabileceğini merak ediyordum. Yemek seven, film izleyen, açık sözlü, sosyal, dramatik ve eğlenceli Calliope gibi olduğu günler vardı. Sonra onda çok şey gördüğüm günler oldu, mesela sinirliliğim gibi, ama aynı zamanda onda gençliğimden çok şey gördüm. Günde yüzlerce soru soran, anne babasının dünyasını düşünen ve ne olursa olsun şiddetle sadık olan beni.

"Calliope gitmeden önce onu bana getirdi," diye fısıldadı büyükannem arkamdan. "İkimiz de uyuyorduk ama gece bir ara uyanmış ve annesini aramaya çıkmış olmalı. Kendini güvenlik odasının yakınında bulmuş. Sen ve Calliope gece haberlerindeydiniz. Ne söylersem söyleyeyim sakınleşmedi. Seni aramanın en iyisi olduğunu düşündüm, böylece sesini duyabilirdi. Hastaneden ayrılmanı beklemiyordum."

"Zaten onu almak için geri dönecektim," diye fısıldadım, yataktan kalkıp ona dönerek. "Sabah yola çıkacağız."

Kafası karışmış bir şekilde başını eğdi. "Siz ikiniz Calliope ile hastanede mi kalacaksınız?"

Cevap vermedim.

Başım ağrıyordu. Çözmeyen, yeniden planlamam gereken o kadar çok şey vardı ki. Şu anda ilk ve en önemli şey ona ulaşmaktı. Öfkem yüzünden ailemle çok fazla zaman harcamıştım.

Ama bu zamanı boşa harcamak benim olabilir mi? Fiorello' yanında adamları vardı. Şimdi neredeler?

Bu iş daha bitmedi. Yeni birine ihtiyacım var.

"Ethan, senin de biraz dinlenmeye ihtiyacın var," diye fısıldadı, elini başıma koyup bana sarıldı ve oğlunu öfkeyle bıçakladığımı bilse yine de bunu yapar mıydı diye merak ettim.

Zihnim hızla çalışıyordu ve bir sonraki adımda ne yapacağımı düşündükçe içimdeki gitme isteği daha da artıyordu.

"Cehennemden geçmiş gibi hissettiğinizi biliyorum. Ama Ceann Na Conairte'nin hayatı bazen böyledir."

O bilirdi. Yükseliş ve düşüşü kaç kez görmüştü? Ama benim durumum farklıydı. Dışarı çıkmak için içimde savaşıyordum.

"Öyle ?" diye sordum. "Yoksa baba, hâlâ nine misin? Artık anlayamıyorum." Cevap vermedi.

Yani o da söyleyemezdi.

"Ona göz kulak olduğun için teşekkür ederim." Kollarından çekilirken söyleyebildiğim tek şey buydu.

"Tabii ki. Sonra konuşuruz."

Başımı salladım ve Gigi'nin göğsünün yavaşça yükselmesini izledim. "Bana Calliope'un nasıl olduğunu sormadın," dedim kapıya doğru yürüdüğünü duyduğumda.

"Gerek yok. Sevdiğin kişiyi kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum," dedi ve kapıyı arkasından kapattı.

Nefes vererek Gigi'nin yanına uzandım ve elimi yüzüme koydum. Onun gözyaşları, Calliope'un durumu, benim öfkem... Karşılık vermek istedim. Onlara bağırmaktan daha fazlasını yapmak istiyordum. İstedim... Onları gerçekten öldürmek istedim.

Aile için yaşa. Ya da aile için öl, değil mi?

Aileme saldırdılar... ama onlar benim ailemdi. Çok yaklaşmıştım. Onları aramıza katmaya çok yaklaşmıştım. Calliope, ailem babasının adamlarından yeterince öldürürse, planı değiştirmek için onu çağıracağını açıklamıştı. İşte o zaman saldıracaktı.

Bu gece olmasını beklemiyordum... yani dün gece.

Düşündüğümüzden daha hızlı yapmışlar.

Fiorello'nun yerde yatan bedenini ve gözlerindeki rahatlama ifadesini gördüğümde, nihayet diye düşündüm. Tüm sırlar, tüm yalanlar, tüm baskılar onun üzerinden kalkacaktı. Annemin onu vurması için dönüm noktamıza gelmiştik. Bunu biliyordum. Dürbününden izlediğini, fırsat kolladığını biliyordum. Tıpkı benim bildiğim gibi, o ve babam Chicago'ya geri dönmüşlerdi. Bir kez daha Wyatt'a neden sırrımı söyleyemediğimi anladım. Farklı davranıyordu. Sanki işine yavaş yavaş daha fazla saat ekleyerek, daha az şikâyet ederek, birdenbire benim talimatlarıma uyarak ona bakmadığımdan emin olmaya çalışıyordu. Bunu biliyordum ve tek yapmam gereken onu izlemektir. Ama ailem kurnazdı. Hastanenin garajındaki ışıklara kısa devre yaptırıp arabasına giriyorlardı. Sonra da canlı yayını düzenleyerek hiçbir şey olmamış gibi göstereceklerdi. Videolarda üç saniyelik bir aksaklık olmasaydı, fark etmeyecektim.

Planları için harcadıkları onca emek... Hepsini biliyordum. Ve yine de, eninde sonunda onlara gerçeği söyleyecektim.

Benim ve ailemin son konuşmalarının her kelimesini hatırlıyordum.

"Teyzeni öldürdü. Büyükbabası adına tüm aileyi yok edene kadar durmayacak. Ethan, arkamıza yaslanıp bunun olmasını izlemeyeceğiz," demişti ve ben de ona, "İşte bu yüzden onun tarafındayım, senin değil..." demiştim.

Çünkü arkalarına yaslanıp öylece izleyemezlerdi. Bunun yerine, bu aileyi yok etmek istediğimden çok emin görünüyorlardı.

"Yani, bu bir savaş mı?" Sesi zihnimde oynadı ve söylemediğim kelimeleri bağırarak istedim.

Sorularına cevap vermediğim için, bunu anlayacağını düşünmüştüm. Ne de olsa o büyük Melody Callahan'dı, ama kararını çoktan vermişti, bu yüzden gerçekten başka bir şey anlamadılar.

"Başından beri tehlikeliydi," diye fısıldadım kimseye.

Bu planlar, tüm planlarım, en başından beri tehlikeliydi. Defalarca kendime çok mu ileri gidiyorum diye sordum. Bunu yapabilmemin başka bir yolu var mıydı?

Geçen yıl Calliope ile kontrolü yeniden ele geçirmiştik. Şehirde çok daha popüler olmuştuk. Gelecek ay *Chicago Times*'a kapak olacaktık.

Noel'de onu şehirle tanıştırmaya adanmış ilk Times yemeğini kaçırdığı için çok kızacak. Yapacağı surat ifadesini düşünerek sııttım. Sonra onu düşününce yüzüm düştü.

Ameliyattan çıktığında durumu stabildi ama hayatta kaldığında iyileşmesi zaman alacaktı. *Bu bir et yarası değildi. Ama iyileşmesi için ne kadar zaman ayırabilirdim? Önce onun ne bildiğini öğrenmeliyim. O benim içerideki köstebeğim... Herhangi bir yerde dosya tutuyor mu? Hayır. Bunu yapmaz. Kâğıt davaları yok.*

Siktir!

Aklımdan çok fazla şey geçiyordu, çok fazla karşı plan, yeni plan. Çok fazla şey görebiliyordum ve hiçbirini tam olarak kanıtlanmış değildi. Hiçbir plan öyle değildi. Her zaman ayarlama yapmam gerekiyordu. Ama şu anda sinirliydim. Kendime ve tüm düşüncelerime kızgındım. Düşüncesizliklerinden dolayı aileme kızgındım.

Geçmişte onları tehlikeye atmış olabilirim, ancak hiçbir zaman hayatta kalamayacaklarını düşünmedim ve hiçbir eylemim amaçsız değildi. Başarısız olsalar bile onları bundan kurtarmak için her zaman bir planım vardı. Ciddi şekilde yaralanan tek kişi Wyatt'tı ve o da tam saldırıya geçtiği için oldu.

ve kışını örtmedi! Geri zekalı! Yine de bu benim hatamdı. Onu bu şehirdeki tüm erkeklerle bıraktım ve o da Yüce'yi oynamaya karar verdi.

Bunu hep yaparlardı.

Dağınıklıklarını nasıl düzelteceğimi bana bıraktılar.

Onlar dışarıdayken, dünyayı dolaşıp farklı tutkuların peşinden koşarken, ben tam burada onları koruyordum ve onlar bana bunun karşılığını nasıl ödüyorlar? Neal Amca çocuklarını gizlice uzaklara gönderiyor ve bunun benden korktuğu için olduğunu fark etmemiş gibi davranıyor. Ama bu hiç de şaşırtıcı değildi. Helen'in karımı zehirlemesi, bu da bir şeydi. Killian'ın gidip düşmanlarımızla dost olması. Wyatt'ın ona suikast düzenlemek için ailemle el ele vermesi.

Bir parçam çekip gitmek istedi.

Bir yanım kuklanın iplerini kesip onları ölüme terk etmek istiyordu. *Calliope ve kızımı alıp, tüm bu karmaşayı onlara bırakıp yeniden toparlanmak için tekrar istifa ediyormuş gibi yapabiliirdim. Ama ben bunu yaparken kaç tanesi ölecekti... Belki de bu aileyi daha sonra yeniden yaratmak için gereken şey budur. Yeni plan bu olabilir, aileyi baştan kurmak. Büyükbaba Sedric de böyle . Tüm kardeşlerini ve annesini kaybetti. Sonra tüm Callahan ailesini kendi istediği şekilde yeniden kurdu. Kuralları o koydu. Bu aileyi kendi ahlak kurallarına göre yarattı. Ben de aynısını yapabilirim, değil mi? Eğer onlar öldüyse, beni anlamaları için mücadele etmek yerine, baştan başlayabilir ve anlayan yeni bir nesil yetiştirebilirdim.*

Düşünceler ben onları durduramadan geldi ve onlarla birlikte zihnimde Calliope'nin sesini duymaktan kendimi alamadım. *"Kraliçe olabilmemin tek yolu, Ethan, yönetecek insanlarımız olması!"*

"Hâlâ yönetecek İrlandalı ve İtalyan aileler olurdu Calliope," diye mırıldandım.

"Sana olan inançlarını yeniden kazanmaları için yaptığım onca emek, tüm ailen ölürse boşa gider. Ayrıca, yeni bir nesil yetiştirmek de ne demek? Bu lanet nesilde tam olarak kaç çocuğum olacak?" Büyük olasılıkla cevap olarak söyleyeceği şey bu olurdu.

Yani bu plan işe yaramazdı. Calliope uyanır ve onların ölmesine izin öğrenirse, beni öldürmeye çalışırdı. Ve ihtiyacım olan son şey, diğer tüm sorunlarımın üzerine bir de öfkeli bir ești... *tek neden bu değildi.* Diğer sebep ise basitçe onların ölmesini istemememdi.

Onlar lanet olası aptallardı. Beni hiç dinlemediler! Çoğu gün çılgılık atmak istememe neden oldular ve her zaman başarısız olmamı istediler, ama ben istemedim

ölmeleri için. *Bu bir zayıflık... ve güç, sanırım.*

Başımı ovuşturarak inledim.

Şimdi ne olacak Ethan?

Yüzük.

Yüzük.

"Ne oldu?" Yataktan doğrulup oturarak sordum.

"Kalbi durdu. Onu geri getirdiler, ama hala dokun ve-"

Dişlerimi gıcırdattığım ve telefonu duvara fırlatmaya hazır olduğum için daha sonra ne dediğini duymadım ama durdum ve burnumdan nefes aldım.

Çok ileri gittim.

"Yoldayım," diye cevap verdim, çoktan kalkmıştım.

WYATT

Düşünebildiğim tek şey, şimdi ne yapacağımdı?

Ona ne diyecektim? Helen'e ne söyleyecektim?

Düşündükçe zihnim daha da boşalıyordu. Yüzümde yumurta varmış gibi hissediyordum. Sanki bunca zamandır yüzümde yumurta ile dolaşıyormuşum da kimse bana haber vermemiş gibi. Neden hep bu noktaya geliyor, kardeşimin karşısında bir aptal gibi duruyordum? Kendimi bu kadar rezil edecek ne yaptım ben?

O kadar beceriksiz miydim?

Ethan benden çok daha mı iyiydi?

Neden son gülen hep o oluyordu? Sanki aynı genlere sahip değilmişiz gibi bakıp duruyordu? İkimizi bu kadar farklı yapan neydi? Neden hiçbir zaman aynı fikirde olmadık?

"Wyatt! Wyatt!" Helen umutsuzca kolumu tuttu. Yüzü darmadağındı, saçları keçeleşmiş ve çirkin bir topuz haline getirilmişti. Neredeyse bir dilenci gibi görünüyordu. Bu ona hiç yakışmıyordu.

Cora Teyze'nin ölümünden beri farklıydı. Hepimiz farklıydık ve Calliope'nin ölümünün bizi düzeltebileceğini düşünmüştüm. Bu yüzden onu bitirmeyi çok istiyordum. Başka bir şey görmemek için. Her şeyin onun hatası olduğunu ve hiç gelmemiş olsaydı hepimizin mükemmel olacağını söylemek istedim.

"O öldü mü?" Helen umutsuzca kolumu sıkarak sordu. "Haberleri gördüm; sert bir şekilde yere düşmüş. Çok fazla kan vardı. Ölmüş olmalı, değil mi?"

Başımı eğdim ve elimdeki yırtık kıyafetlere baktım. "Wyatt, neden bana cevap vermiyorsun?"

"Çünkü bilmiyorum."

"Ne? Nasıl bilmezsin? Sen hastanede değil miydin?"

"Bilmiyorum çünkü Ethan bana güvenmiyor!" Ona bağırdım. "Bana güvenmiyor, bu yüzden annen üzerinde çalıştıkları kata bile çıkamadım. Bana güvenmiyor, o yüzden... o yüzden bunca zaman annenin nüksettiğini açıklamak aklına gelmedi!"

"Nüks mü? Yani..."

Sonunda başımı kaldırdım ve onun bakışlarıyla karşılaştım. Kahverengi gözleri bana şaşkın şaşkın bakıyordu. "Annenin kanseri geri geldi," diye fısıldadım.

"Hayır..."

Benden uzaklaşmaya çalışırken kollarından tuttum. "O ve Calliope-"

"Hayır dedim!" diye bağırdı, kollarını benden çekerek. "Size ne yalan söylediler bilmiyorum ama annem sağlıklıydı. İyiydi ve sonra-"

"İyi değildi. 4. evre metastatik kanseri vardı. Birden fazla yere yayılmıştı-"

"Bunu neden söylüyorsun?" diye çıkıştı bana, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Beni daha fazla incitmeye mi çalışıyorsun?"

"Seni incitmeye çalışmıyorum Helen, lütfen dinle." Ona doğru uzandım ama başını sallayarak tekrar geri çekildi.

"Annem kanser olsaydı bilirdim. Ona yaptıklarını örtbas etmek için size yalan söylüyorlar."

"Helen-"

"Hayır!" diye tersledi, tekrar geri adım atarak başını salladı ve dönüp beni girişte, Ethan ve Calliope'nin monogram başlıklarının tam üstünde bıraktı.

Şimdi ne yapmam gerekiyordu?

Dünya tersine dönmüştü.

İşe yaramaz kardeş, sevgili ve oğul olmaya geri döndüm.

"Bu bakışı biliyorum."

Başımı kaldırıp Neal Amca'nın oturma odasından içeri adım atışını izledim. Elinde bir kitapla Helen'in kaçtığı yere baktı, sonra tekrar

Be

n. "Ne bakışı?"

"Kardeşinin gölgesinde kalmış birinin bakışı," dedi ve ben donup kaldım. kıkırdadı. Okuma gözlüklerini çıkararak hemen yanıma geldi. "Onu vuran sen miydin?"

"Peki ya olsaydım?"

"Öleceksin," dedi, beni hiç de iyi hissettirmeden.

"Moral konuşmalarında berbatsın Neal Amca." Şok içinde nefes nefese kaldım. "Demek onu vurdun."

Gözlerimi devirdim, "Bir şeyler içmek için çok mu erken?"

"İçkiler bunu kolaylaştırmıyor." Elini omzuma koyarak kaşlarını çatı. "Ama seninle bir tane içeceğim çünkü sen olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum."

"Hala bu konuşmadaki cesareti bekliyorum."

Elindeki kitapla başımın arkasına vurdu. "Sabır.

Geliyor. Hazır mısın?"

Beni oturma odasına iterken başımın arkasını ovuşturarak, "Elbette," diye cevap verdim. İçeride Calliope'un güzelce giyinmemizi istediği aile portresiyle yüz yüze geldim. Bunu bir fotoğraf olarak değil, gerçek bir yağlıboya tablo olarak istemişti. O kadar büyüktü ki tüm şömineyi kaplıyordu.

"Seni her zaman bok gibi hissettirecek," dedi amcam bana bir içki verirken.

"Kim?"

"Ethan. Seni her zaman kendinden şüphe ettirir. Bunu yapmak istemez. Ama yetenekli olanlar asla yapmaz."

Kaşlarımı çattım... Bu işte tam bir bok gibiydi. "Yetenekli olanlar mı?"

"Her nesilde, bu işte daha iyi olan bir kardeş var. Neden bilmiyorum-"

"Küçük kardeşin daha iyi olduğunu sanıyordum?"

"Çünkü baban sana bu saçmalığı söyledi," diye keyiflenerek şöminenin yanına oturdu. "Mezarın ötesinden bile, adam benimle alay ediyor."

Hiçbir şey söylemedim -çünkü babamın hayatta olduğu ve kardeşinin bunu bilmediği gerçeğini düşünmek kendimi kötü hissettiriyordu.

"Evet, senin baban ve benim babam ikinci oğullardı. Ama büyükbabamız birinciydi. Ve hepimizi bu yola sokan büyük dedemiz de ilk oğuldu. Her nesilde bir oğul vardır ve eğer iki tane varsa, doğal olarak biri diğerini gölgede bırakır. İnsanlar onu pek hatırlamaz,

Ama Declan'ın babası Killian daha iyiydi. O da planlar yaptı ve planlarını yazdı. Babam bu planları buldu ve onları takip etti. Mirasını kardeşinin üzerine inşa etti ve bunu kimse bilmiyor."

"Bir plan bıraktı mı?" Mırıldandım, içiyor ve bardağımdaki konyaktan daha güçlü bir şey diliyordum. Bunun ne olduğundan emin değildim ama boğazımın yanmasına ihtiyacım vardı.

"Kardeşini devirmeye mi çalışıyorsun?" diye karşılık verdi.

"Kastettiğim bu değildi."

"Sanırım öyle." Sırıttı. "Kastettiğinin sadece %10'u olsa bile, küçük bir parçan onun kadar iyi olduğunu kanıtlamak istiyor, değil mi?"

Buna da cevap vermedim.

"Bu ailede bir erkek olup da bunu düşünmemek çok zor. Ya ben olsaydım." Bardağına bakarak gülümsedi. "Bunu düşündüm ama onun gibi olmadığımı fark ettim. Baban gibi. Bazı günler bu beni neredeyse delirtiyordu. Ne de olsa senin aksine en büyük bendim ve Killian Amca'nın aksine ben ölmedim."

"Peki neden babam için takla attın?"

Ters ters baktı ve omuz silkti. Başka nasıl söyleyebilirdim ? "Suçluluk duygusu."

"Suçluluk mu?"

Başını salladı. "İhtiyacı olan ağabey olamamanın, onu çok fazla hayal kırıklığına uğratmanın suçluluğu, ona ihanet etmemi ve onun yerine beni affetmesini, beni kabul etmesini, bana güvenmesini istememi engelledi."

"Esprili bir cevap arıyorum ama yok," diye fısıldadım, sandalyeye yaslanıp ateşe baktım.

"Bugün için kendini suçlu hissediyor musun?" "Bir şey yaptığımı söylemedim."

"Hiçbir şey yapmamış olsaydın Calliope ile aynı lanet kata çıkabilecektin." Belli ki konuşmalarımıza kulak misafiri olmuştu. "Bu senin için iyi. 'Bu ben olabilirim' diyen o sesi bir daha dinlemekten seni alıkoyacak bir ağırlık."

Ateşe baktım, içiyordum. Sonunda tekrar konuşmadan önce bir süre böyle oturduk.

"Neal Amca?"

"Evet?"

"Babam yaptığın şey için seni hiç affetti mi?"

"Birçok farklı hata yaptım. Hangilerini affettiğini ve hangilerine hala kin beslediğini asla öğrenemedim. Böyle önemsiz biriydi. Ama sonunda bana güvendiğini düşünmek istiyorum. Yine de en büyük pişmanlığım, kim olmam gerektiği konusunda çok çelişkili olduğum için onun için daha fazlasını yapmamış olmamdı. Fazla düşünme. Benden çok daha zeki olduğun için şanslısın. Bir dahaki sefere onu daha iyi destekle."

Başımı salladım ama Ethan'la aynı fikirde olmamız için daha kaç yıl geçmesi gerektiğini merak etmekten kendimi alamadım.

"O yüzden bir dahaki sefere kadar karısını öldürmeye ya da ölmeye kalkma. Sadece bir aptal olarak hatırlanırsın."

Bana sırtıttığını görmek için omzumun üzerinden baktım. "Pep ile daha iyi gidiyordun ve sonra onu mahvettin!"

Bana güldü.

Ve sessizlikte kendimi suçluluk duygusu içinde buldum. Söyleyecek sözüm yoktu.

Sadece suçluluk.

Ben de ailemin ne hissettiğini merak ettim.

Bana hiçbir şey söylemediler. Sanki lanet bir köpek yavrusuymuşum gibi eve dönmemi söylediler. Oyunlarını oynamayı bitirdiğime göre, onlar bir sonraki adımda ne yapacaklarını düşünürken ben de köşede oturacaktım.

Hangisi daha kötüydü? Ailemin kuklası olmak mı yoksa kardeşimin düşmanı olmak mı?

İçkimin kalanını bitirdikten sonra ayağa kalkmadan önce bardağı yan masaya koydum. "Seni okuman için yalnız bırakayım-

"Bunu arabama götür; sabah büyükanneme haber ver."

Ethan'ın sesini duyunca kapıyı kaydırarak açtım ve onu kapının hemen dışında buldum, yanında da O'Phelan vardı. Ethan uyuyan kızını kucağına almıştı. Korumalardan biri iki çantayı arabasına götürüyordu. Ethan bana baktı ve keşke bana öfkeyle baksaydı dedim ama O'Phelan'la tekrar yüzleşmeden önce sanki içime baktı.

"Ona ihtiyaç duyacağı tüm bilgileri bıraktığımı söyle," dedi ona. O'Phelan başını salladı ve kardeşimin emrettiği şeyi yapmak için harekete geçti.

Yaptığında,

Ethan da gitmek için harekete

geçti. "Ethan-"

Dışarı çıkarken beni görmezden geldi. Ardından, kızını bindirmek için arka koltuğun kapısını açmasını izledim.

"Ethan. Bir hata yaptım."

Konuşmadı, Gigi'nin emniyet kemerini dikkatlice bağladığından emin oldu. "Bir hata yaptım, büyük bir hata ve çok üzgünüm-"

Arabanın kapısını kapattı ve boğazımı tutarak beni arabanın kaputuna doğru sıkıştırdı, arkasından silahı kaparak doğrudan kafama doğrulttu.

"Bu bir silah, Dr. Callahan. Bir silahı ateşlediğinizde, bir mermi çıkar. Bunu 'özür dilerim' diyerek geri alamazsın!" diye bağırdı, neredeyse yüzüme tükürecekti; bunun yerine boynumu bıraktı ve beni yana itti. "İşlerin böyle gideceğini bilseydim, o işe yaramaz kışını Boston'da bırakırdım."

"Ama sen gelmedin," dedim boynumu ovuşturarak. "Benim için geldin. Tüm bunları ailen için yaptın çünkü aileni önemsiyorsun, değil mi? Beni terk edemezsin Ethan. Ne kadar hata yaparsam yapayım. Ben hâlâ senin küçük kardeşimim."

"Sen benim için öldün," dedi ve arabasına binip kenara çekerek neredeyse beni eziyordu.

Onun sözleri... Bir kurşun daha nazik olurdu.

"Ve tarih bir sonraki Callahan kardeşlerle tekerrür ediyor," dedi Neal Amcam kapıdan.

"Amca, şu anda benim en büyük yüzüstü düşme anlarımdan birine tanıklık etmek yerine yapman gereken başka bir şey yok mu?"

"Hayır."

Hayatımın son yirmi dört saatini sikeyim. Siktir et!

LIAM

"Yine bu boka mı döndük?" Özel hastane mutfağına girdiğimde onu yerde votka içerken bulduğumda sordum. Ethan'ın hemen altındaki kattaydık ve VIP odalarından birinde bekliyorduk. Orada olduğumuzu bildiğinden emindim. Sadece şu anda umurunda değildi.

"*Las pasiones de Melody*'nin bu bölümünde oğlum.... benim yüzümden bana düşman oluyor." Sesi bir an için çatallaştı; ancak bunu gizlemek için shot bardağına likör doldurdu ve ardından berrak sıvıyı su gibi geri attı. "Olay örgüsü değişti!"

"Bu pembe dizinin kaç sezonu var?" Sağ omzum kırıldığı için sol kolumla yan tarafımı tutarak sordum ve kendimi onun yanındaki soğuk mutfak zeminine bıraktım.

"İçgüdülerim bana o ailede bir sorun olduğunu söylüyordu," dedi ve bardağına bir kez daha doldurdu. "O küçük kızın daha güçlü bir şekilde geri döneceğini biliyordum."

"Ve haklıydın."

"O zaman nasıl bu kadar yanlış anladım?" diye öfkeyle tükürdü ve içkiyi boğazından aşağı attı. "Eğer bunu biliyorsam, nasıl bu kadar yanlış anladım?"

"Ethan'a *mio bel leoncino'nuz* olarak bakmayı bırakmayı reddederek," diye cevap verdim, votka şişesini kendim için alıp içerken.

Gözlerinin parıltısını üzerimde hissedebiliyordum.

"Başlama yine. Onu öldürmek istedin! Onun bu aileyi yok etmesine izin vermeyeceğini söyleyip duruyordun, ben de-"

"Onu kurtar. Çünkü o senin *mio bel leoncino'n*," diye tekrarladım, o şişeyi elimden kapmadan önce tekrar içtim.

"Ne yapmalıydım? Eğer ben-"

"Oğlumuz olduğu gerçeğini bir kenara bırak ve onu sadece bir düşman olarak gör; o zaman Ethan'ın ne olursa olsun onu her şeyiyle savunacağını söylediğimde beni dinlerdin. Sen onu öldürürsen, o da seni öldürür."

"Seni ilk seferinde de duymuştum. Bunun şimdi ne önemi var? Bunu görmek şimdi neyi değiştirecek?"

"Değişmez! Artık hiçbir şey değişmiyor! Sadece seni suçlamak istiyorum, böylece kendi hatalarımla uğraşmak zorunda kalmayacağım! Siktir, Melody! Siktir!"

İkisini de öldürmeye çok hazırdım. Ethan'ın o kadın yüzünden her şeyi mahvedeceğinden o kadar emindim ki. Buna rağmen, aklımın bir köşesinde, bunu bilmeliydim. Ona inanmalıydım.

Babamın bana inandığı gibi.

Onu suçluyordum ama benim de suçlanacak çok yanımdı. Calliope'ye güvenmese bile Ethan'a hâlâ inanıyordu. Ben onu öldürmeye hazırdım o hâlâ onu kurtarmak istiyordu.

İçerken merak ettim. Babam sadece kısmen geri adım atmış olsaydı nasıl tepki verirdim? Benim arkamdan işler çevirseydi, ben ne yapardım?

Babam bana güveniyordu ama ben oğluma güvenmiyordum. Babam son nefesine kadar benim yanımdaydı ve ben çocuğumu terk etmişim. Asla babamın bana olduğu kadar iyi bir baba olamayacağımı biliyordum. Bunu şimdi bu kadar net görmek berbattı.

"Başka ne diyeceğimi bilmiyorum," diye fısıldadım içerken ona. "Daha önce hiç bu kadar yenilmiş hissetmemiştim." Tembelce ona doğru baktım. "Peki, şimdi ne olacak?"

"İçiyoruz," dedi, derin bir nefes almadan önce uzun bir yudum aldı. "Ve o kızın ölmemesi için dua ediyoruz." Sonra şişeyi bana geri uzattı.

"Atışın ne kadar iyiydi?" Ona sordum.

Bileğini ovuşturdu, parmaklarını uzattı. Çocukluğundan beri ateş ediyordu. Çocukluğundan beri dövüşüyor. Bu onu zihnimde uzman yapıyordu ama bir vücut kaç yıl boyunca hasar alıp yine de kusursuzca çalışabilirdi ki? Vücudumun ağrısını şimdi bile hissedebiliyordum, yıllar önce hatırladığımdan daha kötü. Yataktan kalktığımda dizlerim çatlıyordu; hava soğuduğunda bileğim ağrıyordu, parmaklarımın şişmanladığını ve yavaşladığını bile görebiliyordum. Adamların suratını yumruklamakla, duvarları yumruklamakla, vurulmakla ya da bıçaklanmakla geçen yıllar hayatımdan yıllar çalışıyordu. Kendimi altmış yaşından çok yetmiş ya da seksen yaşına yakın hissediyordum. Bu hayatta herhangi birimizin yaşlılıkla tanışması çok zordu. Yirmi yıl falan koşturup duruyorlar, yemin ederim bu çocukları her yıl daha da gençleştiriyorlar.

"On ya da on beş yaş daha genç olmadığım için şanslıyız Liam, yoksa o da morgda olurdu," diye fısıldadı Melody, belli ki benim düşündüğüm şeyi düşünüyordu.

Ve eğer o morgda olsaydı, Ethan'ın bizi öldürmesini engelleyecek hiçbir şey olmazdı. Ethan onu vurma cüretini gösterdiğim için beni çoktan bıçaklamıştı... Eğer o ölürse, intikam almak için peşimize düşecek ya da daha kötüsü, bizi ortaya çıkarmak için Wyatt'ın peşine düşecekti.

"Wyatt." İçimi çektim ve onu bu işe nasıl bulaştırdığımızı düşünürken başımı öne eğdim.

"Ugh... Yapamam." Votkaya uzandı ve bunu düşünmek istemeyerek içti.

Yan yana çalıştıklarına dair kurduğumuz hayal gözümüzün önünde yandı... ve kibriti biz çakmıştık.

Babam ne yapardı? Sormak

için çok mu geç?

"Liam."

"Hmm?"

"Sanırım ne zaman bırakacağını bilmeyen yaşlı insanlar haline geldik."

"Yaşlıyız ama o kadar da yaşlı değiliz."

Gözlerinde bilmiş bir bakışla bana baktı ve sonra içti. Hay sikeyim.

Gerçekten o kadar yaşlı ?

OceanofPDF.com

*"Sizi savaşa götüren nedir?"
~Leo Tolstoy*

ETHAN

"H O nasıl?" Kollarımda Gigi ile asansörden iner inmez sordum. Vinnie, hala takım elbisesini giymiş bir halde, "Ahır şimdi," dedi.

Topu. "Günün geri kalanını başka bir hıçkırık olmadan atlattığı sürece iyileşeceğini söylediler."

"Tabii ki yapacak, başka seçeneği yok." *Bana söz verdi.* Odasına girerken son kısmı düşündüm.

Dino ve Italo orada oturmuş bekliyorlardı. Italo kapıda. Dino başucundaydı. Her tarafı bandajlarla sarılmıştı, sağından solundan kablolar çıkıyordu. Tek ses, onu hayatta tutuyor gibi görünen makinelerden geliyordu.

Vinnie içeri girmedi; onun yerine kapıda nöbet tuttu.

Kanepeye doğru yürüdüm, Gigi'yi nazıkçe yatırdım ve yastığı başının altına yerleştirdim. Yan dönmeden önce mırıldandı. Sarılmak için başka bir yastık aradığında, getirdiğim çantayı almak için hareket ettim. Dino zaten biliyor gibiydi ve doldurulmuş yunusu çıkarıp bana uzattı. Eline baktım ve işaret parmağındaki doğum lekesini fark ettim. Aynı doğum lekesiydi.

Calliope'ninki gibi, oradaki yara izi gibi. Bana da bir battaniye uzattı.

"O benim tek yeğenim," dedi.

İçlerinden biri ilk kez itiraf etti. Lanet bir sır böyle saklanırdı. Battaniyeyi alıp Gigi'nin üzerine örttükten sonra ayağa kalkıp Dino'nun karşısına geçtim.

"Bütün amcalar bu kadar sadık değildir," diye cevap verdim.

"Bütün amcalar bizim başladığımız yerden başlamadı," diye karşılık verdi ve Italo arkasından başını salladı.

"Hikaye zamanı şimdi mi başlıyor?" Calliope'nin başucuna doğru yürüdüm, ceketimi çıkardım ve oturup onun bu savaşı tek başına vermesini izledim. "Siz üzgün çocukları bir araya getiren şey nedir?"

"Hikayelerde iyi değildir." Dino karşılık verdi. "Italo? Patronla paylaş." Kıs kıs güldü. "Calli bunu tekrar yapmayı nasıl seviyor?"

"Bir varmış bir yokmuş," diye girdi Vinnie'nin sesi kapının diğer tarafından.

Calliope haklıydı. Üçü arasında en iyi duyan oydu. Bu yüzden şehrin seçkinleri arasında bizim gözümüz ve kulağımız olması gerekiyordu.

"Doğru ya, klişelere bayılır... *Bir zamanlar*, çok becerikli, yetenekli bir _."

"Tanrım, işte başlıyoruz," diye mırıldandı Dino, başını sallayarak odanın diğer ucunda.

Hiçbir şey söylemedim. Gidecek başka bir yerim yoktu, bu yüzden bu hikâyeyi ne kadar sürede anlatırlarsa anlatsınlar dinleyecektim. Sonunu biliyor olmam, başını bilmek istemediğim anlamına gelmiyordu.

"Nazik bir genç ressam Palermo Güzel Sanatlar Akademisi'ne kabul edildi. Büyük bir sanatçı olmak için her şeye sahipti," Italo, sanki Dino'yu duymamış gibi. "Sonra bir gün, kendi işime bakarken bana bir video gönderildi. Kim tarafından ya da ne olduğunu bilmiyordum. Bu yüzden spam olduğunu düşünerek sildim. Ancak ertesi gün video tekrar geldi ve ben de tıkladım... sadece tanımadığım yaşlı bir kadının hırpalanmış, çilli yüzünü gördüm. Tanımadığım başka kadınlarla dolu bir odadan sürüklenerek çıkarılmadan önce defalarca dövülmesini izledim. Ardından gelen mesajda 'Annenizin bulabildiğim son görüntüsü buydu' yazıyordu. Garipti çünkü o benim annem değildi. Annemin benim gibi çilli bir yüzü yoktu" dedi.

"Başka biri tarafından evlat edinildin," dedim anlayışla.

"Bir teyze tarafından." Gülümsedi ama bu akli başında bir adamın gülümsemesi değildi. "Tabii ki teyzem olduğunu bilmiyordum. Herkes uzun zaman önce babamın küçük kardeşi Giuseppe gibi yanlış insanlarla takılan bir kız kardeşi olduğunu söylerdi. Bir gün beni onların evine bıraktılar. Sadece iki kızları ve bir oğulları vardı, güzeldi. Beni kendi çocuklarıymışım gibi büyüttüler. Hikayeyi bilmiyorlardı. Evlat edinen annem, öz annemin kaçırıldığını ve sınırlı sayıda üretilen bir oyuncak gibi Avrupa'nın dört bir yanına kaçırıldığını bilmiyordu. Yaşlanıp hastalanınca da onu öldürmüşler. Onu kimin kaçırdığını biliyor musun?"

"Fiorello."

"Yanlış ama iyi bir tahmin," diye ekledi Dino.

"Siena Orsini annemi kaçırdı," dedi Italo ve bunun üzerine ona baktım. Şaşkınlığımı fark edince başını salladı. "Evet, *i Libitinari*'yi bir gecede kuramaz ya da finanse edemezlerdi. Geçmişte kazandıkları onca parayla bile. Böyle bir şeyi inşa etmek için sermayeye ihtiyacınız var ve sermaye oluşturmanın en hızlı yolu da uyuşturucu."

"Ama bunu başka bir aile işletiyordu, bu yüzden fark ederlerdi," diye cevap verdim, bulmacanın bu parçasını yerine koyarak. "Yapılacak bir sonraki en iyi şey kadın trafiği."

"Ve öyle de yaptılar. Fiorello annemin Siena ne koyduysa ona karşı koymasından hoşlandı ve onu kendine alıştırmayı görev edindi." Çenesi sıkıştı ve elini esneterek yere baktı. "Anlaşılan o kadar hoşuna gitmiş ki bunu sık sık yapmış ve işte . Beni aldıracaklarını düşünebilirdiniz ama hayır, Siena ve Fiorello bir oyun oynuyorlardı. Çok uzak da olsa Callahan ailesiyle bir bağlantım vardı. Bu yüzden beni teyzemin yanına bıraktılar ve annemin hizada kalmasını sağlamak için beni kullandılar. Değerli genç kızları harcamak istemediler. Onu yola getirmek için beni kullandılar. Siena ve Fiorello benim için geri döneceklerini söylediler. Ama yanlarında zaten küçük bir kız vardı, izliyor, öğreniyor, büyüyordu. Bilgilerimin bir dosyada kayıtlı olduğunu buldular. Calli beni buldu ve bir gün büyük olasılıkla Callahan ailesi için bir koruma ya da başka bir şey, Orsiniler için de bir köstebek olacağımı biliyordu. Bana o videoyu ve ondan sonra başka videolar gönderdi. Ve sonunda konuştuk. İçeride başka birine teslim etmemi istediği bir paket olduğu için orduya yazılmamı söyledi."

"O başka biri benim," diye cevap verdi Dino arkamdan. "Annesi onu taciz eden sevgilisi için evini barkını terk edip İtalya'ya taşınan biri. Ama para babamınkinden çok daha iyiydi. Fiorello'nun içeri girmek zorunda bıraktıklarından biri olmadığı için şanslı mıydım, yoksa onun metresi olmasına izin verdiğim için aptal mıydım bilmiyorum. Her iki durumda da, Fiorello kim olduğumu biliyordu, ben de onu biliyordum. Onu defalarca incitmesini izledim. Ama hiçbir şey yapamadım. Annem bana endişelenmememi söylüyor, sonra da bana bir şeyler alıyordu. Öfkemi koyacak yer bulamayınca askere yazıldım. Sonra bir gün güzel çocuk elinde bir paketle bana geldi ve paketin içinde DNA sonuçları vardı. *Sürpriz, sana bu mektubu getiren kişi senin kardeşin.*"

Sürpriz. Hiç şüphesiz Calliope'un sesine benziyordu. "Ordudan ayrıldın çünkü o orduya girdi, annen felç geçirdiği için değil. Vinnie'nin annesi de şehirde fahişelik yapıyordu ve eminim Fiorello da müşterisiydi."

Hepsi başını salladı, ancak Vinnie'nin duyduğundan ve bu konuda konuşmamayı tercih ettiğinden emindim. Sandalyeye yaslandım. Calliope'nin yüzüne bakıyordum. Onları farklı zamanlarda bir araya getirmişti ama bunu yapabiliyordu çünkü Fiorello onları da kullanmayı planlıyordu. Adam özensizdi ve sadece sikiyle düşünen bir domuzdu. Neden mi? Çünkü iğdiş edilmiş erkekler sadece kendilerinden daha zayıf olanlarla savaşmaktan zevk alabilirlerdi. Patron olmak istiyordu ama büyükbabam Orlando, gücüyle onu uzak tutuyordu. Oğulları ölene kadar bunu kabul etti. O oğulları umursadığından şüpheliyim. Sağda solda çocukları vardı; onlar onun için bir bahaneydi. Onun için şehittiler. Ailem tarafından getirilen İrlandalı ve İtalyan birliğinden memnun olmayanlara gidebilirdi. Orlando'nun sadakatsiz olduğunu söyleyebilir ve bir destekçi kitlesi kazanabilirdi. Ama tüm bunları tek başına yapacak kadar zeki değildi. Her şeyin görünen yüzüydü; bu arada, arka planda, çocuklarının yasını gerçekten tutan Siena gösteriyi yönetiyordu. Bu da onu kızdırmış olmalıydı. Orlando'nun önünde eğilmekten, annemin zamanında zar zor kabul edilebilir olan karısının önünde eğilmeye geçmek. Karısı onu da iğdiş etmişti ama işini ayakta tutmak için onun aklına ihtiyacı vardı. Bu yüzden öfkelerini başka kadınlardan çıkardı. Dışarıda kaç çocuğu daha vardı? Calliope biliyor muydu?

"Calliope Siena'nın Alzheimer olduğunu söyledi."

"O kaçık kadınla hiç tanışmadım," diye yanıtladı Dino.

"Ben de öyle," diye ekledi Italo. "Ama Calliope bir keresinde, sadece yeterince genç ve özellikle kırılmış çocukları aldığını söylemişti. Kim

sahip olmayı her şeyden çok istedim-"

"Bir anne," diye bitirdim başımı sallayarak.

Calliope de bana aynı şeyi söylemişti, bu kadar açık olmasa da geçen yıl, babası Gigi'yi getirdikten sonra gözlerindeki bakış... Biliyordum.

ETHAN-GEÇEN YIL

Sırtımda soğuk havayı hissettiğimde duşun altında durmuş, ellerimi saçlarımda yıkıyordum. Dönüp Calliope'un içeri çıplak adım atışını izledim. Suyun altında durdu ama bundan zevk almadı. Derin bir nefes aldı.

"Bana haber vermeden kızımı aldı," diye fısıldadı, el bezini ve sabununu alıp göğsümü yavaşça yıkadı. "Ona geleceğimi söyledim ama o yine de kızımı aldı. O etraftayken her zaman yanında olmak için elimden geleni yapıyorum. Siena ve Luca, ben yokken Gigi'ye göz kulak olan iki kişi. Ona bir şey yapmayacaklarını biliyorum."

Şampuanı kaptığım gibi saçlarına döktüm. "Onu saklamamızın bir yolu yok mu?"

"O var çünkü beni kontrol etmek için onu kullanmak istiyorlar. Eğer onu onlardan saklarsam, öğrenecekler. En başından beri onu riske attık. Bunu biliyordum. Ama onu bana karşı hiç kullanmadılar. Onu bensiz hiçbir yere götürmediler."

"Sen benim yanıma dönene kadar," dedim saçlarını okşayarak. "Sana burada özgür olmadığını hatırlatmak istediler."

"Ethan..." Eli göğsümde hareketsiz kaldı.

"Hmm." Kafa derisini ovmaya devam ettim.

"Eğer düşersem..."

Ellerim dondu.

"Onu asla yakalayamayacaklarından emin ol. Asla. Çünkü onun peşinden gidecekler.

Onu kırıp yeniden inşa edebilecekleri kadar genç-" "Benim için yaşamaya ne oldu? Ben istedim.

Kıkırdadı ve bezi tekrar kaldırdı. "Öleceğimi söylemedim; sadece düşersem dedim."

"Sakın düşme."

"Evet, patron." Gülümsedi, başını kaldırıp bana baktı. "Sen de düşmezsin."

"Ben düşen tiplerden değilim."

"Yine de bana aşık oldun, değil mi?" diye karşılık verdi ve gözlerimi devirdiğimde dudaklarımı öptü. "Çok yakınım ama yine de çok uzağım."

"Sen de ben de," dedim ve suyun sapını alıp saçlarına döktüm.

Gözlerini kapattı, başını benim için arkaya eğdi.

"Ailen mi?"

Cevap vermedim.

"Belki şimdi her şeyi anlarlar, burada olduğumu ve kenara çekilmeyi seçtiğimi," dedi saçlarını sıkıp bükerek.

"Buraya kadar gelebildiler çünkü egoları görmek istediklerinden başka bir şey görmelerine izin vermiyor."

Bana bakmak için yüzündeki suyu sildi. "Onların egosuna sahipsin."

Suyu yüzünün önüne yaklaştırdım.

"Gerçekten mi?" dedi, gözlerini kapatıp bana sırtarak. "Bu kadar önemsiz olmak için biraz yaşlı değil misin?"

"Senden öğrendim." Sırttım, yüzündeki suyu aldım ve dudaklarını öptüm.

O beni öptü, ellerini boynuma doladı, ben onu duvara doğru iterken vücutlarımız birbirine bastırdı. "Artık burada olduğuna göre sana öğretmek istediğim çok şey var," diye ekledim ayrılırken.

Cevabı bir bacağına kaldırıp belime dolamak oldu. "O zaman öğret bana patron, öğrenmeyi seviyorum."

"İşte bir şey. Bazı şampuanların kayganlaştırıcı olarak kullanılabileceğini biliyor muydunuz?"

Yüzüne şeytani bir sırıtma yayıldı. "Evet, öğrendim. Nasıl öğrendiğimi bilmek ister misin?"

Çenem düştü, lanet olsun ona, elini kavradım ve vücudunu ters çevirdim. "Bazen bunu bilerek yaptığına yemin edebilirim. Sertlikten hoşlandığını kabul et ve beni kızdırmaya çalışmayı bırak."

"Hiçbir şey kabul etmiyorum patron. Bu konuda ne yapacaksın?"

Gülümseyerek gitmesine izin verdim. "Duşuma devam edeceğim ve seni yalnız bırakacağım."

Elimden kurtulunca vücudu o kadar hızlı geri döndü ki gözlerindeki öfke bakışını kaçıramadım. Sabunu kaptı ve kafama fırlatmak için harekete geçti. "Çok sinir bozucusun!"

Güldüm ve yolumdan çekildim. "Tek yapman gereken itiraf."

"Git kendini becer!" diye tersledi, banyodan çıkmak için hareketlendi ve neredeyse kayıyordu ama kendini yakaladı.

değildi. Ona daha sert güldüm ve bu yüzden, kızması gereken ıslak zemin olmasına rağmen intikam almak için geri geldi.

ETHAN-ŞİMDİKİ

Uzanıp elini elime aldım, birden kapı açıldı ve Vinnie bana baktı.

"Sessiz alarmlar devreye girdi!"

"Benim olabilir-"

BOOM!

Sağ tarafındaki patlama o kadar şiddetliydi ki, tüm oda sarsıldı ve vücudu yana savruldu, dışarıda alevler patladı.

Bu benim ailem değildi.

Gerçek savaş başlamıştı.

SIKTIR!

"Git!" Dino'ya seslendim, Calliope'nin yatağının altından makineli tüfeği çıkarırken Gigi şaşkın bir şekilde ayağa kalktı. "Gigi, buraya gel. Şimdi!"

Kanepeden atlayarak bana doğru koştu. Annesinin yatağının yanındaki paneli açtım. İçeri girmesi için tuş takımlarına bastım.

"Baba!"

"Tatlım, hemen döneceğim!"

"Hayır, baba!"

"Beni dinle," diye bağırdım. "Burada kal!"

BANG!

BANG!

BANG!

Kurşun yağmuru ancak bir makineli tüfekten gelebilirdi. Bizi yere mıhladı; ancak bu yeterli bir zamandı. Calliope'nin yatağının diğer tarafına yürüyüp panelleri açarak bir maske aldım ve yüzüme taktım.

Tanrıya şükür, biri geldi. Bugün gerçekten bir orospu çocuğunu öldürmem gerekiyordu. Ve herhangi bir orospu çocuğu, hiç orospu çocuğu olmamasından daha iyiydi.

*"Bir onsluk önlem
bir kilo tedaviye bedeldir."
~Benjamin Franklin*

MELODİ

BOOM!
Üzerimizdeki tavan o kadar sert sallandı ki üzerimize toz düştü.
Liam'a baktım ve nefes verdi, köprüyü sıkıştırdı
Sağlam eliyle burnunu kapattı.

"Hiç sıkıcı bir yıl geçirebilir miyiz? Sadece bir yıl mı?" diye sordu.
Onu görmezden gelerek ayağa kalktım ve hızla silahımı aldım. "Melody,
eminim her şey kontrol altındadır."

BANG!

BANG!

BANG!

BANG!

BANG!

BANG!

"Bu kesinlikle askeri sınıf bir makineli tüfek," dedim ve katın geri kalanını kontrol etmek için hareket ettim. Kimseyi görmeyince ilerledim, hızlıca alanı inceledim ama bu açıdan fazla hasar göremedim

"Makineli tüfeği olabilir," dedi Liam arkamdan. "Eğer gidip başka bir şeyi mahvedersek, seni vurabilir."

"Oğlum beni vurmaz," dedim kapıya doğru ilerleyerek.

"Peki ya ben?" diye sordu.

Kaşlarımı çatarak ona döndüm ve bir an önce o lanet kıcını kaldırmasını diledim. "Benimle geliyor musun, gelmiyor musun?"

"Tek sağlam kolla tam olarak ne yapmam gerekiyor?"

"Peki, kendim giderim," dedim, kapıyı açtım, silahımı kaldırdım, karanlık ve boş koridora çıktım.

Hemşire odasını parmak uçlarımda geçerek merdivenlere yöneldim. Asansörün şu anda çalışıyor olması mümkün değildi ve çalışsa bile hastane personeli ne olduğunu anlamaya çalışıyor olacaktı. Patlama şiddetliydi ama camı kıracak kadar güçlü değildi, bu da odalardan birinden gelmediği anlamına geliyordu. Koridordan gelmişti ve buranın çökmeye başlamasına yetecek kadar da güçlü değildi.

Büyük olasılıkla çatışmayı başlatmak için bir şaşırtmacaydı.

Önce merdiven boşluğunu açarak merdiven kulesini kontrol ettim.

BANG.

Bakışlarımı yavaşça aşağıdan yukarıya çevirdiğimde, sarı saçlı iri bir adamın en üst basamaklardan tam önümdeki platforma düştüğünü gördüm. Koyu renk giysiler içindeydi ve göğsünde askeri tarzda kurşun geçirmez bir yelek vardı. Öksürüyor, umutsuzca nefes almaya çalışıyordu, her iki bacağındaki kurşunlar sürünmesine neden oluyordu. Tek ses buydu, onun hırıltısı ve merdivenlerden inen başka bir adamın ayakkabıları.

"Nereye koştuğunu sanıyorsun?" diye sordu diğer adam, durduğum platforma ulaştığında maskesini çıkararak. Siyah giysiler içindeydi.

Ayağını adamın kafasına koyarken oğlumun yüzünü, içindeki karanlığı, ifadesindeki acımasızlığı gördüm. "Sana bir soru sordum; soru sorduğumda cevap isterim."

Adam bıçağını almak için uzandı ve Ethan'ı bacağından bıçaklamak için harekete geçti.

Hemen silahıma sarıldım ama Ethan adamın bileğine ateş etti. "Sorulara böyle cevap verilmez."

Adam dişlerini sıktı... suikastçılar.

"Onları yakalamaya ve sorgulamaya çalışırsanız, sahte bir dişi ısırırlar. İçinde zehir var," dedim ona.

Sanki beni yeni fark etmiş gibiydi. Yeşil gözleri berrak ama kana susamış Ethan uzun bir süre bana baktıktan sonra tekrar ayağının altındaki adama baktı. Bir an bile düşünmeden ayağını kaldırdı ve adamın yüzüne indirdi.

Ethan beni duymamış gibi, "Sorularım var," dedi. "Ve evet, onlara cevap vereceksin. Çünkü o zehir işe yaramayacak, o sis bombasının içinde bir panzehir vardı. Onu soluduğun an, hızlı bir ölüm şansını sonlandırdın."

Ayağını kaldırarak silahını adamın kalçasına dayadı ve bir kez daha ateş etti.

"Ahh!" Adam tıslayarak kan ve zehir karışımını merdivene tükürdü.

Ethan, "Gördün mü, hâlâ hayatta, hâlâ acıyı hissedebiliyor," diye cevap verdi.

"Acıdan korkmuyorum." Konuşan adam bunu Rus aksanıyla yapıyordu ve bu nedense Ethan'ın kıs kıs gülmesine neden oldu.

"Bir saniye bekleyin," dedi. "Bomba sadece bir panzehir değildi; başka bir zehirdi. Karım bu işlerde iyidir. Görünüşe göre, bu... evet... işte burada."

Silahının namlusunu, burnundan ve gözlerinden kan akan adamın yüzüne doğru kaldırdı. Adam titrerken bütün yüzü kıpkırmızı oldu.

"Dediğim gibi, sorularım var." Ethan göz hizasında ona doğru eğildi. "İşte . Bir, ne zamandır *Libitinarii* için çalışıyorsun? Yeni birine benziyorsun. İki, sana şimdi saldırmanı kim söyledi? Üç, o kişi nerede? Sorularımı dikkatlice düşünmene izin vereceğim. Bu seni bir hafta olmasa bile birkaç gün öldürmez. O yüzden bana iyi bir cevap vermelisin. Eğer vermezsen, üst kattaki diğer kişi gibi ölürsün." Silahıyla adamın yanaklarına bir tokat attı. "Keyfini çıkar."

Ethan bir adım geri çekildi ve bana döndü, sıkılmıştı, sadece başını salladı. "Karışmayın dediğimde beni dinleyemiyorsan, en azından sarhoşken silahlarla oynamayacak kadar sağduyulu ol."

"Bana ders mi veriyorsun? Silahlar hakkında mı?" Şok olmuş bir şekilde sordum. Yine mi? Bana yine ders mi veriyordu? Hangi alternatif gerçeklikte yaşıyordum ben şimdi? Sanki beden dışı bir deneyim yaşıyordum. "Sana nasıl ateş edileceğini öğreten benim."

"Ve?" diye sordu, bana bakarak.

Ne diyeceğimi bilemeden ona baktım. O da gözlerini devirdi.

"Orada öylece durma. Bu soruna sen neden oldun, şimdi gel ve düzelt," dedi Ethan merdivenlerden yukarı doğru yürüyerek.

Yanımdaki varlığı hissedene kadar kiminle konuştuğundan emin değildim. Yanımda duran Liam'a baktım, bir elinde silah vardı, diğer eli ise hala sargılıydı ve göğsüne doğru tutuyordu.

"Kulağa yardım istiyormuşsun gibi geliyor, evlat?" Liam sırtıttı. "Onu becerip bize bırakmaya ne oldu?"

Ethan tek kelime etmedi çünkü çoktan merdivenleri çıkmıştı. İkimizi... yani üçümüzü, gözlerinden kanlar akan Rus adamı da sayarsak, merdivenlerde bırakmıştı.

"İyi haber, aileyi terk etmiyor," diye sırtıttı Liam, omuzları gevşedi. "Kötü haber, içimden bir ses bizi yine o ilahi planlarından biriyle tuzağa düşürdüğünü söylüyor."

"Beni takip etmeyeceğini ."

Başını yana eğdi, tembelce bana baktı. "Ne zaman senin peşinden gelmedim ki, bazen sonum bile olsa. Ah, bu aşk ne lanet bir şey."

Gözlerimi devirerek merdivenlerden yukarı çıktım, bu dünyaya getirdiğim oğlumu daha fazla görmek istiyordum - acımasız, soğukkanlı bir katile dönüşen bu çocuğu. Çocuklarımız kendimizin en büyük uzantılarıydı. Biz var olduğumuz için onlar da vardı. Bizim ahlakımız onların ahlakını şekillendirirdi. Onu ben nasıl yarattıysam öyleydi... ama yine de onu böyle görmek tuhaftı. Onu binlerce kez uzaktan görmüştüm. Onunla gurur duymamı sağlayan şeyler yapmıştı, İtalyanların ona nasıl saygı duyduklarını ve ondan nasıl korktuklarını duymak... kendimi iyi hissettirmişti. Ama nedense şimdi o buradayken, bana hitap ederken, bana ders verirken aynı hissi vermiyordu. Artık dünyalar nihayet ve tamamen çarpıştığına göre, kendimi oğlunu izleyen gururlu bir anne gibi hissetmiyordum. Kendimi onun yoluna çıkan bir davetsiz misafir gibi hissediyordum ve bu hiç hoşuma gitmiyordu.

"Bu saldırı dikkat dağıtmak içindi," diye emrederek konuştu Ethan karısının hastane odasının kapısının önünde duran üç adama.

İçeri girdiğimizi duyduklarında geri döndüler, silahları çoktan havadaydı ama bizi görünce durakladılar.

"Onlar da dikkat dağıtıcı, şimdilik onları görmezden gelin." Liam kıkırdadı. "Orospu çocuğu."

"Eğlendiğinizi gördüğüme sevindim. sürtük ben miyim?" Cevabını duymazdan gelerek bize aldırış etmeyen Ethan'a odaklandım.

"Siena ya da onun adına ipleri elinde tutan her kimse, şu anda saldırdıklarına inanmamızı istiyor."

Adamlardan biri, "Düşmanınız uzaktayken, sizin yakın olduğunuzu düşünmelerini sağlayın," diye cevap verdi.

Ethan başını salladı. "Aynen öyle. Dün ve bugün olanlar herkesin planlarını hızlandırdı. Oyun değışti. Siena'nın amacı sadece tüm ailemi yok etmek değil. Aynı zamanda inşa ettiğimiz her şeyi de almak istiyor. Bu da Calliope'nin hâlâ kendi taraflarında olduğuna inanıyorlarsa onu, o olmazsa Gigi'yi almaları gerektiğı anlamına geliyor."

Bir diğeri "Neden daha fazla insan göndermediler?" diye sordu.

"Çünkü ellerinde o kadar çok kalmadı. Yani, buradaki dikkat dağıtıcı şey gitmemizi sağlamak. Kontrol edebileceğimiz bir yere gitmek istememizi sağlamak. Normalde ailemin kurallarına göre eğer yaklaşan bir tehlike varsa Callahan'ların evinde kilitli kalırız."

Üçüncü adam, "Geri kalan tüm adamlarını son bir saldırı için oraya gönderecekler," diye konuştu ve Ethan başını salladı.

"Evet," diye yanıtladı omzunun üzerinden geriye bakarak. "Gigi'yi buraya yanımda getirdim. Malikâne kilitlendikten sonra içeri girmek neredeyse imkânsız. Geri dönüp onu savunabiliriz. Ama ailem şu anda evimizi ya da kızımı savunacak durumda değil. Bu yüzden hepinizin onlarla birlikte gidip onları korumanızı istiyorum. Italo, Killian'a göz kulak olmak için geri dön-"

"Kusura bakmayın *patron*," dedi Italo acı acı, "Calliope'yle Orsini ailesinden intikam almak için el ele verdik, oturup sizinkileri korumak için değil. Eğer onlar şimdi zayıfsa, ben öldürmeye gidiyorum. Bunun için on yıl bekledim."

"Hepimiz bekledik," diye tersledi Ethan. "Sen on yıl mı bekledin? O hayatı boyunca bekledi. En sonunda orada olmak mı istiyorsun? Öyle olsun. Umurunda bile değil. Ama şu anda lanet olası sonda değiliz; son sahnedeyiz. Daha sayfalar var. O yüzden size söylediğimi yapacaksınız ki hepimiz beklediğimiz şeyi alabilelim. Tabii Calliope ya da ben olmadan nereye gideceğinizi ve nasıl yapacağınızı bilmiyorsanız? Eğer öyleyse, gözümün önünden çekilin ve gidin yapın. Lütfen, bu beni hiç rahatsız etmez."

Sessizdiler ve hareket etmiyorlardı.

"Düşündüğüm gibi," diye tersledi. "Dediğim gibi Italo, Killian'ın aklına bir şey gelmeden onun yanına döneceksin. Dino, evim, Neal Amca'ya haber ver, diğeri işe yaramaz. Ama onu dinlemeliler. Tetikte olduklarından emin olun."

Bu işi yine Wyatt'a bırakamazdı... Güven eskisinden daha fazla sarsılmıştı.
"Vinnie."

"Yemek yemeye geri mi döndün? Sorun değil." Adam sırtıttı.

Ethan başını salladı. "Ailemin bu şehirde yeniden spekülasyon konusu olması için çok çalıştım. Bizim bir imajımız var. O imaja ihtiyacım var, karımın bir müzenin dışında vurulduğu bir imaja değil."

"Peki bunu nasıl düzeltebilirim?"

Kanla ilgili tek bir dikkat dağıtıcı şey vardı.

"Bu şehrin keskin nişancı sorunu haline gelerek," dedi Ethan ona bir telefon vererek. "Kandan uzak durmanın tek bir yolu var, o da daha fazla kan. Sadece karım olamaz. O ve şehirdeki zengin, nüfuzlu kadın ve erkeklerin bir listesi olmalı. Hepsini öldürmek zorunda değilsiniz..."

"Ama Bayan Callahan'ın bir dizi terör saldırısının sadece ilki olduğu izlenimini verecek kadar."

"Eğer tüm bunları biz yapacaksak, seni, Gigi'yi ve Calliope'yi kim koruyacak?"

"Nasıl bırakılacağını bilmeyen iki yaşlı köpek." Ethan doğrudan bize baktı. "Siz ikiniz bana patron diyebilirsiniz."

O küçük orospu çocuğu.

LIAM

Eğer benim oğlum , bu saygısızlığı yüzünden ağzını burnunu kırardım.
Yine de oğlum olduğu için çok etkilendim.

Canım

sıkıldı.

Kızgın.

Ama etkilendim.

Yaptıklarımızı ihanet olarak görse bile aileden uzaklaşamazdı. Ama bizim de çekip gidemeyeceğimizi biliyordu. Ailemizi yıkmaya çalıştıkları gerçeği bir yana, hâlâ Orsinilerin hedefiydik.

"Bizi kalkan olarak kullanıyorsun," dedim hastane odasına girdiğimizde.

Karısı sanki bir filmdeki prenses gibi yatakta uyuyordu. "İstedğin bu değil miydi?" diye sordu sıkılmış bir halde bana bakarak. "İstedğin bu değil miydi?" diye sordu.

Kendiminkine bu kadar benzeyen gözlere bakıp sadece soğukluk görmek garipti. "Beni kurtarmayı , değil mi? Ama eğer bu seni

Daha iyisi, hangi planı tercih ettiğinizi sormama izin verin? Saklanıp bekleyelim, bu süreçte tüm ailenin ölmesine izin verelim ve sonra yeniden inşa edelim mi? Yoksa ikinizi mi kullanayım? Ben her iki şekilde de iyiyim, ya siz?"

Aileyi bize şantaj yapmak için mi kullanıyordu?

"Tehdide gerek yok. , değil mi?" Melody yanıma geldi ve delik deşik olması gereken ama içeriye tek bir merminin bile girmediği odaya baktı. "Hastaneyi kurşun geçirmez mi yaptınız?"

Ona cevap vermedi. Bunun yerine, kapının ahşap paneline doğru ve yan tarafına dokundu. Parmağını taradı ve bir kod girdi. Kilit açıldığında eğildi, silahını yere bıraktı ve kapıyı açtı. Açtığında içeride başka bir kapı vardı.

Konuşmadan önce kapıyı bir kez

çaldı. "*Lupus est homo homini.*"

Ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ancak bir tıkırtıdan önce bir tıkırtı duyuldu. Kapı açıldı ve içinden kaşlarını çatmış küçük bir kız çıktı. "*Auribus teneo lupum.*"

Ethan kaşlarını çatarak onun dışarı çıkmasına yardım etti. "Ben başka bir şey söyleyene kadar beklemen gerekmiyor mu?"

Kızı, yani torunum, yüzünü buruşturdu. "Ama baba, ben senin sesini tanıyorum."

"Ya biri sesimi kaydederse?" diye sordu karnını dürterek.

Kıkırdayarak geri çekildi. "Annemin orada bir kamerası var. Açtığında yüzünü görebiliyorum baba."

Ethan kaşlarını çattı ve onu tekrar dürterek kıkırdamasına neden oldu. "Arkamdaki şu insanları gördün mü? Tehlikeliler. Bir tuzak olabilir. Sakın kendini en zeki sanma."

Bizi gösterdikten sonra, bizi tanımadığı için olduğunu varsaydığım bir şekilde hemen vücudunun arkasında durmak için hareket etti. Sırıttı. "Gördün mü, ya bu bir tuzaksa?"

"Neden beni tuzağa düşürdün, baba-bekle?" Başını yan taraftan çıkarıp uyumsuz gözleriyle bize baktı. Yavaşça Ethan'dan uzaklaştı ve sıırıttı.

"Baba, onları tanıyorum," dedi Gigi ve sonra tekrar Ethan'a baktı, o da şaşkınlıkla ona baktı.

"Nasıl? Onlarla tanıştın mı?"

Başını salladı. "Annem, büyükannesi ve büyükbabası bana kötü davranmaya başlarsa ve seni ya da onu bulamazsam, o zaman büyükannemi ve büyükbabamı aramam gerektiğini söyledi. Bana resimlerini gösterdi."

Bize baktı ve gülümseyerek el salladı. "Merhaba büyükanne, merhaba büyükbaba."

Dona'yı yeniden görmek gibiydi ve kalbim titredi. O çok değerliydi.

"Merhaba canım," diyerek ona gülümsedim.

"Onları araman için sana ne söyledi?" Ethan sordu, yanıma gelmeye çalıştığında onu kaldırıp tuttu... ne kadar da dar kafalıydı.

"Bu bir sır, baba!" Dilini ona doğru uzattı, o da burnunu çekerek onu annesinin yatakta yattığı yere yaklaştırdı.

Gözleri büyüdü ve gülümsemesi düştü. "Anne." Uzanmak için eğildi.

"Merak etme." Onun başını öptü. "O iyi. Bazı kötü insanlar ona zarar verdi ama o iyi. Onunla kal." Yanımıza gelmeden önce onu dikkatlice yatağa yatırdı, gözleri tekrar soğudu. "Biriniz bir araba bulun, diğeriniz de merdiven boşluğundaki misafirimi alın. Burada uzun süre kalmayacağız."

"Tüm bu önlemler," diye konuştu Melody sonunda, sesi fısıltının üzerindeydi. "Güvenli odalar, kurşun geçirmez hastane süitleri, gizli Latince kodlar, zehirli sis bombaları, bunlar tarafından yaratıldı-"

Ethan ona bakarak, "Calliope," diye cevap verdi. "İnsanların onun çaldığını ya da elmaslara harcadığını düşündüğü tüm o para... bunun içindi. Nakit kullanmadığın zaman gizlice iş yapmak daha kolaydır. Bizi, oğlunu ve torununu koruyordu. Bunu çok uzun zamandır planlıyordu. Ben onun iyileşmesine yardım ederken siz de işinize bakın."

Çenemi yana doğru kırdım.

Şimdi Calliope'tan da etkilendim.

Ama ne kadar paranoyak olması gerektiğini merak etmeme neden oldu... o kadının maskesinin ardındaki dehşet ne kadar derindi.

"Onu öldürmeye geldiğimizi biliyordu... ve yine de kızına bizden bahsetti." Melody yavaşça nefes verdi. "Geldiği yer işte bu kadar kötüydü. Kızının, onu yetiştiren kadın yerine onu öldürebilecek bir kadının kollarında olmasını tercih ederdi."

"Bunu daha önce de söylemiştim. Bu aile her zaman en trajik olanlarımızı kendine çeker," diye mırıldandım yavaşça.

Ethan, "Şu an ikinizin de yaptıklarınızı düşünmeniz için uygun bir zaman değil," dedi. "Size iş verdim, değil mi?"

Kaşım çatıldı.

"Hallediyorum *patron*." Tükürdüm ve gitmek için döndüm.

Babam benimle bu boku nasıl başardı?

ETHAN

İstediğimden daha fazla zamanımı aldı ama hastanenin bunu örtbas etmesini sağladım. Şimdilik, alt katlardan herhangi biri hissettiyse, patlamaya neden olan hatalı bir makine sorunu olduğunu söyleyeceklerdi. Adamlarımın geri kalanı onarım yapılmadan önce mermileri temizleyecekti... Elbette tüm bunlar için hastane başkanı birkaç yeni oyuncak da istedi.

Asansörde dururken babam, "Hastanenin büyük hisselerini satın aldığı anda ve personel işlerine karıştığı anda, bunun kardeşin için bir yer hazırlama yöntemin olduğunu düşünmüştüm," dedi ve ben gerçekten yaşlı adamın susmasını diledim. "Onların da elini kirlletmeyi nasıl planladığını şimdi anlıyorum."

Biz onu taşıırken Calliope'nin durumunu izleyen biri kadın, diğeri erkek iki hemşireye başıyla işaret etti. Bizi görmüyormuş, hatta duymuyormuş gibi davrandılar... aslında bizi duyamıyorlardı. Sağırdılar. Bizim katta çalışan tüm hemşireler sağırdı. Hastane onlar için eşsiz bir program oluşturmuştu... Bundan dolayı mutluydular. Bu ikisinin de çok çaresiz bir şekilde paraya ihtiyacı vardı ve herhangi birimizi tanımaktan bile daha iyisini biliyorlardı.

"İnsanlara sağır, kör ve dilsiz olmaları için yılda ne kadar para ödüyorsunuz?" diye merakla sordu. "Bize her zaman bir kol ve bir bacağı mal oluyor."

O kadar da pahalıya mal olmazdı, bir başparmak ve bir serçe parmağı kadar. Ama böyle şeyler söz konusu olduğunda cimriydi.

"Bayım?" Gigi, Büyükbaba yerine ona seslendi çünkü kızım akıllıydı ve yabancılar etraftayken bunu yapmaması gerektiğini biliyordu.

"Bayım?" Babam kaşlarını çatarak cevap verdi, görünüşe göre oyunu anlamamıştı.

Ama Gigi ellerini dudaklarına götürdü. "Babam cevap vermiyorsa, ya düşünüyordur ya da kızmıştır."

Bunu ona kimin söylediğini bildiğim için gülümsemek istedim.

"Gerçekten mi? Hangisinin olduğunu nereden biliyorsun?"

Kıs kıs güldü. "Kızdığında sana o *bakış* atıyor."

"Bakış mı?"

Kendisi de görebilsin diye hafifçe döndüm. Kaşları kalktı. "Size kızgın bayım," dedi.

Gerçekten o olmasaydı... yeni ve karanlık bir gün olurdu.

"Sorun değil. Onun öfkesine alıştım artık," diye cevap verdi babam, plakası kırık siyah bir minibüsün park etmiş beklediği bodrum katına vardığımızda.

Hemşireler birbirlerine bakarlar. Arabanın sahibinin, içinden çıkan kadın olmadığını biliyorlardı.

"Bir minivan mı?" diye sordu babam ona.

"Kısa çok fazla seçenek , değil mi?" diye karşılık verdi annem.

Ve yine merak ettim, tüm bu yüksek sesle konuşmalar gerekli miydi?

Gigi'yi ayağa kaldırdım. Serbest kalır kalmaz büyükannesine doğru ilerledi ve onun yerine kendisini taşıması için kollarını kaldırdı. Annemin kaşları aşağıdan küçük kıza bakarken kalktı.

"Saçmalama. Kapı tam burada ve sen koca bir kızsın, herhangi biri tarafından taşınamayacak kadar büyüksün," diye sertçe tersledi ve ben makineyi hareket ettirirken bana baktı. "Onu şımartıyorsun."

Bu planı bir kez daha gözden geçirdim.

Kendilerine yardım edemezlerdi.

"Sorun değil. Yaşlandın, artık güçlü değilsin," diye alay etti Gigi. "Beni sadece güçlü insanlar kaldırabilir, Evelyn Nine gibi."

Gigi annesiyle birlikte arka tarafa geçmeden önce dilini çıkarırken babam homurdandı ve dudaklarını ısırarak kapattı. Gigi kendisine verilene karşılık verirdi. Ona kötü davranırsanız, o da size kötü davranırdı... ve bir şekilde insanları tam olarak nereden dürteceğini bilirdi.

Annem mırıldanmadan önce ters ters baktı: "Anne gibi, kız gibi."

Kaşlarımı çattım. Calliope'yi seviyordum ama Gigi'nin onun gibi olmasını istemiyordum. Kızımın da karımın savaştığı şeytanlarla savaşmasını istemiyordum. Bunun derinliğini bile bilmiyordum. Ama bir araya getirebildiğim kadarıyla, Calliope'nin hepimizden çok daha kötü bir cehennemde doğup büyüdüğünden hiç kuşku yoktu.

*"Önümde Geçmiş, Bugün ve
Geleceğin aynı anda var olduğunu
görüyorum."
~William Blake*

CALLIOPE-YAŞ 16

M Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki sanki bedenimden kaçmaya çalışıyormuş gibi hissediyordum. Zihnim de keskindi, her şey çok daha net görünüyordu, ama kaslarının her esnemesini görebiliyordum.

yumruğunu attığında ayakları. Sanki ağır çekimde üzerime geliyordu. Yumruğunu yakaladım, vücudunun ileri doğru hareketini kullanarak kalçasına bastım, boynuna yapışana kadar bacaklarımı döndürdüm ve bizi mindere doğru çevirdi. Teslim olmak için bana dokunmaya başlayana kadar olabildiğince sıkıyordum.

Ringin dışında, gölgelerin arasında Siena'ya baktım ve bana bırakmamı söylemesini bekledim. Ancak, ben kıpkırmızı olurken bile o sadece arkasına baktı.

Oh... Onu , değil mi? Adı neydi?

*Dün bana merhaba demişti. İyi biri olduğunu
düşünmüştüm. Sanırım artık bir önemi yoktu.*

Boynunu büktüm. İğrenç bir patlama geldi ve bıraktım, bedeninden kalkıp yanında beklemeye başladım.

"Gittikçe hızlanıyorsun Calliope," dedi.

"Teşekkür ederim Büyükanne," diye karşılık verdim, hâlâ bekliyordum.

"Sıradaki kim olmak ister?" diye sordu ve ringin etrafındaki hiç kimse kıpırdamadı. Hiçbiri nefes almıyor gibiydi. Tıpkı benim gibi, hazır olda durdular,

ama kimse öne çıkmadı.

"Görünüşe göre sen de daha korkutucu olmuşsun Calliope. Hiçbiri seninle dövüşmek istemiyor." Güldü. "Onları suçlayamam. Bu bugün üçüncüsü. Neden oyun alanını biraz eşitlemiyoruz?"

Bu sefer en az dört kişiyi daha aramasını bekliyordum. Geçen hafta üç kişiydi, şimdi de dört olacaktı. Ama bunun yerine, ayaklarımın dibindeki ringe bir bıçak fırlatıldı.

"Sağ bacağınıza bıçaklayın... Çok fazla zarar vermeyin. Artık savaşmaktan korkmamalarını sağlayacak kadar."

Beni kırmak bir handikaptı.

Eğilerek bıçağı aldım, acaba buradan boynuna fırlatabilir miyim diye düşündüm. Ama bu pisliklerden en az dördü vardı, onu tutkuyla koruyacaklarını biliyordum. Henüz kaçış yoktu. İtaatsizlik etmenin bir yolu yoktu. Bu yüzden pantolonumu yukarı sıyırdım ve bıçağı derimin yağ kısmına sapladım.

Acıdı.

Canım çok acıdı ama çığlık atmak yerine kolumu da bıçakladım, dudaklarımı ısırdım, sonra yavaşça ayağa kalktım, hafifçe yalpaladım. Üzerimden akan kanı görmezden gelerek ayağa kalktım. Nefes alarak çığlıklarımı yuttum ve esas duruşa geçtim.

"Şimdi kim onunla dövüşmek ister?"

Hepsi bir adım öne çıktı.

Bu yüzden isimlerini hatırlamaya zahmet etmedim. *Lupus est homo homini. , hemcinsleri için bir kurttur. Auribus teneo lupum. Ama ben bir kurdu kulaklarından tutarım.*

Ben tehlikenin içinde

doğdum. Ondan

kaçamazdım. Onunla

savaşırdım.

Hayatta kalabilirim.

Sonra da herkesi öldürecektim. Elimdeki bıçağı sıkıca kavrayarak yere çöktüm ve dördü ringe girerken geri çekildim.

Ne yapmak istediğini biliyordum. Vücudumun benim olmadığını bilmemi istiyordu. Onun vücuduydu. Hiç arzum yoktu. Kontrol bende değildi. Hissetmemem gerekiyordu. Öldürmem gerekiyordu.

Kazan ve öldür.

Yapacağım şey buydu. Öldürecek, öldürecek, öldürecek ve ona vücudumun istediği kısmını verecektim ve sonra onu aynı lanet vücutla öldürecektim.

Bıçakla

beni.

Vur beni.

Boğ beni.

Kır beni.

Ama ölmeyecektim. Kimse beni öldüremeyecekti. Hepsini öldürene kadar değil, onları öldürerek özgürlüğümün tadını çıkarana kadar değil, küllerinin üzerinde dans eden yaşlı ve gri olana kadar ölmeyi düşünmeyecektim bile.

Bu dünya bana

borçluydu. Bu

yüzden ölemezdim.

CALLIOPE-ŞİMDİKİ ZAMAN

Neden hareket

edemiyorum? Ne

oldu? Ne-

Bip sesi duydum ve bunu duyduğumda acı da hissettim. Vücudum acıyordu. "Rahatla."

Ethan mı? Ellerinin yüzümü nazıkçe

okşadığını hissettim. "Rahatla, *la mia anima*,

ilaçlar yüzünden," dedi.

Düşünmeye çalıştım ama her şey sisliydi. Yavaşça gözlerimi açtım ve her şey bulanık olsa da Ethan'ın o yeşil gözleri her zamanki gibi keskindi.

" bu," dedi, hâlâ yüzümü okşuyordu. ""

Kendimi iyi hissetmiyordum. Çok geçmeden onu görmek kolaylaştı, her şey netleşmeye başladı. Odada bir kişi daha olduğundan emindim, omzunun üzerinde bir kadın vardı. Gözlerimi zorladım ve yavaş yavaş kadının görüntüsü netleşti. Kahverengi gözlü, siyah saçlı, önü gri-beyaz vurgulu, arkasında duran ve bana bakan kadın kimdi?

"Ben.... cehennemde... miyim?" Sesim benim için bile kısık ve boğuktu.

Ethan doğrudan, "Hayır, hayattasın ve iyileşiyorsun," diye cevap verdi.

"O zaman... annen... hayalet mi?" diye sormadan önce elimden geldiğince başımı salladım. Konuşacak enerjim yoktu.

Kıkırdadı ve öpmek için elimi . "Hayalet gibi ama ölü değil."

Melody'nin burun delikleri kızgınlıkla alevlenirken gülümsedim. Nefes alırken yavaşça aklıma geldi. Valinin balosu, pusu... babamı öldürmek. Onu ben öldürmüştüm.

"Ben... onu öldürdüm...
değil mi?" "Fiorello
mu?"

Başımı salladım.

"Beynindeki madde sonsuza dek banyonun zeminini lekeleyebilir," dedi ve ben de kocaman sııttım.

Onu gerçekten öldürmüştüm.

"Biri gitti... Biri kaldı."

"İyileşene kadar hiçbir yere gidemezsin," dedi bana. Bunun üzerine kaşlarımı çattım. "Ne kadar...uzun?"

"Sabır."

Sabırlı olmaktan yorulmuştum. Ama Ethan'ın hazır olduğunu biliyordum. Neler olduğunu bilmiyordum ama çok yorgundum ve her şey kafa karıştırıcıydı. Neredeydik? Burası üzerinde çalıştığım hastane odalarından biri değildi. Ailesi neden bu kadar yakındı? Melody beni vurmuştu, değil mi? Çok fazla sorum vardı ama şu anda hepsi çok kafa karıştırıcıydı. Ve bu noktada endişelerimin en küçüğü buydu. Başımı yana kaydırdım ve etrafıma bakındım. Ama onu göremedim ve o lanet kalp atış hızı monitörü sayesinde herkesin duyduğu panik beni sardı.

"Gigi? Sen... Gigi'yi... getirmek zorundasın," dedim oturmaya çalışarak. Eğer düşersem, onun her zaman yanında olduğundan emin olması gerektiğini söyledim.

"O iyi. Dinleniyor."

Beni tuttu ve geri çekilmeye zorladı.

Ama ona inanmadım. Başımı salladım. "Getir...onu."

"Onun için uzun bir gün oldu-"

Onu yakaladım ve gözlerinin içine baktım. "Getir. Bana getir. Kızımı."

Nefes verdi ve sonra kıkırdadı. "Gigi seni haberlerde gördüğünde o da aynı şekilde tepki verdi. Onu sana getireceğime söz verene kadar sakinleşmedi."

Hiçbir şey söylemedim, bekliyordum. Ethan alınımdan öptü ve ayağa kalkarak kapıya doğru ilerledi. Odadan çıktığında tekrar yastıklara uzandım. Sonra beni odada, beni hastaneye yatıran kadınla bıraktığını fark ettim.

Bu pozisyonda. Ona bakmak için başımı çevirdiğimde, bir köşede oturmuş elma yontuyordu ve artık bana bakmıyordu.

Gülümsedim. "Güzel... Kendini suçlu hissediyorsun."

Kabuğunu soyarken durakladı ve kahverengi gözlerini kaldırıp bana dik dik baktı. "Suçluluk mu? Hiç suçum yok. Çocuklarımı korumak için harekete geçtim. Ve bu konuda hiçbir pişmanlığım yok."

"Annelerin... her zaman... pişmanlıkları vardır," diye cevap verdim, bunu ilk elden biliyordum. Gigi'yi bu kaosun içine soktuğum için, o canavarların yanında büyümesine izin verdiğim için, o doğmadan önce hepsini öldürecek kadar güçlü olmadığım için pişmanlık duydum. Çok pişman oldum. Ama yine de, bunu yüksek sesle itiraf edebilecek kadar kendime güvenebilir miydim? Benim sebeplerim vardı. Onun da kendince sebepleri vardı. Ama yine de biraz önemsizdim. "Sabırlıyım. Bir gün bir özür ve teşekkür alacağım."

Cevap vermedi, çünkü cevap vermek istemiyordu ve Ethan kızımınla birlikte denizkızı pijamaları giymiş olarak döndü. Onu getirdi ve yanımdaki yatağa yatırdı. Sakince nefes vererek elimi başına koydum ve saçlarını yavaşça taradım.

Gözlerimi tekrar kapatmadan önce ona "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

CALLIOPE-YAŞ 17

"İlk ödeviniz o," dedi ve bana 40'lı yaşlarının başında, siyah saçlı, ince yapılı, kara tahtanın başında duran bir öğretmeninin resmini gösterdi.

Başımı salladım ve aldım. "Onu ne zamana kadar öldürmem gerekiyor?"

"Sana aşık olduktan sonra," dedi sandalyesinde arkasına yaslanıp beni dikkatle izleyerek.

"Birini kendine aşık etmek ne kadar sürer?" Bu zaman diliminin ne olduğundan emin olmadığım için sordum.

Güldü. "Calliope, bu sana ve yeteneğine bağlı. Bazı erkekler konuşmayı sever, bazıları ise seksi tercih eder. İşi halletmek için hangisi gerekiyorsa."

Aşağıya baktım. İlk kez gördüğüm en çirkin adam değildi. Ama yine de, sanırım bunun bir önemi yoktu.

"İsterseniz, sizi bu duyguya alıştırmak için buradaki adamlardan birini seçebilirsiniz ve sonra-"

Başımı salladım ve onun fotoğraflarına baktım.

"Yalnız biri gibi görünüyor. Masum bir kıza daha çabuk aşık olabilir," diye cevap verdim, sandalyeden kalkarak. "Önce aşık olması için bir neden var mı?"

"Müşterinin istediği de bu."

Başımı salladım ve gitmek için döndüm. "Anlaşıldı, halledeceğim." "Calliope."

"Evet, Büyükanne?"

"Bu kadar soğuk ve doğrudan olmadığınızda daha fazla insanın size yaklaşmasını sağlarsınız.

Özellikle de erkekler. Sana o maske hakkında ne demiştim?"

"Öldürene kadar asla çıkarma," dedim yüzümde bir gülümsemeyle. "Daha iyi. Devam et. Beni hayal kırıklığına uğratmayacağına inanıyorum."

CALLIOPE-ŞİMDİKİ ZAMAN

Uyandığımda oda daha aydınlıktı.

Gigi artık yanımda değildi. Odanın dışından gelen televizyon sesini duyabiliyordum ama yanımdaki odadan gelen su sesi bu sesi bastırıyordu. Tam seslenecektim ki Ethan elinde bir kase su, sabun ve bir bezle odaya girdi.

"Yine kalkmışsın," dedi, yanıma gelip elini alnıma koydu. Elindeki bezi leğene daldırıp yüzümü nazikçe yıkamadan önce başıyla onayladı.

Gülümsedim. "Güzel bir his."

de oldu. Tenimdeki serin su ferahlatıcıydı. "Hafif bir ateşin var," dedi. "Ne kadar oldu?"

"Beş gün," dedi boynumdan aşağı inerek. "Beş gün!" Gözlerim büyüdü. "Siena-"

"Bununla sonra ilgileniriz."

"Ethan...ara vermeyecek...ara vermeyecek. Senin-"

"Calliope," dedi bana sertçe bakarak, "tam olarak olmam gereken yerdeyim. Şu anda benim önceliğim sensin."

Kaşlarımı çattım. Anlamamıştı. Siena bana ulaşamazsa ya öldüğümü ya da ona ihanet ettiğimi düşünecekti. Ki ihanet etmiştim, bu da ona en sadık üç kişinin ava çıkmış olacağı anlamına geliyordu. Ayrıca daha fazla kişiyi işe alabilirdi. "O hasta ama henüz her şeyini kaybetmedi Ethan-"

"Sen benim önceliğimsin," diye fısıldadı bana, daha yakına eğilerek. "Her ne oluyorsa, sana ihtiyacım var. Hepimiz saklandık. Tüm Callahanlar şimdilik farklı yerlerde. Saldırıları oldu ama biz iyiyiz. Enerjimizi saklıyoruz. Çünkü sana ihtiyacımız var. Buraya kadar senin sayende geldik. O yüzden rahatlayın ve bırakın bitireyim."

Önlüğümü dikkatlice çıkarmasını ve açıkta kalan cildimi temizlemesini izledim. Çok odaklanmış, kendini işine adanmış, sakın... hayır, sakın değil, şefkatliydi. Şefkatliydi. En başından beri, bana güvenmediğinde bile, yine de şefkatliydi. Sinirlendiğinde ve kendini kaybettiğinde bile şefkatliydi.

Geçmişte pek çok erkek hedefim olmuştu. Bazıları önemsemi, çoğu önemsemedi. Bir sebepten ötürü bana aşık oldular ve ben de onları öldürdüm. Her türlü hileyi ya da yalanı kullandım. Tam olarak ihtiyaç duydukları şey oldum ve onları öldürdüm. Ama bir sebepten dolayı, o her şeyi değiştirdi. Maskemi çıkardım ve o hala oradaydı. Maskemi taktım ve o hala oradaydı. Yalan söyledim, aldattım, çaldım, ona pek çok şey yaptım ve sonunda bana hala güvendi, hala yanımda bekledi. Liderlik istediğinde liderlik etmeme izin verdi. Bana tüm kusurlarını da göstermişti.

"Başlangıçta sen sadece bir basamaktın," diye itiraf ettim ona, kolumu yıkarken. "Ailene duydukları nefreti onları öldürmek için kullanmayı planladım. Sonra da tüm krallığını kendime alacaktım. Ve baştan başlayacaktım."

"Başlangıçta seni silahım olarak kullanmayı planlamıştım," diye yanıtladı avucumu çevirerek. "Seni herkesi dizginlemek, ailemi ortaya çıkarmak için kullanacaktım ve sonra bana ihanet ettiğinde - aslında, ne olursa olsun seni öldürmeyi düşündüm."

"Ee, ne oldu?" Ona sordum.

Gözlerini kaldırarak sıırttı. "Ben de sana aynısını sorabilirim." "Cevabımı biliyorum."

"O zaman ver."

"Gerçeğin peşinde olduğunu bilmeme izin verdin ama yine de bana güvendin... her zaman, hiç şaşmadan. Daha önce, geçen yıl bile. Şüphe duyduğunda bile her zaman açıklamamı bekledin. Neden?"

"Ben deliyim."

Güldüm. Acıdı ama güldüm. "Biliyorum. Ama senin deliliğinin bile bir nedeni var. Neden, Ethan? Ve sakın aşk deme."

"Çünkü senin karanlığında benimkinden daha fazla ışık vardı" demeden önce uzun bir süre bana baktı.

Anlamamıştım. "Tercüme mi?"

"Çok eğlencelisin." Ben ona ters ters bakınca sııttı.

Gözlerimi devirdim. "Gerçekten mi? Benim küçük bir eğlencem için her şeyi riske mi attın?"

"Evet."

"Yalancı, eğlenceden kastın kafandaki gürültüden uzaklaşmana yardım etmem değilse tabii?" Bastırdım.

Kaşlarını çattı ama bir şey söylemedi.

Sırıtarak derin bir iç çektim. "Tamam. Ama eğlendirici insanlar aramayı bırak. Ivy'ye bu şekilde bağlandın."

Kaşı kalktı. "Hâlâ kıskanıyor musun?"

"Ölüyü kıskanmak için bir neden yok."

"Ama yine de buradasın."

Kendini beğenmiş suratını yumruklamak istedim. Elimi tekrar dudaklarına götürdü ve parmak eklemlerimi öptü. "*La mia anima*, kendimde olmadığımı biliyorsun. Beni affettiğini sanıyordum?"

Dudaklarımı büzdüm ve diğer kolumu da temizlemesi için yavaşça hareket ettirdim. Kıkırdadı ve aldı.

"Bu da başka bir neden; beni en çok sen güldürüyorsun." "Beni hiç güldürmüyorsun."

"Annemin kurşunu seni öyle bir vurmuş ki kötü bir yalancı olmuşsun," diye alay etti ve ben bu yataktan kalkmak için sabırsızlanıyordum.

Gözlerimi devirerek göğsümdeki yanmayı görmezden gelmeye çalıştım. Kolumu hareket ettirdiğimde şimdi daha çok acıyordu. "Eğer buradalarsa, artık gerçeği biliyorlar demektir."

"Plan yapmaya geri mi döndün?" "Yaptığımız şey bu."

"Biraz daha dinlendikten sonra yapalım," dedi ve morfinimin düğmesine bastı.

Gözlerim dolu dolu baktım. "Ethan!"

"Zaman yaratacağım Calliope, sen sadece dinlen."

Şimdiden gözlerimin düştüğünü hissedebiliyordum. Uyumak istemiyordum. Geçmişime geri dönmek istemiyordum. Bu daha çok acı veriyordu. Tüm bu yıllar boyunca plan yapmak aklımı başımda tuttu çünkü geleceğe bakmaya devam etmemi sağladı. Ben yaptım

Böylece mutluluğa daha çabuk ulaşabilirdim. Böylece sadece onu ve kızımızı korumak için endişelenmeye başlayabilirdim.

Çok yaklaşmıştım.

"Calliope," her şey solmaya başlarken onun sesini duydum. "Sen. Olan bu. Sana o kadar alıştım ki, artık sadece seni içeren planlar yapabiliyorum."

Gülümsedim. "Ben de."

ETHAN

İlaç onu tekrar uyuturken onu izledim. Acı çekiyordu ve bunu bastırmaya çalışıyordu. Kaşlarındaki çatıklıktan bunu açıkça görebiliyordum. Gerçek acısını bastırmaya alışkındı. Calliope, savaşçı. Ona aşık olmamın bir düzine nedeni daha vardı. Merak bir diğeri idi. Yetenekli ya da zeki olduğunuzda, işler sıkıcı ya da çok kolay hale gelir. Calliope'yi çözmek her zaman zordu. Gülümsediğinde ya da kahkaha attığında bile gerçek duygularını ya da ne zaman rol yaptığını anlamak zordu. Tüm bunlar sona erdikten sonra bile, onu çözmenin, yıllar boyunca biriken karanlığın her katmanını soyup çıkarmanın yıllarımı alacağından emindim.

Ama istedim. Onu inciten tüm insanlar öldüğünde aynı mı kalacaktı yoksa değişecek miydi görmek için heyecanlıydım. Geçmişini geleceğimizle nasıl bağdaştıracakını görmek istiyordum. Çok merak ediyordum.

"Onun için her şeyi riske atmaya hazırdın," dedi babam arkamdan.

Merakı giderek daha fazla can sıkıcı bir hal alıyordu. Kendisi hakkında düşünmek yerine ya sorular soruyor ya da Wyatt'ı ve ailenin geri kalanını affetmemi sağlamaya çalışıyordu. Su kabını alarak banyoya geri döndüm ve tabii ki ayakkabıma bulaşan köpek boku gibi o da peşimi bırakmadı.

"Dürüst olmak gerekirse, gerçekten anlamadım." Beni izlemeye devam etti. "Onu sevdiğini biliyorum ama aranızdaki tutkuyu hissedemiyorum."

Suyu boşalttım. Eğer konuşmazsam, devam ederdi. Annemin yanında geçirdiği yıllar onu sessiz davranma konusunda profesyonel yapmıştı. "Senin gibi sevmiyor olmamız sevmediğimiz anlamına gelmez," dedim.

ellerimi yıkayarak cevap

verdim. "Doğru. Siz ikiniz çok tuhafsiniz."

Duraksadım, ona baktım ve o da sıırttı. "Her şeyi onun için riske atmadım; her şeyi kendim için attım. Başka hiç kimseyle sahip olmadığı güce, kontrole ve özgürlüğe sahip olmasına izin verdim ve sonunda beni seçeceğini biliyordum. Ve haklıydım."

"Yani seni ezmesine izin verdin ve sonunda seni seçsin diye bu aileye terör estirirken arkana yaslanıp oturdun öyle mi? Birincisine bağlı kalmak daha kolay olurdu."

"Daha kolay olan beni daha güçlü yapsaydı, belki ben de o yolu seçerdim. Ama öyle değil. Karım, babam tarafından beni harika yapmak için tüm zil ve ısıklarla seçilmedi. Bu aileyi yönetmek için iki kişi gerekir ve bunu yapmak için kolumdaki en güçlü kişiye ihtiyacım vardı. O da Calliope. Çok şeyle birlikte geliyor. Ama bu aynı zamanda çok şeyle başa çıkabileceği anlamına geliyor. Ama yarın her şeyimi kaybetmektense bugün toplum içinde ondan bir yumruk yemeyi tercih ederim. Onu seviyorum çünkü ona güvenebiliyorum; kaçmıyor ya da saklanmıyor. Çünkü o büyük resmi görüyor Herkesin göremediğini görüyor."

Beni görüyor.

Ona her zaman inanabilmemin nedeni buydu.

Çocukluğumdan beri.

Calliope beni görebiliyordu. Tüm hatalarımı, zayıflıklarımı ve karanlığımı. Gördü ve benimle birlikte zıpladı ve mırıldandı. Beni asla terk etmedi ve ben de buna izin veremezdim.

"Senin büyük resmini görememiş olabiliriz Ethan, ama bu tüm yöntemlerimizin yanlış olduğu ya da kuralların yanlış olduğu anlamına gelmez," deme cüretini gösterdi.

"Madem senin yolun bu kadar doğruydu Liam, o zaman neden tüm hayatını bunu inşa etmek için harcadın, sadece onu korumak için kaçtın?"

Bana öylece baktı ve ben gerçekten bilmek istedim. Eğer onun yolları doğruysa, onun yolu benim yolumdan daha iyiye, o zaman neden gölgelerdeydi? Geleceğimde ailemden ayrılmamın tek yolu ölümdü ve genç yaşta ölmeyecektim. Ama karımı da alıp dünyanın dört bir yanına kaçamaz, canımın istediği her şeyi yapamazdım. "Senin yolun sadece senin için işe yaradı. Senin bugünün benim istediğim gelecek değil. Örneğin büyükannem - yaşadığı ve rehberlik ettiği sürece- benim istediğim şey. Neden bu özelliği ondan almadın?"

Çok uzun bir süre sessiz kaldı ve ben onun yanından geçtim. "Gerçekten de benim hiçbir özelliğimi almadığını düşünmeye başlıyorum."

"Ben yaptım. 'Kardeşini asla affetme' özelliğidir bu," diye karşılık verdim. Ve gözlerindeki tüm eğlence kayboldu.

"Her gün, olduğun adamla gurur mu duymalıyım yoksa endişelenmeli miyim bilemiyorum," dedi çıkarken. "Bunu düşünmeye devam edeceğim."

Calliope'nin başucuna tekrar oturarak, "Artık neye karar verirseniz verin beni değiştiremeyeceksiniz," dedim.

Ben neysem oydum.

Kabul etmek zorunda
değillerdi. Söz hakları
yoktu.

Artık onların çocuğu değildim.

OceanofPDF.com

*"Bilmek için yeterince yaşadım ve gördüm
Kaderinizde büyüklük varken küçük bir hayata
razı olmanın ne kadar zor olduğunu."
~Darren Shan*

WYATT

T

Müzik o kadar yüksekti ki benim titriyordu.

Hava heyecan çılgınlıklarıyla doluydu ve dans pisti sadece pistteki insanlarla değil, bedenlerle de doluydu.

kirişler ve özel kabinler. Parıltılı şişeler yarı çıplak kadınlar tarafından taşınırken, kızlar çatıdan sarkarak dans ediyordu. Burası gerçekten de adının söylediği gibiydi: Oyun Kalem. Ve kralı ile yaratıcısı en üst katta, etrafları kadınlar, korumalar ve içkilerle çevrili bir şekilde duruyordu. Sanki dünyada iyi vakit geçirmekten başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi dans ediyor, içiyor ve rahatlıyorlardı.

Onun bulunduğu yere giden tek asansöre ulaştığımda, iki iri kel adam önüme çıktı ve vahşi köpeklerin saldırmadan önce davetsiz misafirlere baktıkları gibi baktılar.

"Peki ya siz?" diye sordular.

Yukarıdaki adamı işaret ettim. "Kuzeni."

Bana garip bir şekilde yukarıdan aşağıya baktılar, ben de onlara kimliğimi uzattım, böylece isminin arkasında Callahan'ı açıkça görebildiler. Umursuyor gibi görünmüyorlardı. Biri kolunu bana doğru uzatırken, diğeri bir telefon görüşmesi yaptı. Sonra -çünkü bu yeterince aşağılayıcı değildi- yüzümün fotoğrafını çektiler. Ancak telefon bip sesi çıkardığında kenara çekilip geçmeme izin verdiler.

Kendimi çok kızgın hissederek, kafataslarını kırmak için parmaklarımdaki kaşıntıyı görmezden gelerek içeri girdim. Ama sorun onlar değildi. Hayır, saygı en tepeden öğretilirdi. Bu da onlara *bu* yerde önemli olan tek kişinin Callahan olduğunun öğretildiği anlamına geliyordu.

Bir oyun oynuyordu ve umurunda değil gibiydi.

Asansör açıldığında iki kadın bana "Kralın manzarasına hoş geldiniz," diyerek bir kadeh Hennessy uzatırken, diğeri beni Darcy-Killian'ın altında dans edebilmek için yüzlük yığınları fırlattığı oturma alanına götürdü.

Kimdi bu adam?

İsim değişikliği yepyeni bir kişilikle mi geldi?

"Evet! Wyatt!" Sırtarak yanıma geldi ve kolunu omuzlarıma koydu. "Kızlar, büyük kuzenime merhaba deyin."

"Hey, Wyatt!" Sanki striptiz korosundaymışlar gibi hep bir ağızdan söylediler. Onları görmezden gelerek kuzenim Killian'a baktım, sırtarak dans ediyordu.

"Konuşmamız gerek."

"Önce parti, sonra konuşuruz," diyerek beni öne doğru çekti ve bunun onun yas tutma şekli olup olmadığını merak ettim.

Gitmek için hamle yaptığında kolunu tuttum.

"Sonra değil, şimdi."

Yüzündeki gülümseme kayboldu ve bana baktığında, tüm bunların sadece göstermelik olduğunu çok çabuk anladım. Şu anda bana bakan adam gerçek bir canavardı ve bana ya bırakmamı ya da başka bir şey yapmamı söylüyordu. Burada bu kadar hızlı yükselmesinin nedeni buydu. Ancak, ben bu kaltak kıçlı acemilerden değildim. Ben de bu oyunun içinde doğmuştum.

Ve beni kovduğunu sanıyordu. O bunu anladı.

"Tanrım, her zaman çok ciddisin." Güldü, gülümsemesi yeniden ortaya çıktı. Elinde tuttuğunu fark etmediğim ve ne işe yaradığını da bilmediğim kumandayı kızlardan birine verdi, sonra da koltukların arkasındaki bir ofise gitmemi işaret etti. O ve ben içeri girdiğimizde tek kelime etmedik ve camdaki parıltıyı fark ettim. Tek .

Yani biz hâlâ kulübe bakabiliyorduk ama onlar içeri bakamıyordu. Ses geçirmez olduğunu da varsaymıştım. Her şey koyu, ahşap tonlarda, daha az gösterişli ve daha çok... tanıdığım o.

"Peki, ne oldu?" diye sordu, içkisini içip masaya yaslanarak. "Aileye neler olduğunu duydun mu?" "Ailede neler olduğunu duydun mu?" diye sordum.

deri kanepeye oturdum, ayağımı sehpanın üzerine .

"Evet! İndir şu lanet ayaklarını, seni vahşi, bu bok çok pahalı," diye bağırdı bana ve sıırttı. *İşte* kuzenim oradaydı.

Ellerimi savunmak için kaldırarak ayaklarımı geri indirdim. "Ve sen burada kadınların üzerine yüzlük yığınlar atıyordun; umursadığını düşünmemiştim."

"Tekrar soruyorum, ne oldu Wyatt?"

"Ve tekrar soruyorum, aileye neler olduğunu duydun mu Killian?"

"Duyacak ne var ki?" diye karşılık verdi. "İnsanlar aileyi vuruyor; insanlar aile için geliyor, aynı tas aynı hamam. Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Bu ailenin bir parçası olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Ve bu ailenin annemi öldürdüğünü biliyorsun, değil mi?"

Helen'la konuştuğunu sanıyordum. Nefes vererek daha dik oturdum. "Killian, annen hastaydı."

"Kim demiş?" diye tükürdü. "Calliope? Ethan mı? Sana verdikleri bir tıbbi rapor mu? Artık söyledikleri tek bir şeye bile güvenmiyorum. Umarım ölür ve anneme yaptıklarından dolayı sokakta köpek gibi yatarken çekilmiş son fotoğrafı olur."

Hiçbir şey söylemedim çünkü öfkesine karşı söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. Onun yerine yer değiştirdim. "Neal Amca sana ulaşmaya çalışıyor. Aile telefonunuz kapalı."

"Oops."

"Killian, bu bir şaka değil. Lanet olası bir risk altındasın-"

"Ve lanet olası riskleri biliyorum. Tıpkı Neal Amca tarafından gönderiliyorsa bunun rütbenin düşürüldüğü anlamına geldiğini bildiğim gibi kuzen. Ethan'ın sağ kolu ya da köpeği olma hayallerin suya mı düştü?" Kıkırdadı ve bir kez daha o his zehir gibi içine işledi.

Nefes al.

Bırak

gitsin.

Yas tutuyor. Bırak gitsin Wyatt.

"Ethan'ın köpeği mi?" Başımı sallayarak kıs kıs güldüm. "Olmak istediğin şey bu değil miydi?" "Son zamanlarda çok daha akıllı oldum."

"Öyle mi?" Oyun parkına bakmak için ayağa kalkarak tersledim. "İnsanların başkalarının parasına ve gücüne yağ çekerken akıllanmaları çok şaşırtıcı."

"Başkalarının!" Masasının etrafında dönerek ayağa kalktı. "Bu aile sizin olduğu kadar bana da ait. Hatta bazıları bana daha çok ait olduğunu iddia edebilir."

"Nedenmiş o?" Ona geri döndüm.

Bardağı daha sıkı kavradı. "Nedenini biliyorsun!"

"Babanın benim babam için kenara çekildiğini düşündüğün için mi?" Güldüm ve başımı salladım. "Böyle düşünüyorsan akıllı değilsin Killian."

"Öyle mi? Siparişi tekrar kontrol edelim-"

"Kimsenin sikinde değil!" Ona bağırdım. "Baban kenara çekilmedi; itildi! *Lanet olasıca itildi!* Ve neden biliyor musun? Çünkü baban çok zayıftı!"

Elinde tuttuğu bardağı fırlattı, sadece gömleğimi tuttu ve kafama silah dayayarak beni cama yapıştırdı. "Tekrar söyler misin?"

"Hiç sorun değil," dedim silahımı karnına dayayarak. "Baban büyükbabam tarafından kendi oğlu için yoldan çekildi. Neden? Çünkü yapabiliyordu. Babam daha özel olduğu için değil, büyükbabam yapabildiği için. Çünkü büyükbabam öldü. Büyük amcan Killian, adaşın, vuruldu. Yani kimse oğlunu koruyamadı ya da onun için savaşamadı. Oğlu Declan Amca da kazanmasının mümkün olmadığını biliyordu. Herkes büyükbabama alışmıştı. O babama, babam da kardeşime damat olmuştu. Kimin olması gerektiği kimsenin umurunda değildi! *Hiç kimsenin! Hiçbiri* bize sadık değil! O anda en büyük güce sahip olana sadıklar. Ve hepimizin ölmesini tercih ederler! İşte bu yüzden birbirimize bağlıyız! Bu yüzden biz bir aileyiz! Bu yüzden çizgiyi korumamız gerekiyor."

"Sen kim oluyorsun da bana çizgiyi korumaktan bahsediyorsun?" diye tısladı. "Ethan'ın sürtüğüne tetiği çeken sen değil misin?"

Ben de öyle olabilirdim. "Bu yüzden rütbem düşürüldü ve ben de annene karşı öfke duyduğum için kenara itildim. Beni o büyüttü. Benimle ilgilendi. Hayatını bu aileye adadı ve sonu böyle oldu. Calliope'un ölmesini o kadar çok istedim ki başka hiçbir şeyi umursamadım ve her şeyi mahvettim... Çizgiyi aştım. Kardeşime ihanet ettim çünkü seni seviyordum."

kendi annem gibi. Kız kardeşini hâlâ seviyorum ve onu kurtaramayışımı telafi etmek istedim. Şimdi bana silah doğrultuyorsun."

"Bu Ethan'ın suçu." Elleri titreyerek tısladı. "Onun yüzünden anlaşmazlık içindeyiz. O yönetmeye uygun değil."

Başımı salladım. "Eğer hükümdar olmasaydı, sanırım çoktan ölmüş olabilirdik. O soğuk bir orospu çocuğu. Kibirli ve acımasız ama planları sinir bozucu bir şekilde her zaman işe yarıyor."

"Aptal planları için annemin üzerine bastı."

Başımı salladım. "Öyle mi yaptı, yoksa her zamanki gibi yattı mı? Cora Teyze böyleydi işte... Ailesi için her şeyi yapardı. Onun sonunu getiren o ya da Calliope değildi. Kanserdı. Bu kimsenin suçu değil."

Beni bıraktı ve dışarı çıktı. "Konuşma konusunda her zaman iyi olan sendin. Ethan seni bu yüzden gönderiyor. Şu anda bile, farkında olmasan da onun iplerine bağlısın. Özgür kalmalıyım. Kendi işimi yapacağım."

Omuzlarımın tozunu aldım. "Herkesten daha iyi biliyorum. Ethan'dan ne kadar çalışırsan o kadar sıkışırsın. Nasıl olduğundan emin değilim ama oldu işte. Ya onun tarafında olacaksın ya da öleceksin."

"O zaman ölüm olsun."

"Peki ya Helen ve baban?"

"İşte lanet olası sorun da bu!" diye bağırdı. "Dinlemezsem neden ailem tehdit ediliyor?"

"Çünkü bu işler böyle yürür! Ne olmasını bekliyorsun? Hepimiz bizi dinlemeyip istediğimizi yapalım ve o da sessiz mi kalsın? Neden? Biz onu korumazsak o bizi neden korusun ki?" Gerçekten de kendime bağıırıyormuşum gibi hissettim. Ona karşı el ele verdikten sonra ne olmasını bekliyordum ki? Teşekkür etmesini mi kardeşim? Kördüm, şimdi görüyor muyum?

Ondan ne bekliyordum ki? Bu ailede her zaman böyle olmuştur. Eğer aileye karşıysan ölürsün... ve ne yaparsa yapsın aile hüküm sürerdi. Bu yüzden ona krallık diyorduk. Ve krallar sadık olduklarında ailelerini korudular... ya da değillerse onları öldürdüler. Tarih böyle ilerledi.

"Uğradığın için teşekkürler Wyatt."

"Senin bölge savaşlarına girip kendimi utandırmak istemem," diye karşılık verdim. "O yüzden aç şu lanet telefonunu."

Gözlerini devirerek telefonunu açtı ve bana doğru çevirdi. Bunu yaptığı anda telefon çalmaya başladı ve arayanın kimliğinde Ethan'ın adı hemen belirdi.

Sanki bir şey yapmışım gibi bana baktı. "Bana sorma.

Rütbem düşürüldü, unuttun mu?" diye alay ettim.

"Söyleyecekleri beni ilgilendirmiyor," diye tersledi, telefonu duymazdan gelerek. "Neyle umurumda mı sanıyorsun?" Tavandan gelen ses . Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve Killian'a baktım.

yüz ifadesi benimkini yansıtıyordu.

"Kulübümü mü dinliyorsun? Benimle dalga mı geçiyorsun?" tersledi ve gözlerini tavana dikti.

"Belli ki hayır." Ethan'ın soğuk sesi cevap verdi. "Ve şimdi sen ve *diğeri* küçük sohbetinizi bitirdiğinize göre, telefonlarınızı kontrol edin."

"Affedersiniz? Senden emir almıyorum," diye bağırdı Killian ve onun üzerinde bağırdığını görmek ne kadar da yerindeydi. Tanrı ile savaşan bir adam gibi.

"Pekâlâ, kayıt yapıyorum, yani ölürsen kız kardeşin bunun için beni suçlamayacak. Seni öldürmeye gelen adamlarla iyi şanslar," dedi Ethan kesin bir ifadeyle. Saniyeler sonra televizyon ekranı canlandı ve güvenlik kamerasına yakınlaştı.

"Güvenlik kayıtlarıma da mı eriştiniz?" Killian tersledi.

"Şu anda acil olan konu gerçekten bu mu?" Ona sordum. "Bizi öldürmeye gelen insanlar var."

"Evet, karısı yüzünden!" Tavanı işaret etti.

Onu yumruklamak istedim. Yemin ederim onu yumruklamak istedim...bekle?

Ethan'a sesim böyle mi geliyordu?

"Evet, evet, her şey benim hatam. Savaşacağınızı duydum, yoksa iki tabut mu hazırlamam gerekecek? Telefonlarınızda bir kaçış haritası var-"

"Burada benim de adamlarım var Ethan. Sadece dört kişi değiliz-"

"Sözümü kesme." Ethan'ın sesi sertti. "Kiraladığın adamlara rüşvet verildi. Birlikte çalıştığın rakip çeteler bu gece bana katılmayı planlıyorlar. Ten renginizin, nerede olduğunuzun ya da kendinize ne dediğinizin bir önemi yok. Eğer soyadın Callahan ise, seni indirmeye çalışacaklar. Eğer para harcamak ve o bölgede birkaç kulüp açmak kadar kolay olsaydı, Killian, seni göndermezdim. İrlandalı ve İtalyan aileler üzerindeki hakimiyetimizi kurmamız nesiller sürdü.

onların sadakati. Ama benim için gelmeye çalışmaya devam et Killian, etrafındaki insanlar büyükbabana kurdukları gibi sana da tuzak kuracaklar. İyi şanslar."

Video yayını kesildi.

"Onu kızdırmak , değil mi?" diye tersledim. Killian cama doğru ilerleyerek, "Kapa çeneni," diye alay etti.

"Buradan çıkmanın tek yolu asansör mü?" Ona sordum.

"İkinci kaçış henüz bitmedi. Güvenli bir oda var."

Silahlarımı çıkarmadan önce yavaşça nefes verdim. "Polisler bundan sonra kulübünüzü bir süreliğine kapatacaklar."

"Tsk." Dişlerini öfkeyle emdi ve silahlarını da çıkardı. "Bütün bu lanet şehir Batman'siz Gotham gibi. Hiçbir zaman iyi şeylere sahip olamayız."

Kıs kıs güldüm. "Üç
deyince mi?" "Üç
deyince."

ETHAN

Ofisimdeki sandalyeden ekranımda çatışmanın başlamasını izledim. Üçü arasında -yatt, Killian ve Italo- destek için, iyi olmalılar... ama yine de, kim bilebilirdi ki. Ben üzerime düşeni yaptım, o zavallı sürtükler bunu görecektir değildi.

Sandalyemden kalkarak yan masaya geçtim ve bir kilo kokaini kaldırıp tartının üzerine koydum.

"Bu anılarımı canlandırdı."

Kaşlarımı çatarak başımı kaldırdım. Gerçekten de bana musallat olunmuş gibiydi. Birinden kurtulduğumda, diğeri geçmişteki rahatsız edici ebeveynlerin hayaleti gibi ortaya çıktı.

"Gerçek bitkiyi mi inceliyorsun?" diye sordu kırmızı koka bitkisine dokunurken. Toplamayı başardığım son partilerin notlarını kontrol ederken onu masanın köşesinde tutuyordum. Gözleri masayı taradı. "Görünüşe göre çok çalışıyorsun. Eroin, kokain, morfin, süksinilkolin, bu sonuncusu biraz ağır oldu. *El ángel caído*? Bu neydi?"

"Melodi."

"Anne," diye düzeltti.

Kaşlarımı çatarak ona döndüm, o da bana döndü ve başını kaldırdı. "Eğer anne olmak istiyorsan, oğlun şu anda

Bir kulüpte silahlı çatışma. Eğer onu aramak ve bu konuda ona yol göstermek isterseniz, masam açık."

"Ne?" Nefes nefese kaldı ve ben odaklanırken masama baktı. "Onu koruyacağına güvenerek şimdilik onu bırakacağım."

"Güven olmadıktan sonra güven bir işe yaramaz," diye mırıldandım, bir çizgi keserek. "Başka bir şeye ihtiyacınız yoksa gidebilirsiniz."

"Senin bu lanet olası tavırlarından bıkmaya başladım Ethan."

"Öyle mi? İşime burnunu sokmandan bıktım, o yüzden anlayabiliyorum," dedim, başımı kaldırıp bakma zahmetine girmeden bir satır daha kestim.

"Bizden ne yapmamızı istiyorsun? Bu düşmanlık daha ne kadar sürecek? Seninle birlikte güvenli eve gelmemizi istedin. Biz de geldik. Günlerdir oturup emir vermekten başka bir şey yapmıyorsunuz. Biz buna uyduk. Ve hala bize sanki-"

"Benim için çalışıyorsun," diye yanıtladım, kokayı küvete atıp test ederken. "Sana benim için çalışıyormuşsun gibi davranıyorum. Aslında sana bundan daha iyi davranıyorum çünkü benim için çalışan biri beni böyle rahatsız etmeye devam etseydi burnunu keserdim. Ben ne istiyorum? Daha önce de söyledim. Beklemini istiyorum. Bu neden herkes için zor?"

Ona baktım, kahverengi gözlerinin içine baktım.

"Ne yapmamı istiyorsun? Sana sarılmamı mı? Hayatta olduğun eski güzel günlerden mi bahsedeyim? Çalışıyorum. Çalışırken benimle ne sıklıkla sohbet etmeye geliyordun? Seni çocukken çok az görürdüm, bize iyi geceler öpücüğü vermeye geldiğin zamanlar ya da sabah evden çıkmadan önceki zamanlar hariç. Hep meşguldün. Seni rahatsız etmemeye ve sorun çıkarmamaya çalıştım. Sen de bana aynı nezaketi gösteremez misin?"

"Bizden bu kadar mı nefret ediyorsun?"

Cevap vermedim, artık kırmızı olan tüpe sinirli bir şekilde baktım. Biri bu boka ilaç katmıştı. Bu da onu değerinin yarısı yapıyordu. Bu moronları daha kaç kez düzeltmem gerekiyordu? Kaç kez?

"Keyfine bak, seni küçük..." Sözlerini tamamlamadı; onun yerine çıkıp gitti.

Sırıttım, keşke söylemek istediği şeyi söyleseydi diye düşündüm.

MELODİ

Tahammülümün sınırındaydım.

Aslında Ethan'ı süpürge sopasıyla dövmeme bir adım kalmıştı.

"Melody." Birinin adımı söylediğini duydum. Bir şeyler duyuyor olmalıydım.

Kapalı kapının önünde durakladım. Kaşlarımı çatarak kapıyı açtım ve Calliope'nin ayağa kalktığını, küçük pipetli bir bardaktan su içtiğini gördüm. Beni görünce beklentiyle başını kaldırdı.

"Bana biraz üzüm getirir misin?" Göz kapaklarını kırptırdı.

"Seni boğacağım," diye tersledim. Kiminle konuştuğunu sanıyordu ki?

"Şaka yapıyorum." Sırıtarak battaniyesini açtı ve bana bir kase yeşil üzüm yediğini gösterdi. Şu anda sadece tek eliyle yiyebiliyordu. Bugün, oturmayı ve tamamen uyanık olmayı başardığı ilk gündü.

Gitmek için döndüm.

"Bir şeyler planlıyor," dedi arkamdan ve ben durakladım. "Benimle biraz oturursan daha fazlasını açıklayacağım."

"Seni vuranın ben olduğumu biliyorsun, değil mi?"

"Boktan şeyler olur-ahh." Omuz silkmeye çalışırken yüzünü buruşturdu. "Ciddiyim, yine de benimle otur."

"İstemiyorum"

"Neden?"

"Senden hoşlanmıyorum...

hem de çok." "Neden?"

İşte buydu. "Sinir bozucusun."

"Senin kocan da sinir bozucuydu ama üstesinden geldin," diye karşılık verdi ve dudaklarının arasına bir üzüm daha sıkıştırdı.

"Bunu nereden biliyorsun?"

Yatağının yanındaki koltuğa vurdu. "Hadi kayınvalide, gelin kalp kalbe konuşalım."

"Bu tür yorumların yüzünden sıkıyorsun," dedim, daha uzaktaki kanepeye oturmak için hareket ederek.

"O zaman nasıl konuşmamı istersiniz?"

"Konuşmamaya ne dersin?" Nedense sesi bile beni rahatsız ediyordu. Yüzü, saçları, vücudu, Calliope ile ilgili her şey beni rahatsız ediyordu.

Ve böylece konuşmayı bırakıp huzur içinde üzümlerini yemeye başladı. Bir başka sinir bozucu özellik. Gözlerimi devirdim. "Planı ne?"

"Ethan'ın aklında asla *tek bir* plan yoktur. Her zaman onları işliyor ve yeniden ayarlıyor. Orada çok şey oluyor." Başını işaret ediyor.

"Bunu biliyorum. Şu anda üzerinde çalıştığı şey nedir?"

Hâlâ anlamıyormuşum gibi bana baktı. Başını sallayarak iç geçirdi. "Doğru, görünüşe göre Callahanlara farklı yerlerde saldırarak kaynaklarını tüketmelerini sağlayacak, sonra ben yeterince güç topladıktan sonra İtalya'ya gidip savaşı sonsuza dek bitireceğiz. Eminim Gigi'yi de yanımızda götürüp götürmememiz gerektiğine karar vermeye çalışıyordur çünkü ona göz kulak olacak başka kimseye güvenmiyordur. Ya da Gigi'yi onunla bırakarak büyükannesini riske mi atmalı? Evelyn'i gerçekten seviyor ve şu anda Gigi ve benim dışımda güvenilebileceği tek aile olarak onu görüyor."

"Evelyn hayatta olduğumuzu biliyordu ve ona söylemedi. Neden bunu bir ihanet olarak görmedi?" Yine sinirlenerek sordum.

"Çünkü Evelyn onu terk etmedi. Onu büyüttü ve destekledi. Coraline daha çok kendi çocuklarına ve Wyatt'a odaklandı. Ethan'ı çok iyi anlayamadı. Bence ondan korkmuş bile olabilir."

"Peki Evelyn anlıyor mu? Onu anlıyor mu?"

"Hayır, ama öyle olmasa bile yine de ona ulaşmaya ve destek olmaya çalışıyor. Ona karşı asla geri adım atmıyor ve hiçbir şey söylemese ya da hata yapsa bile onu önemseydiğini biliyor. Ethan muhtemelen sizin hakkınızda yalan söylediğini öğrendiği anda onu affetmiştir. Bir parçası onu senden çok annesi olarak görüyor."

Gözlerimi ona diktim ve o da gülümsedi.

"Kıskanıyorsun."

"Kıskanç mı?"

Başını salladı. "Bu yüzden benden nefret ediyorsun ve affedeceği tek kişinin Evelyn olmasından memnun değilsin."

"Duygularımı tahmin etme, küçük kız." "Bu kadar belli etmeyin, yaşlı bayan."

Kaşlarımı çattım, o da daha geniş gülümsedi. "Ethan seni seviyor, Melody. Hem de çok. Yaptığın her şey için sana minnettar. Yıllar boyunca ona öğrettiğin her şey için sana teşekkür edebilmeyi diliyor. Senin gibi bir anneye sahip olmasaydı hayatta kalamayacağını ve bugün olduğu adam olamayacağını biliyor."

Boğazım nedense kurudu ama görmesine izin vermedim. Gri gözleri yaptığı her hareketi izliyordu.

"Bunların hepsini o mu söyledi?" "Söylemesine gerek yok."

Alay ettim. "Siz ikiniz ne yapıyorsunuz böyle? Sanki birbirinizin zihnini okuyabiliyorsunuz?"

"Herkes konuşmalarımızı dinlemek için evimizi dinlerken, konuşmadan konuşmakta iyi olmak zorundaydık."

"Sinir bozucu."

"Senin sorunun, benim değil," diye cevap verdi bir üzüm daha atarak. "Dediğim gibi, Ethan seni seviyor. Ancak aynı zamanda senden nefret ediyor."

"Benden nefret mi ediyor?" Alay ettim. "Ve ben onu sevmek ve savunmaktan başka bir şey yapmadım."

"O zaman neden onu terk ettin?" diye sordu, sanki ağır bir soru değilmiş gibi cevap vermemi bekliyormuş gibi rahatça.

"Oh, cevap vermek istemiyorsun." Ben konuşmayınca devam etti, "İyi. Bu senin katlanman gereken bir yük. O yüzden katlan. Gerçekten tüm dünyayı onun omuzlarına bırakmanın hiçbir sonucu olmayacağını mı düşündün? Daha yirmi yaşında bile değildi-"

"Oğlum benden daha büyüktü. O daha zeki ve güçlüydü-"

"Ve başka bir şekilde de daha zayıf. Ama siz bunu görmüyorsunuz çünkü oğlunuzun en iyisi olduğundan ve buna uygun yaşadığından çok eminsiniz, değil mi? Kral olsun diye hepiniz onu kırdınız ve şimdi tekrar kollarınıza koşmadığı için üzgünsünüz? Varlığım sizi rahatsız ediyor çünkü size Ethan'ın *mio bel leoncino* olmadığını hatırlatıyor. Bir daha asla çocukken olduğu gibi seni güneş, yıldızlar ve ay gibi göremeyecek. Öyleydiniz, sonra onu karanlıkta bıraktınız ve şimdi sizi görmek sadece gözlerini rahatsız ediyor-"

"Kapa çeneni!" Kanepeden kalkarak tersledim. "Her şeyi bildiğini düşünüyor olabilirsin. Ama bilseydin, kendini bir kurşunun içinde bulmazdın."

"Ve eğer her şeyi bilseydiniz, silahı ateşlemezsiniz."

Onun gibiler tarafından aşağılanmaya ne zaman izin verdim?

Onu görmezden gelerek kapıya doğru ilerledim.

"Ben düşman değilim! Sadece seni buraya getirmek için bir oyun oynadım çünkü bu işi bitirmek için sana ihtiyacımız var. Yüzde yüz iyileşmeme gerek yok. Beklemek de istemiyorum. Bu işin bitmesini istiyorum."

"Ne istediğin umurumda mı sanıyorsun?" Bağırarak için elimden geleni yaptım. "Sen Pandora'nın yalan, ihanet ve sefalet kutususun. Şimdi isyan eden bir araç

yapıcılarınız üzerinde. Geçmişinin ne kadar üzücü olduğu umurumda değil. Hayatın benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

"Biliyorum. Bana yardım etmeni sağlamak için oğlun için bir şey ifade ettiği gerçeğine güveniyorum-"

Arkamı dönerek yatağına doğru yürüdüm, yatağının yan tarafına bir tekme attım ve morfin serumunu kaptığım gibi üzerine eğildim. "Beni çok dikkatli dinle, oğlum seni beceriyor ve sana karım diyor diye seni öldürmeyeceğim anlamına gelmez. Oğlumu bana karşı kullanma ve benimle konuşurken diline dikkat et, yoksa onu ağzından kesip atarım."

Bana baktı, hiç rahatsız olmamıştı. "O zaman yap. Hayatımı almaya çalışan ilk annem sen olmayacaksın. Senden korkmuyorum. Eğer saygımı istiyorsan, o zaman bana da saygı duy. Değerli oğluna yardım etmekten başka bir şey yapmadım."

"Oh, lütfen, kendinizi kurtarmak için onu kullandınız-"

"Bütün evlilikler böyle değil midir? İnsanlar kendilerini kurtarmak için bir araya gelmez mi? Duygusal olarak. Fiziksel olarak. Finansal olarak. Liam seninle bu yüzden evlenmedi mi? Ailesini kurtarmak için? Kocana mükemmel mi davrandın?" diye alay etti. "Hayır, mükemmel değilim ama Ethan için mükemmelim. O da benim için mükemmel. O yüzden kendine gel çünkü daha önce karşılaştığın herkesin ve her şeyin aksine, kazanamazsın Melody. Oğlundan vazgeçmek istemiyorsan tabii."

Onu şu anda öldürebilmeyi dileyerek lanet morfin serumunun düğmesine bastım.

"Neler oluyor?"

Arkamda Ethan'ın sesini duyunca .

"Annen sadece bana yardım ediyordu. Biraz daha dinlenmek istedim," diye yalan söyledi, doğrudan yüzüme bakarak. "Yardımın için teşekkür ederim *anne*."

Damlayı bıraktım ve Ethan ile Liam'ın birlikte durmuş bana baktıklarını görmek için geri döndüm.

Hiçbir şey söylemeden odadan çıktım, banyoya gittim, lavaboyu kapattım ve suyu açtım. Başımı içeri sokmadan önce kabın sonuna kadar dolmasını izledim. Orada kalıp kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Bu öfkeyi, bu hayal kırıklığını, bu acıyı üzerimden atamıyordum. İşte buydu... Acı.

İncinmişim. Oğlum, küçük aslanım artık küçük değildi ve şimdi bana saldırıyordu. Çok acımıştı. Ve o kız... bir şekilde

bu acıyı gündeme getirdi.

Hava almak için doğrulduğumda saçlarımı yüzümden çektim ve yavaşça nefes aldım. "Büyükanne?"

Sıçrayarak döndüğümde Gigi'nin elinde doldurulmuş bir yunusla bana baktığını gördüm. Bu ufaklığa uzaylı gibi bakmaya başladım. Sonra o kocaman sırıttı.

"Denemek istiyorum!"

"Hayır," diye tersledim

onu. Suratını astı.

"Hayır," diye tekrarladım.

"Büyükanne, hiç eğlenceli değilsin." Öfkeyle homurdandı.

"Biliyorum. Ben çok kabayım. O yüzden dolanmayı bırak!"

"Hayır!" Koridordan aşağı koşmadan önce dilini bana doğru uzattı. Bir homurtu duyduğumda kapıdan dışarı baktım ve Liam'ı gülmemeye çalışırken buldum.

"Çok güçlü bir kişiliği var. Bana hem Dona'yı hem de Wyatt'ı bir arada hatırlatıyor." Kıkırdadı.

"Bu yüzden mi gün tüm vaktini ona okul ödevlerini öğretmekle geçiriyorsun?" Yüzümü kurulamak için havluyu elime alarak mırıldandım.

"Evet, bana çok daha basit bir zamanı hatırlatıyor. Ayrıca, çok sevimli ve tatlı" diye ekledi.

"Annesi..." Dondum kaldım, onun lanet sözlerini aklımdan çıkarmaya çalışıyordum. "Ondan hoşlanmıyorum."

"Ethan'ın birlikte olduğu herkesten hoşlanmazdın," diye itiraf etti. "Ben de Dona'nın kocasından nefret ediyorum. Ama sen bana bunu aşmamı söyledin, çünkü yapabileceğimizin en iyisi buydu."

"Onu öldüremeyeceğimi biliyor. Ethan'ın arkasına saklanıyor! Dilini kesmek istiyorum," diye tersledim ve Gabriel'le ilgili sözlerini duymazdan gelerek yüzümü ovuşturmaya devam ettim. Adam bir prensti; daha ne isteyebilirdik ki? "Geçmişimiz hakkında çok şey biliyor Liam. Bütün bunları ona babası söylemiş olamaz, değil mi? Tüm bu bilgileri nereden aldı-"

"Melody, neden Ethan'ın karısına geçmişini, bizim geçmişimizi anlatmayacağını düşünüp duruyorsun? O onun karısı."

Donup kaldım, ona bakıyordum.

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Hayatımızı kendi başımıza hareket ederek geçirdik. Kendi kendimizin patronuyduk. Sadece ailemizle paylaşırdık. Ve aile sadece bizim tarafımızdan belirlenirdi. Garip bir durum. Teknik olarak aileyi biz yönetmedik."

Yıllardır. Ve ancak şimdi gücü kaybettiğimi hissediyorum, bu da Ethan'ın haklı olduğu anlamına geliyor. Bunca zamandır onun yoluna çıktık ve onu kafesledik. Artık kontrol bizde değil, Mel. Artık piyadeyiz. Bu da demek oluyor ki, ondan hoşlanmasan bile, patronun onu karısı olarak seçtiğini bilerek rahatlamalısın."

Ona deliymiş gibi baktım. "Kimsin lan sen? Bu aydınlanmayı ne zaman yaşadın?"

Kıkırdadı ve bana doğru eğildi. "Artık patron olmayabiliriz ama biz hâlâ bir aileyiz. Ethan bize gelmeyecek. O yüzden Calliope'yi onun seni kullanmaya çalıştığı gibi kullan. Ona yaklaş. Konuşmayı seviyor, o zaman bırak konuşsun. Ondan ne istediğini öğren."

"Buraya arkadaş olmaya gelmedik. Ailesini öldürmek için buradayız... en azından ben öyle düşünmüştüm ama bizim küçük velet oğlumuz planlarını benimle paylaşmıyor." Bunu söylediğim anda bana baktı. Ve bir kez daha fark ettim ki... planlarını benimle paylaşmak zorunda değildi. Bu da bilmek istiyorsam Calliope'yi konuşturmam gerektiği anlamına geliyordu. Bundan nasıl da nefret ediyordum. Kaşlarımı çatarak, neredeyse çaresizlik derecesinde başımı kaldırdım. "Bunu yapamaz mısın?"

"Gigi benden hoşlanıyor. Ona İrlanda tarihini öğretiyorum. O da bana yıllar boyunca neleri kaçırdığımızı anlatıyor. O benim köstebeğim. Sen annesiyle ilgilen, ben de nerede isteniyorsam orada takılayım." Göz kırptı ve ben de havluyu yüzüne fırlattım.

Güzel.

Çok iyi olurdum.

Kibar olmaktan nefret ederdim, çok yorucuydu.

Ama görünüşe göre başka seçeneğim yoktu.

*"Hayat beraberinde tuhaflıklar,
sürprizler ve üzüntüler getirir."
~Patricia Cornwell*

CALLIOPE

He sessizdi.

Bu sabah uyandığımda çoktan yanıma oturmuş, beni ve yanımda uyuyan Gigi'yi izliyordu.

Ben. Bana yulaf lapası ve krakerden oluşan kahvaltıyı hazırlamadan önce sessizce yatağıma toplamama yardım etti. Ama hiçbir şey söylemedim ve o bizi izlerken ben de onu izleyerek yedim. Gigi tüm bunlar olurken uyuyakalmıştı ve içimden bir ses, büyük olasılıkla Liam'ın onun sabahın erken saatlerinde uyumasına izin verdiğini söylüyordu, bu yüzden şimdi yanımda horlayan bir yumru olarak duruyordu.

Ethan yine de şikayet etmeden onun uyumasını izledi.

Şu anda ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu ve aklında ne varsa çözmesi için ona zaman tanımak en iyisiydi. Sonunda, bana verdiği her şeyi bitirdiğimde, bana baktı... kaybolmuştu.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldadı. "Ne yapmak istiyorsun?" diye sordum.

"İkinizi de güvende tutmak için," diye yanıtladı ve Gigi'ye baktı. "Asıl plan ailemin sahayı temizlemesini sağlamaktı, sonra Fiorello kaybettiklerini söylemek için seni aradığında, şehre daha fazla zarar vermekten kaçınmak için aileyi İtalya'ya tatile getirecektik. O zaman sen içerideyken bizi vuracaklarından emin olurlardı. Ama sonra ailemin yardımıyla karşı saldırıya geçecektik ve ben, kardeşlerinle birlikte sonuncusunun icabına bakacaktık. Oradan ikisini de öldürürsün."

"Ama ailen beklediğimizden daha iyiydi. Fiorello da beni İtalya'ya çağırmak yerine Chicago'ya geldi ve ben de onu burada öldürdüm." Her şey planladığımızdan çok daha hızlı gelişti. "Planın değiştirilmesi gerekiyor; onlar bana gelmek yerine, ben onlara gideceğim-"

"Hayır."

Kaşlarını çattım. "Hayır mı?"

Başını salladı, hâlâ Gigi'yi izliyordu. "Ne yapmak istediğini düşündüm. İşe yaramayacak. Sen yaralısın. Artık senin hakkında ne düşündüklerini bilmiyorsun. İçeri girmeden ölme ihtimalin en az %50."

"Ve %50 ihtimalle başaracağım."

"Yazı tura istemiyorum," diye tersledi, bana bakarak. Yeşil gözleri endişeliydi. "Her şeyi yıllarca planladık ve sen yine de bir kurşun yedin. Ben yine de senin üzerinde gezinip kanının akmasını izledim... *Hayır*. Daha iyisini yapmalıyız."

"Birimiz için risk olduğunu her zaman biliyorduk-"

"Hayır, Calliope," dedi tekrar, yumruğunu sıkarak. "Ayrıca, haklısın. Gigi'yi ele geçirmeye çalışacaklar. Ona başka kimsenin yanında güvenmiyorum. Başka kimseyle saklanamaz. Onunla birlikte saklanman daha iyi olur. Malikanenin de-"

"Saklanmak mı?" Buna gülmeye çalıştım ama yapamadım. Hiç komik değildi. "Bu yüzden mi ne yapacağını bilmiyorsun? Çünkü ailenin evinde saklanmayı kabul etmemin mümkün olmadığını biliyorsun."

Derin bir nefes aldı. "Aynen öyle. O yüzden bana yardım et. İnatçı olma. Sadece kabul et

."

"Hayır."

"Calliope-"

"Hayır!" Yüzüne bağırıp onu uyandırmamak için elimden geleni yaparak tersledim.

Gigi. Belki de ilaçların etkisiydi, hayır, ilaçlar ve gözlerimi her kapattığımda kafamın içinde dönen geçmişimin tüm anıları gözlerimin öfkeyle dolmasına neden oluyordu. "Ethan, yirmi sekiz yıl. Acı çektim

Yirmi sekiz yıl boyunca, anlayabileceğinizi hiç sanmıyorum. Asla. Ve hayatta kaldım çünkü bir gün bu noktaya geleceğimi biliyordum. Varlığımın her zerresiyle beni kurtaracak olanın melekler, Tanrı ya da sihirli bir prens olmayacağına inandım. Ama ben kurtaracaktım. Kendimi kurtaracak ve özgür kılacaktım. Buraya kadar bana eve gitmemi söylemen için gelmedim. Reddediyorum. Tüm uzuvlarımı kesseniz ve beni kör etseniz bile, bu mümkün değil. Bunu yapmak zorundayım. Hiçbir şey beni durduramaz."

"Seni anlıyorum Calliope, ama ne pahasına?" diye sordu ve ben onu tokatlamak istedim.

"Böyle söyleme," dedim başımı sallayarak. "Bunu anlayamazsın. Bunu asla anlayamazsın. On yedi yaşında bir adamı öldürmek için bekaretini kullanıp onu baştan çıkarmanın istenmesi nasıl bir şey biliyor musun? Onun sıradan bir öğretmen olduğunu sanıyordum. Hayır, savunmasız genç kızları kendisine aşık edene kadar tımar etmeyi ve sonra aşklarını kanıtlamaları için intihar etmelerini sağlamayı severdi. O benim ilkimdi. İkincisi Siena'nın bana nasıl cadaloz olunacağını öğretmesi için getirdiği adamdı. Bu benim hayatımdı. Her parçam öldürmek için bir araçtı. Onun intikamı için bir araç. Şimdi benim kapımdayım ve sen benden uzak durmamı mı istiyorsun? Hayır, hiç anlamıyorsun."

Hiç şaşırmadan bana baktı. "Senin son intikam eylemin hayatta kalmak değil mi? Tüm bu dehşetlerin arasında, son eylem senin zaferin değil mi? İstersen Siena'yı ayağına kadar getiririm. Sen zaten Fiorello'yu aldın-"

"Gözümün önünden çekil," diye fısıldadım çünkü çekilmezsem çılgılık atacaktım, çılgılık atarsam yumruk atacaktım, yumruk atarsam dikişlerim sıyrılacaktı ve Gigi babasını öldürdüğüme tanık olacaktı. "Kahvaltı için teşekkürler. Lütfen git ve daha iyi bir plan yap."

Tek kelime etmeden sandalyesinden kalktı ve odadan çıktı. O gidince ben de sırtımı yastıklara yasladım. Dişlerimi gıcırdatarak burnumdan nefes aldım. Gigi'ye baktım, bu beni sakinleştirdi... ama ben-

"İki dahi anlaşmazlık mı yaşıyor?"

Hiç havamda değildim. Ama kapıya dönüp baktığımda Melody kendini beğenmiş bir şekilde durmuş, dün atıştırdığım üzümleri yiyordu. Simsiyah giyinmişti ve saçlarını geriye doğru örmüştü. Odaya girdi ve Ethan'ın az önce boşalttığı koltuğa doğru yürüdü. Nedensiz bir şekilde botlarını yatağımın kenarına tekmeledi ve ağzına bir üzüm daha attı. "İkinizin aynı fikirde olduğunuzu sanıyordum? Ne oldu?"

İnsanlar beni kızdırmak istediklerinde, mücadele etme yöntemim gülümsemek ve sanki hiçbir şey bana dokunamazmış gibi davranmaktı. Nedense şu anda hiç de bunu yapacak gibi hissetmiyordum. Bu yüzden yüzümü ekşittim. "Sen. Lanet olası sen oldun."

Kaşı kalktı. "Ben mi?"

"Daha önce yüzlerce kez yaralandım. Kurşunlar, bıçaklar, zehir-"

"Aferin sana. Ben de öyle. Sadede gel."

"-ve Ethan bunun boyutunu asla göremedi." Sanki sözümü kesmemiş gibi devam ettim. "Beni daha önce hiç zayıf görmedi çünkü ona izin vermedim. İyi bir sebebi var. Ailesi sürekli işleri berbat ediyor ve o da düzeltmeye çalışıyor.

Bu onun için çok yorucu. Düzeltmesi gereken başka bir sorun olmayı hiç istemedim." "Aileni mi kastediyorsun? Ne de olsa o Bayan için çok çalıştın. Callahan unvanı-"

"Onlar umurumda bile değil," diye cevap verdim soğuk bir şekilde. "Wyatt, Dona, Helen, Sedric, Neal, Declan, Nari, Evelyn-"

"Coraline," dedi öfkeyle.

"Ah, Coraline," diye düşünür gibi yaptım, sonra başımı salladım. "Umurumda değildi. Kanseri geri geldiği için minnettardım, o kadar minnettardım ki... Çünkü birinin sahte ölümünü bulup Fiorello'ya kanıtlamak için çok uğraşmam gerekecekti. Bu yüzden vücudunun zayıf olmasına minnettardım çünkü benim için daha az iş demekti. Öldüğü gün ona teşekkür ettim. Bu en güzel düğün hediyesiydi."

Morfin serumumu almak için hamle yaptı ama ben bileğini kavradım.

"Hayır. Hayır.

Sen bana geldin. Madem istiyorsun, konuşalım."

"Kavga çıkaran sensin," diye alay ederek bileğini geri çekti. "Hayır, doğruyu söylüyorum. Senin katil Brady'n umurumda değil.

brunch klanı. Eğer zorlanırsam, gerekirse hepsinin boğazını keserim. Onlar benim ailem değil. Daha önce hiç ailem olmadı. Her zaman ben, öldüreceğim insanlar ve henüz öldürmediğim insanlar vardı. Sonra Ethan ve şimdi de Gigi var. Sizi aile olarak görüyorlar. Hepinizin yaşamasını ya da ölmesini önemsiyorlar. Bu yüzden bana hakaret etseler, beni küçümseleser ve öldürmeye çalışsalar bile gülümsüyorum, pişiriyorum ve onları koruyorum. Benden hoşlanıp hoşlanmamaları umurumda değil. Hayatta olmalarının tek sebebi Ethan ve Gigi. Hepsi bu. Hepsi bu. Pişman değilim. Kocam ve kızım onları hayatta istedikleri sürece, yüzüme tükürseler bile onları koruyacağım. Ama demek istediğim bu değil. Demek istediğim, senin yüzünden Ethan artık bana arkasından koruması gereken bir başka kişi olarak bakıyor."

"Oğlum güçlüdür-"

"Bu yüzden mi ondan şüphe ettin?" diye sordum. "Bu yüzden mi benim güzel yüzümün ve sıkı vücudumun onun aklını kaçırmasına neden olduğunu düşündünüz? Hayır. Hepiniz onun güçlü olduğunu biliyordunuz. Sadece güçlü olmanın yenilmez olmak anlamına gelmediğini ve bir erkeğin hâlâ zayıf yönleri olduğunu da biliyordunuz. Ethan'ın zayıflığı hepinizsiniz. Yapabilirmiş gibi davranmayı seviyor. Hepinizi ölüme terk edebilir. Ama yapamaz. Şimdi ben de o grubun içindeyim. Hayatımı riske atmama izin veremez, sanki *hayatım* boyunca bunu yapmamışım gibi. Beni zehirlenmiş ve sonra vurulmuş görmek travma yarattı. Şansımın üçüncü kez yaver gitmeyeceğini düşünüyor."

"Peki öyle olacağını düşündüren ne?" Bastırdı. "Buraya kadar gelebilmiş olmanız-"

"Zor iş," diye tersledim. "Zor iş. Arkamda koca bir klan olan bir patron babayla başlamadım. Sadece zor, lanet bir işti. Aynı değiliz ama ikimiz de güçlüyüz. O yüzden beni ittiğin kategoriden çıkmama yardım edeceksin."

"Ne yapıyorum?" Güldü.

Ama yorganı yırtıp atarken gülmüyordum. Kendi bacaklarımı yataktan çıkarabilmek için onun bacaklarını ittim ve sonra sağlam kolumla ona doğru uzanarak kendimi öne doğru çektim.

"Ne halt ediyorsun-"

Bacaklarımdaki acıya ve güçsüzlüğe aldırmadan, "Ayağa kalk lan," diye tısladım. Ayağa kalkmak için tüm gücümle kendimi zorladım. Kendimi hasta hissediyordum ama dizlerim bükülmeden önce sadece bir saniyeliğine ayağa kalktım.

Elindeki üzümleri yere atarak hızla ayağa kalktı ve beni yakaladı. Gömleğini tutarak, onunla göz hizasında durana kadar burnumdan nefes alarak kendimi yukarı çektim. "Bana iki gün ver, ayakta durmana ihtiyacım kalmayacak. Üç gün sonra yürümeye başlayacağım. Bir hafta... her şey değişecek."

"Omzun düzgün iyileşmeyecek."

"Sonra düzeltirim. Olmazsa da umurumda değil." Melody beni tutup yatağa geri götürürken dudak büküm. "Dövüşeceğim... ve sen de bu dövüşe hazırlanmama yardım edeceksin, oh harika, Melody Nicci Giovanni Callahan."

"Hayır, teşekkür ederim." Beni üzerinden atmaya çalıştı ama ben daha sıkı tutundum. "Şu anda ciddi misin? Bırak beni!"

"Ya kabul edersin ya da kollarımı kesersin."

"Anne?"

Gigi'nin arkamdan seslendiğini duydum ve gülümsedim. Kızımı seviyordum; mükemmel bir zamanlaması vardı. Melody kollarımı kesemezdi.

Şimdi.

"Ne yapıyorsun anne?"

"Büyükanнемin bana yardım sağlamaya çalışıyorum," dedim ve bana ters ters bakan Melody'ye baktım.

"Büyükanнем bizi sevmiyor," diye homurdandı yüzünü buruşturarak. "Bu doğru mu *büyükanne*?" Ona sordum.

Çenesini yana doğru kırdı ve beni yatağa oturttu. Ama ben bırakmadım. "Bizden hoşlanmasa bile Gigi, biz onun ailesiyiz, o yüzden yardım edecektir. Ne de olsa aile onun için çok önemli."

MELODİ

Bütün gün ve hatta ertesi gün bile onu görmezden geldim. Ethan'ın odasına girmesini yasaklamıştı.

Bu da Ethan'ın ilk kez bana gelmesini sağladı. Benim için bir tepsi yemek hazırlamıştı. Ve nutkum tutulmuştu.

"Ona hizmet etmemi mi istiyorsun?"

"Hayır," diye cevap verdi. "Ama bunu yapmanı istiyor, yani... o sensin."

"Ya da onun isteklerini görmezden gelebilir ve kaprislerine boyun eğmeyebilirsiniz."

Başını salladı. "Doğru. Ama bana ailesinin İtalya'daki malikânesinin haritasını vermiyor. hareket edemem. Eğer haritayı onsuz alabilirsen, onu ve Gigi'yi bırakıp bu gece gideriz."

"Onu önce bunu almayı düşünmedin mi?"

"Bu onun kafasında, malikaneye giriş ve çıkış haritası. Ve içimden bir ses, sonunda aynı fikirde olmazsak diye bana hiç söylemediğini söylüyor. Yani..." Tepsiyi bana doğru kaldırdı.

Tepsiyi kaptığım gibi odasına yürüdüm ve kapıyı tekmeleyerek açtım. Yatağının kenarına oturmuş, geriniyor ve kolunu yavaşça dışarı çıkarıyordu.

"İnat etmeyi bırak," diye tersledim onu, tepsiyi yatağının yanına koyarken. "Aralık ayındayız. İyileşmen haftalar sürebilir. Bunun için zaman yoktu. Wyatt ve Killian çoktan saldırıya uğradı. Dün de Sedric ve kız kardeşinin saldırıya uğradığını duydum. Ne kadar uzun süre beklersek, küçük intihar ekibinizin daha fazla insan toplaması için o kadar çok zamanımız olur."

"Siena bizi yıllarca, on yıllarca eğitti. korumak için bir grup insan kiralamış olsalar bile, bunlar suikastçi değil, sokaktan kiraladıkları adamlar olurdu," dedi ve yemek için ekmeği kaldırdı.

"Kiralık kas gücü hala lanet bir silahı ateşleyebilir."

"İyi değil."

"Sorun yaratacak kadar iyi. Buna bir son vermeliyiz. Ne kadar uzun süre beklersek, aile-"

"O zaman iyileşmeme yardım et."

"Ben fizyoterapist değilim! Sana koçluk yapmak için burada değilim-"

"O zaman öğren. Başka ne yapman gerekiyor? Teknik olarak ölüsün."

Yatağın ucunu kavradım. "Haritayı bize ver. Ethan sana çılgın üvey anneni getirecek!"

"Hayır." Kendini yataktan itti ve ayağa kalkmaya çalıştığında yere düştü... bu sefer onu yakalayamadım.

"Gördün mü? Vücudun şu anda formda değil-"

Beni görmezden geldi ve kollarıyla yerde sürünmeye başladı. Kapıya kadar ilerledi ve elinden geldiğince yuvarlanmadan önce derin bir nefes aldı.

"Bu çok cahilce ve Calliope beni hayal kırıklığına uğrattı. Senin zeki olduğunu sanıyordum."

"Hayal kırıklığına uğramanız umurumda değil," dedi sırt üstü uzanıp yavaşça nefes alarak. "Hepinizin benim deli, bencil ya da hatalı olduğumu düşünmeniz umurumda değil. Kimin saldırıya uğradığı umurumda değil. Umurumda değil. Hepiniz buna inanana kadar umurumda olmadığını söylemeye devam edeceğim. İsterseniz bana yardım etmeyin. Ama bu sadece daha uzun sürecek. Önemsemediğim insanlar tehlikede değil."

Ona doğru yürürken, omzuna vurmaya hazır bir şekilde ayağımı kaldırdım ve o bana soğuk bir şekilde baktı, gri gözleri acımasızdı. Yavaşça ayağımı indirdim ve yanına eğildim.

"Tam olarak ne yapman gerekiyor?" Ona sordum. "...Yani, ne kadar düzeltilmeye ihtiyacın olduğunu biliyor muyum?"

"Ateş et. Yumruk at. Ve büyükanneme zehir verecek kadar yaklaş."

"Her şeyden sonra, onu zehirle dışarı çıkarmayı mı planlıyorsun?" diye sordum. "Silah çok daha hızlı ve kolay."

"sembolik bir şey; sen anlamazsın."

Başımı salladım. "Sahip olduğun bu plan, başına gelen hiçbir şeyi geri almayacak."

"Geri alınmasını beklemiyorum," diye yanıtladı. "Kazanmak istiyorum."

"Yaşlı kadın hasta, değil mi? Aynı bile olmayacak-"

"Umurumda değil!"

Neden bu kadar inatçı olmak zorundaydı ki?

"Neyi ?" "Ethan. Gigi.
Kendimi."

Çok inatçı, çok dik kafalı... ve çocukça! Ama aynı zamanda samimi. Bunun ötesini gerçekten umursamıyordu. Bir yanım yalan söylediğine inanmak istiyordu. Bunun bir numara olduğuna. Ama dün görmüştüm... Şimdi yine gördüm. O çaresizlik bakışını. Yorgun ama ne olursa olsun bitiş çizgisini geçmek zorunda olan bir maraton koşucusu gibi. Ethan'ın onunla bir daha konuşma zahmetine bile girmemesine şaşmamalı. Kim ne derse desin onun fikrini değiştirmeyeceğini biliyordu.

Kaşlarımı çattım. "Sana karşı yumuşak davranmayacağım."

"Küçük Calliope doğduğunda ona dünyaları söyledi," diye cevap verdi, sırtarak ve açıkça bana hiçbir zaman kolay bir şey yaşamadığını hatırlatarak.

"Eğer bu daha uzun sürerse-"

"İki hafta. Tek ihtiyacım olan iki hafta. Sonra Noel'de saldırabiliriz."

İçimi çektim, onu tekrar yerden kaldırmak için hareket ettim. Bu nasıl benim hayatım oldu?

*"Hayat bir kitap gibidir. İyi bölümler de vardır, kötü bölümler de.
Ama kötü bir bölüme geldiğinizde kitabı okumayı bırakmazsınız."
~Brian Falkner*

ETHAN

S Tubborn.
Domuz
kafalı.
Çılgınca.

Sinir
bozucu.
Tyrant.

Evet, tiran, bu iyi bir kelimeydi. O, mutlak güçle hükmeden kanlı bir tirandı. Calliope gülümsüyordu, gülüyordu ve patron benmişim gibi davranıyordu ama herkesi bu görünmez güçle kontrol ediyordu.

"Cesaretli biri," dedi babam, gelip kolunu omzuma koyarak. "Bir insanın bu kadar kararlı olduğunu inkar etmek zor. Korkunç bir acı çekiyor olmalı ama yine de daha fazlasını istiyor."

Bir zorbayı zorba yapan şey cesareti ve kararlılığıydı... özellikle de kendisi ve bedeni üzerinde. Daha da kötüsü, ona tiran dediğimde, Yunanca'da tiran kelimesinin kökeninin olumsuz bir anlamı olmadığını, sadece hükümdar ya da kral anlamına geldiğini söyler, sonra da bana onunla birlikte tiran olmamı söylerdi.

"Çılgın olanları nasıl seçeceğini iyi biliyorsun." Elmasını ısırarak kıs kıs güldü. Ona bakarken, bir an için üzerimdeki koluna göz attım ve sonra onu tokatladım. Bu sadece onun daha fazla sırtımasına neden oldu. "Onun için çok endişeleniyorsun. Bunu yüzünden anlayabiliyorum."

"İkinizin de önemli satır aralarını okumayı bilmeniz ne kadar komik."

Elmasını tekrar ısırdı. "Boş ver artık. Eğer o kendisini vuran kadını affedebiliyorsa, sen de bizi bir dikkatsizlikten dolayı affedebilirsin."

"Calliope onu affetmedi." Hepsinin karımı ya da beni tanıdıklarını düşüncelerinden nefret ediyordum. "Onu kullanıyor."

"O zaman bizi kullanın."

"Seni burada tutuyorum, meşgul ediyorum, gözümün önünde, işimden ve ailemden uzak tutuyorum, iyileşmene izin veriyorum, böylece bu savaşı bitirecek kadar güçlü olacaksın. Seni bu şekilde kullanıyorum. Bunların hiçbirini bunu yaparken dostça davranmamı gerektirmiyor."

"Gençliğinden beri nasıl büyümedin-" "Sanırım senden anladığım kısım bu."

"En azından hakaretlerimi bitirmeme izin ver, seni küçük velet-" "Neden? Onlar asla değişmez, ihtiyar."

Sıkıntıyla burnundan nefes aldı ve ben de aynı sıkıntıyla ona baktım.

"Büyükbaba!"

Kızgın sesini duyunca hafifçe sıçradı; ikimiz de döndüğümüzde küçük zorbanın elleri kalçalarında, saçları dağınık bir şekilde ona baktığını gördük.

"Evet, ufaklık?" diye sordu babam.

"Kızgıyım," dedi açıkça ve bir topak oyun hamurunu kaldırdı. "Üzerine bastın!"

"Ne?" Babam soluk soluğa onun önünde diz çöktü. "Ben ."

Ayağını işaret etti ve baktığımda ayakkabısının tabanında küçük bir sarı oyun hamuru izi vardı. Babam önce ona, sonra da kızımın öfkeli küçük yüzüne baktı. "Tüh, özür dilerim. Munchkin, görmedim."

"Annem özür dilemenin bunu düzeltmeyeceğini söylüyor," diye yanıtladı ve ona bir topak oyun hamurunu uzattı.

"Ufaklık, babanı bizimle oynamaya getirirsen tamir ederim." Kıs kıs güldü.

Gigi'nin kafası bana doğru döndü. Gözlerindeki bakışla kaşlarım havaya kalktı ve biraz gevşeyip büyükbabasına döndü. Hareket ederek kulağına hızlıca bir şeyler fısıldadı ve sonra geri çekildi.

Bakıştılar ve adam elini uzatarak başını salladı. "Anlaştık, Munchkin."

Gigi başını salladı ve sırtarak elini sıktı.

"Ne anlaşması, Gigi?" Ona sordum.

"Bu bir sır." Babam sırtarak onun elini tuttu.

Gigi bana gülümsedi. "Evet, bir sır, baba."

Diz çökerek kollarımı açtım ve onu bırakarak yanıma geldi ve bana sarıldı.

Babam, "Çok önemsiz," diye mırıldandı ama ben onu duymazdan geldim.

Saçlarını yüzünden çektim. "Gigi, kiminle anlaşma yaptığına dikkat et, tamam mı? Herkes verdiği sözü tutmaz."

"Ama aile, baba?" diye sordu yüzünü eğerek.

Başımı salladım, yanağını okşadım. "Aileye daha fazla güvenebilirsiniz... ama yine de dikkatli ol. Aileler de bazen işleri berbat edebilir."

"İşleri berbat ederlerse ne yaparsınız?" diye sordu.

Düşünüyormuş gibi yaptım ve elimi kaldırdım. "Tokatlamak mı? Başka ne yapabilirim bilmiyorum. Babam bunu henüz öğrenmedi." Onu gıdıkladım ve önümde kıpırdanmasını sağladım. Gülümseyerek onu bıraktım ve babama doğru ittim. "Git sırrınla eğlen."

Babamın üzerine atlamak için koşmadan önce yüzümün yan tarafını öptü. Babam onu kolayca yakaladı ve bana baktı. Bir şey söyleyemedi çünkü elindeki küçük zorba devam etmesini istiyordu.

Onlar uzaklaşırken Calliope'ye ve yarasını sarmaya çalışan anneme baktım. Calliope'nin yüzü ter ve acıyla kaplıydı.

İnatçı.

Ama ben de öyleydim.

Onun olduğu her şey... ben de öyleydim.

MELODİ

Kendini tutmuştu.

İlk kez kavga ettiğimizde, malikanede, düğünlerinde, onun iyi olduğunu biliyordum. Ama daha güçlü olduğumu da biliyordum. Eminim ki o olmadan

hileler ve oyunlar, bire birde daha güçlüydüm, ama şimdi eğilip yumruğunu burnuma o kadar yaklaştırdı ki, geri çekilmek için zar zor zamanım oldu, bir gerçeği biliyordum, o zaman geri çekiliyordu.

Geriye dönüp baktığımda, mantıklı geliyordu.

Beni yenmeye çalışmıyordu. Beni tuzağına çekmeye çalışıyordu. İyi bir mücadele vermiş ve birkaç iyi darbe almış gibi görünmesi ve bize kaçmak için yeterli zaman vermesi gerekiyordu. Eğer çok kötü dövülürsek bunu . Liam'ın onun kafasını nasıl ıskaladığını, benim onun kafasını nasıl ıskaladığımı merak ettim. İkimiz de ateş etmiştik. Ve şimdi nedenini biliyordum. Güzel gri gözleri sadece yüzü için bir süs değildi. Gözleri ellerinden daha hızlıydı ve elleri çok hızlıydı. Tüm duyuları benim onun yaşındaki halimden bile daha keskindi. Sanki bizi yukarıdan izliyor gibiydi; sadece bu da değil, aynı zamanda benim dövüş stilimi de biliyordu.

İlk hafta onu her gün mindere düşürmüştüm. Bu hafta, sanki onu ıskalayıp duruyordum. Tekmelerini, yumruklarını engellemek için harcadığım zaman, onu tekrar yere indirmeyi hedeflemekten daha fazlaydı. Bu sadece beceri değildi. Bu bir hafızaydı. İyileşmediğini bilmeme rağmen vücudu bu şekilde devam edebiliyordu. Tam kapasitede olmasa bile ne yapacağını biliyordu.

Nefes almak, kendimi toparlamak, önce yanlarımı sonra da yüzümü korumak için bir saniyem bile olmamıştı... Eğer tam kapasitesinde olsaydı aramızda neler olurdu? Ben hâlâ yirmi sekiz yaşında olsaydım ne olurdu? Kim kazanırdı?

Ben.

Bunu düşündüğüm an, son bir saat içindeki ilk açılışında yumruğumu tam yarasının üzerine attığım andı.

Nefes nefese kaldı, acı kıvrılırken kamburlaşarak geriye doğru sendeledi. Pis bir şeydi ama kimin umurundaydı ki? Kirli vuruşlar bir yaşam biçimiydi.

"Bugünlük bu kadar yeter," dedim ona.

Ancak, ringin kenarına doğru tökezledi ve nefese kustu. Ağzını temizlemeden önce yumruğunu tekrar havaya kaldırarak bana döndü.

"Ben iyiyim."

Gülen yüzü ve esprili cevaplarıyla oğlumun hayatına giren o sahte kadın gitmişti. Şu anda gözleri ve yüzü taştan daha sertti. Gözleri o kadar soğuktu ki ölü gibi görünüyorlardı. Ona geldiğimden beri maskesini çıkarmıştı ve yüzünde gördüğüm tek şey

Öldürmek. Tutkusu o kadar güçlüydü ki başka hiçbir şeyi umursamıyordu, kendi yüzünü bile. Savaşmak için ayağa kalkmaya odaklanabilmek için kızını bile kendinden uzaklaştırmıştı.

"Kaslarını fazla çalıştıracaksın," dedim yumruğumdaki bezi açarken, kaslarımdaki acıyı da görmezden gelerek.

"Benim kaslarım iyi; seninkiler de öyle mi?"

Yine de lanet olası derimin altına girmenin bir yolunu buldu.

"Dikkatli ol," dedim ona. "Öğretmenini kızdırırsan Bir daha ders alamazsın. Bir tur daha yapmayacağız."

"Peki," dedi ve yanımdan geçip Ethan'ın oturduğu duvara doğru yürüdü, son bir saattir gözünü kırpmadan bizi izliyordu. Sadece ona karşı yüzü yumuşadı ve gülümsemesi geri geldi. "Gel benimle dövüş, patron."

"Öğretmeniniz paydos etti," dedi ona.

"Onunla dövüşmemi engelleyebilir ama başka biriyle ilişki kuramayacağımı hiç söylemedi."

"Hayır, ama ima ettim," diye bağırdım ona doğru. "Git dinlen, Calliope."

Bana el salladı. "Noel'e iki gün kaldı Ethan. Hadi bahse girelim, bunu benim sana, senin de bana hediye olarak düşün."

"Peki nedir bu bahis?" diye sordu.

"Eğer sen kazanırsan, istediğini yapacağım ve geride kalacağım. Eğer ben kazanırsam, beni bir ana tavuk gibi izlemeyi bırak ve gittiğimi kabul et."

Kaslarını çattı ve yerdeki yerinden kalktı. "Kazandığımda, bunun öğretmenle dövüşmekten yorulduğun için olduğunu söyleyeceksin."

"Ben o kadar önemsiz değilim." Tam olarak o kadar dar kafalıydı. "Ayrıca, ona karşı kendimi tutuyordum."

Alay ettim. *Bu küçük kaltak.*

Ringden çıkıp oğluma doğru yürüdüm. "Döv onu."

Gömleğinin düğmelerini açtı ve yana doğru fırlattı. Calliope'un bakışlarının göğüs kaslarında gezindiğini görmek hem gözlerimi oymak hem de kusmak istememe neden oldu. En azından savaş makinesi gibi değildi.

"Eğer kazanırsam, sen de bana tüm detayları vereceksin. Geri durmak yok," dedi Ethan yumruğunu yavaşça sıkarak.

"Yemin ederim," dedi gülümseyerek.

Şu anda onu bu kadar ukala yapan şeyin ne olduğunu anlamıyordum, özellikle de az önce benim vuruşumla neredeyse acı içinde yere yığıldığına tanık olmuşken. Bir şeyler ters gidiyordu. Ethan'a baktım, gözleri ona dikilmişti.

"Zehir yok, Calliope."

"Ben mi? Ben asla." Kıkırdadı.

Gözlerini devirerek ringe adımını attı. "Yalancı. Ama ben buna hazırım. Kafama atıp durduğun ilaçtan daha var mı?"

Ne yaptı?

"Baş ağrılarının geri mi geliyor?" diye sordu, rahatça odanın ortasına doğru ilerleyerek.

Baş ağrısı mı vardı? "Ne baş ağrısı?"

İkisi de bana sanki konuşmalarını bölüyormuşum gibi baktı, belki de öyleydik ama umurumda değildi.

"Ne baş ağrısı?" Tekrar sordum.

"Stres baş ağrıları. Ciddi bir şey değil" dedi. Ancak ben ona inanmadım.

"Başlıyor muyuz?" diye sordu ona, yumruğunu kaldırarak. "Evet, patron."

Bu ikisi... kendi dünyalarında yaşıyorlardı. Ama yine de, tüm aşıklar için durum böyle değil miydi?

Liam ve ben de öyleydik... kesişen ama yine de ayrı varlıklar olan tutulmalar gibi ve bu yüzden tekrar ayrılacaktık.

Her şey bittiğinde Liam ve ben gölgelere dönecektik ve onlar da güneş ve ay olacaklardı.

Annem ve babam emekli olduklarına pişman oldukları için onlardan emir almak... İşte bunun için bana ihanet ettin.

Wyatt'ın ve benim o zaman bunu düşünmeye zahmet etmediğimizi söylemişti.

Şimdi, beklemek ve onların lanet talimatlarına uymak zorunda kaldığımda, merak etmekten kendimi alamadım, gerçekten bu muydu? Hepimizi buraya getiren şey bu muydu?

Pişmanlığım mı?

"Ah!" Adam ona öyle sert bir yumruk attı ki ringin diğer tarafına uçtu.

"Şu anda benimle dövüşecek kadar güçlü değilsin," dedi ona, rahatlamış bir halde.

"Duh." Gülümsedi ve kendini yerden kaldırdı. Ayağa kalkarak ağzındaki kanı sildi. "Ama dövüşmenin tek yolu yumruk değil Ethan. Seni pes ettirebilirim."

"Neden vazgeçersin ki?"

"Çünkü eğer yapmazsan, beni burada öldüreceksin," dedi yumruğunu tekrar havaya kaldırarak. "Kabul edene ya da beni öldürene kadar seninle dövüşeceğim. Ya yap ya öl patron."

Bu onun oyunuydu.

Şu anda kazanamayacağını biliyordu. Ama Ethan'ın onu yumruklamaya devam etmeyeceğini de biliyordu. Onun incinmesini istemediğini biliyordu. Onun gelmesini istememesinin nedeni onu korumaya çalışmasıydı. Onu burada öldüresiye dövecekse onu korumanın ne anlamı vardı?

"Saçmalıyorsun amina koyayım," diye tersledi adam, ringden çıkmak için hamle yaptı ama kadın ona saldırdı.

İkisini de mindere yatırdı ve yüzünü defalarca yumrukladı. Bir an için yumruklara dayanabildi, ta ki onu üzerinden atıp yana savurmanın bir yolunu bulana kadar. Ethan fazla nazikti. Sadece yan tarafına yumruk atabilirdi.

Calliope yerden kalkarken "Ya yap ya öl," diye tekrarladı. "Bunu demek istiyorum.

O yüzden daha fazla kendini tutma Ethan, gidelim!"

Orada duruyordu... tamamen bıkmış ve yenilmişti. Omuzları çökmüştü ve neredeyse ringe çıktığı için kendini dövüyormuş gibi görünüyordu. İkisi de o kadar gülünç görünüyordu ki gülümsemeden edemedim.

"Bana mı gülüyorsun?" Ethan bana ters ters baktı.

"Dövüşümüze odaklan!" Calliope onun sırtına yumruk atarak bağırdı.

"Seni lanet olası deli kadın! Güzel! Siktir! İyi!" diye bağırdı ona. "Sen kazandın! *Anlaştık!*"

Calliope sırtıarak onu bıraktı ve minderin üzerine uzanarak nefes almaya çalıştı. "İki gün,...bitti."

O gerçekten deli bir kadındı. Sırtıarak ve hareket ederek onları yalnız bırakmayı düşündüm.

"Hey, öğretmen!"

"Ne?"

"Yaşına göre iyisin," dedi, açıkça beni kışkırtmaya çalışıyordu. Gözlerimi devirerek kapıyı açtım. "Hayır, ben sadece iyiyim."

Güldü ve garip, aptalca bir nedenle ben de gülümsedim.

CALLIOPE

Sabah ilk kalkan bendim ve egzersiz yapmak istesem de enerjimi saklamaya çalıştım. Bunun yerine kahvaltı hazırlamaya ve planıma odaklandım.

bilgisayarda birbirleri için bir profil ile harita oluşturarak saldırı. "Bu kadar güzel kokan ne?" Liam içeri girdi, mutfağa göz gezdirdi. Onun

Pastırma dilimlerine, sosislere, kızarmış yumurtalara, kuru fasulyelere, mantarlara, domateslere ve mücverlere bakarken yeşil gözleri kocaman oldu. Ona bir tabak uzattığımda bana . "Tam bir İrlanda kahvaltısı mı yaptın?"

"Siyah pudingim eksik ama yakın, değil mi?"

"Yakın olmaktan biraz daha fazlası." Kıkırdadı, sosislerden birini kaptı ve ağzına attı. "Ve çok güzel."

"Elbette, çok . Ben yaptım."

Tabağını mutlu bir şekilde istifledi. "Ukala. Ama bunu bana Mel söyledi. Dün Ethan'ın kaybını mı kutluyordunuz?"

"Zaferimi kutluyorum," dedim ve ona portakal suyunu uzattım, o da yumurtası için biraz ekmek almadan önce mutlulukla içti. "Yemek yapmayı neden öğrendiğimi biliyor musun?"

"Hmm?" diye sordu pastırmadan bir ısırık daha alırken.

"Çünkü bir erkek bir kadına ne kadar güvenmezse güvensin, eğer kadın önüne bir tabak yemek koyarsa, açlığı dışında her şeyi unuttur. Yani bu mükemmel bir cinayet yöntemi."

Durdu, bana baktı.

Ethan dışarı çıktığında, "Dürüst davranıyor ama yemeğe hiçbir şey yapmadı," dedi.

Güldüm ve yemek için bir parça pastırma aldım. Liam'ın yüzü düştü. "Ama onu yerkenki keyfimi kaçırdı!"

"Her ısırıkta geri alacaksın." Kıkırdadım ve Ethan'a bir tabak verdim.

Tabağı aldı ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Böbürlenmeyi bırak."

"Sadece kabullenin; bu daha kolay."

Yüzünü buruşturdu ve yemeğini almak için etrafımda dolaştı. Bu sırada ben de Gigi için hazırladığım porsiyonu onun odasına götürdüm, güvenli evin bu büyük sığınağında benim odamın hemen yanındaydı. İçeri girdiğimde çarşafların arasında kıvrılmış yatıyordu.

Burnunun kıpırdamaya başlaması için yemeği yüzünün yanına koymam yetti. Dudağımı ısırıp gülmemeye çalışarak, kafası karışmış bir halde doğrulmadan önce kıpırdanışını izledim.

"Anne?"

"Günaydın uykucu," dedim yanına oturarak. "Bak ne getirdim."

"Bacon."

"Hayır." Elini uzatmadan önce onu durdurdum. "Son birkaç haftadır her istediğini yapıyorsun ve kurallarımı unutmuş gibisin. Kahvaltı istediğimizde ne yapacağız?"

"Anne!"

"Bana *annelik* yapma," dedim ona. "Odadaki eşyaları da kırdığını duydum. Ödevlerine de dikkat etmiyormuşsun. Bütün bunları şimdi konuşalım mı?"

Hızla yataktan kalktı. "Dişlerimi fırçalamalı ve yüzümü yıkamalıyım, sonra da yatağımı düzeltmeliyim."

Başımı salladım. "Güzel, git."

Hemen gitti ve gülümsedi. Normalde köpeklerini beslemesi ve dışarı çıkarması gerekirdi ama Ethan onları getirmemişti. O anda neden önceliğinin bu olmadığını anlıyordum. Evden çıkmamış olmama rağmen hâlâ Chicago'da olduğumuzu biliyordum... daha doğrusu Chicago'nun hemen dışında, memleketim Winnetka'da. Bu güvenli ev, hayatımın ilk yedi yılında annemle birlikte kaldığım yerin hemen bir blok ötesindeydi. Ancak, evin en üst katında değildik. Ethan'ın hemen altında inşa ettiği güvenli evdeydik. Sıradan bir evin neredeyse birebir kopyasıydı. Ama pencere yoktu, kameralar dışında dışarıyı görmenin hiçbir yolu yoktu. Gigi'nin bir şekilde fark ettiğinden emindim ama neden dışarı çıkamadığını soramayacak kadar dikkati başka şeylere dağılmıştı.

"Anne."

Saçını da biraz düzelttiğini görmek için baktım.

Yatağı işaret . "Sen üzerindeyken tamir edemem."

"Tamam," dedim, yatağın üzerinden kalkıp yemeğini tuttum. Zıpladı ve elinden geldiğince düzeltti, hatta kırıksıklıkları gidermek için yaydı. İşini bitirdiğinde yemeği yatağın üstüne, onun yanına koydum. "Aferin kızıma. İstedığın kadar ye."

"Teşekkür ederim anneciğim," dedi heyecanla ve ayak ayak üstüne attı.

"Anne, şimdi daha iyi misin?"

"Çok daha iyi."

"O zaman hemen eve dönebilir miyiz?" diye sordu.

Fark ettiğini biliyordum. Başımı salladım ve elimi başına koydum. "Noel'de herkesle birlikte olacaksın ama baban, annen ve büyükanne ve büyükbabanın birkaç gün uzakta olması gerekecek."

"Noel'de mi?" Nefesi kesildi.

"Biliyorum. Ama bundan sonra Yeni Yıl ve daha pek çok Noel'i birlikte geçireceğiz."

Suratını astı, ben de yanağını dürttüm. "Sana bir gün annenin kitabı bitireceğini söylediğimi hatırlıyor musun?"

Başını salladı.

"Ben de öyle yapacağım." Yarın Calliope Orsini'nin sonu olacaktı... uzun süredir acı çeken küçük kızın. "Annem için çok önemli, bu yüzden bu yıl Noel'de beni affedebilir misin?"

"Bana hikayeyi anlatacak mısın?"

"Belki bir gün, sen ." "Kaç yaşında?"

Kıkırdadım. "Ben, yaşlı."

Nefesi kesildi.

"Anneciğim."

"Peki, döndüğümde görüşürüz." "Tamam, ama bir hediye alacak mıyım?"

"Elbette," dedim yataktan kalkarken. "Sanki baban sana bir sürü hediye almayacakmış gibi."

"Bu babam. Senden bir şey istiyorum anne."

Çok tatlıydı ama aynı zamanda onun için çok zordu. Ben ters ters baktım, o da bana sırtıttı. "Annem ve babam bir bütündür. Onun hediyeleri benim hediyelerimdir."

Yine somurttu. "Biraz burada kal. Hediyeler hakkında konuşuyoruz ve eğer seni gizlice dinlerken yakalarsam, babama hepsini doğum gününe kadar saklamasını söylerim."

"Gizlice girmeyeceğim!" dedi ciddi bir şekilde.

"Güzel. İzliyorum. Seni seviyorum," dedim ve kapıya doğru ilerledim.

Tabletiyle arkasına yaslanmadan önce "Ben de seni seviyorum," dedi. Dışarıda bir an için kapıya yaslandım.

Bir görevden hemen önce o his vardı. Ona verdiğim sözleri tutamayacağım endişesi. Geri dönemeyeceğim endişesi. Ama onları bastırdım.

Ölmüyordum.

Ölmesine izin

vermeyecektim. Babası

da öyle.

Geçmişteki tüm korkularımdan kaçıyordum. Calliope Orsini'nin son bölümü olacaktı. İlk bölümden bu yana çok şey öğrenmiş ve çok değişmiştim.

Bölüm. Kızım bu hikâyenin bir parçasıydı, Ethan da öyle. Acı denizindeki parlak limanlar. Onları sadece yeni benin içine alıyordum... özgür benin.

Bu işi ne kadar çabuk bitirsem, sonunda o özgürlüğü o kadar çabuk hissedebilecektim. Omuzlarımı dikleştirerek mutfağa girdiğimde hepsini bir arada buldum.

-Ethan ve ailesi masanın üzerine bıraktığım dosyaları okuyor.

Televizyonu açtım ve telefonumu kenara koydum, hâlâ Gigi'yi odasında izleyebiliyordum. Yapmasını istediğim son şey dışarı çıkıp Siena'nın ölümünü planladığımı duymasıydı. O da kadını hâlâ ailesi olarak görüyordu.

"Hadi başlayalım," dedim onlara.

OceanofPDF.com

*"Eğer aşkın ne olduğunu biliyorsam, bu senin sayende
oldu."
~Hermann Hesse*

ETHAN

"**I**n i Libitinarii'de dört atlı diye bir şey vardır," diye açıkladı Calliope iki erkek ve iki dişinin resmini çekerek.... bunlardan biri kendisiydi. "Libitinarii ile hiçbir ilişkisi yok.

İncil metni, sadece Fiorello bunun bize dörtlü demekten daha mükemmel bir lakap olduğunu düşündü."

"Peki sizi diğer öldürdüklerimizden bu kadar özel kılan şey nedir?" diye sordu babam.

"Ölüm sayımız," dedi ve rakamları ekrana yansıttı. Fotoğrafı olmayan adama kıyasla ikinci en yüksek sayıya sahipti.

"İlkiyle hiç tanışmadım; kimse tanışmadı. Tarafımı açıklamamın bu kadar uzun sürmesinin nedenlerinden biri de o. Hepsinin yüzünü tanımak istedim. Sonunda öğrenebildiğim tek şey kesinlikle bir erkek olduğu ve benden çok daha yaşlı olduğu, belki de Siena'nın yaşına daha yakın olduğuydu. Emin değilim. Ve Siena'ya son derece sadıktı. Benden önce bile oradaydı. Ona ne zaman bir isim gönderse, yirmi dört saat içinde tamamlardı. Ben ona Bay Bir derdim."

"Bu suikastçı saçmalığından gerçekten nefret ediyorum," diye söylendi annem. "Aptal lakaplar ve sırlar... İnsanların birbirleriyle teke tek yüzleştiği o eski güzel günlere ne oldu?"

"Onları sen öldürdün," diye cevap verdim, bir sonraki resmi kaldırarak. "Sen kazanmaya devam ettin, onlar da takma isimlere ve sırlara geçtiler."

"Kesinlikle," diye yanıtladı Calliope. "Benden sonra sıradaki kişi Luca."

Resme bakılırsa, adamın kısa kumral saçları ve parlak kahverengi gözleri vardı. Gözlük bile takıyordu. Sıradan bir adamdan farklı görünmüyordu. Aslında binden fazla kişinin ölümünden sorumlu bir katilden çok bir muhasebeciye benziyordu. "Evin içindeki en büyük endişem Luca. O bir bilgisayar büyücüsü, ama sadece tuzak kurmayı seven biri değil; silahları da seviyor, bunlardan biri de araziyi gözetleyen robot köpekler."

"Şaka yapıyorsun," diye alay etti babam. "Bilimkurgu filmlerindeki gibi mi?" "Yeni çağa hoş geldiniz," diye cevap verdi.

"Sonuncusu Mary," dedi ve kısa, küt kesilmiş saçlı, kaşsız ve yüzünün etrafında yara izleri olan kadını gösterdi. "Gördüğünüz gibi biraz gergin. O bir çekiç. Her şey bir çivi. Silahları, el bombalarını ve bedenleri parçalayan diğer her şeyi sever. Ayrıca et satırını da çok iyi kullanır. Göğüs göğüse çarpışmadan kaçmaz. Luca destek sağlarken büyük ihtimalle onunla sahada karşılaşacaksınız."

"Ne yapman gerekiyordu?" Ona sordum ve o da kolaylıkla cevap verdi.

"Eğer kimliğim açığa çıkmazsa, sizi eve götürüp sırtınızdan bıçaklamam gerekiyor, ama bu evde saldırıyorsanız geçerli. Eğer bize saldırırlarsa, onları içeri alacak ve seni o zaman bıçaklayacaktım."

"Peki ya kimliğiniz açığa çıkarsa?"

"Gigi'yi getir ve büyükannemle birlikte evin ortasında kalıp seni beklesin," diye cevap verdi.

"Neden senin sadakatinden bu kadar eminler?" diye sordu annem. "Neden kendi çocuğunu kolayca öldürebileceğine ya da riske atabileceğine ya da onlar için Ethan'a ihanet edebileceğine inanıyorlar?"

Soruyor muydu? Birkaç hafta önce, o da bana ihanet ettiğinden çok emindi! Görünüşe göre unutmuş.

"Hepimizin Callahan ailesine karşı bazı şikayetleri var," diye cevap verdi.

"Luca için, yıllar önce tüm ailesini öldürdüğünüze ve bunu bir gaz kaçağı olarak sakladığınıza inanıyorum. Bir kamp gezisindeymiş. Koruyucu aileye verildi ve Siena onu buldu, hastaymış ve ölmüş gibi yaptı, sonra da

Onunla birlikte. Mary için Liam, İrlanda'da onun babasını öldürdün. Sanırım bir yandan da para ve mal çalışıyordu."

"Bu sık sık olur. Kime kızgın olduğunu nasıl hatırlayabilirim ki?" Kaşlarını çatı ve burnunun kenarını sıktı. "İşte bu yüzden her zaman tüm aileyi dışarı çıkardığımızdan emin olurduk."

"Evet, iyi iş çıkardınız ama hiçbir şey mükemmel değildir. %99,9'unu çıkarmış olsanız bile, hala %0,1'lik bir kısım var. Siena onları buldu. Sonra bizi yıktı. Tekrar tekrar. Ama zekiydi; aynı zamanda anne ya da büyükanne rolünü de oynadı. Bizimle ilgilendi. Nezaket gösterdiğinden emin olmak. Dördümüzü farklı kılan da bu. Siena sadece lider değil, ailemiz olması gerekiyordu. Büyük, kötü Callahanlar hayatlarımızı mahvettiğinde, o gelip bizi güçlü kıldı ve korudu. birbirine bağlayan sadakat budur. Callahan ailesine duyulan nefret ve her birimizin sahip olduğumuza inandığımız tek aileyi koruma arzusu."

Sonunda, her şey gerçekten de aile sevgisine bağlı hale geldi.

Bize vereceği evin her ayrıntısına ve her girişine baktım. Büyük olasılıkla bizi içeri sokmamak için mülklerinin etrafında daha fazla insan, kiralık adamlar bulunduruyorlardı.

"Hâlâ orada olduklarını nereden biliyoruz?"

"Callahan ailesinin Chicago'yu terk etmeyeceğini bilmeleriyle aynı sebepten," diye cevap verdi. "Orası evleri. Ayrıca Siena hastalığı nedeniyle malikâneye bağlı. Oğullarının yeniden gömüldüğü yer orası. Hâlâ oradalar çünkü o gitmiyor. Bu ve en iyi güvenliğe sahip olduklarına inanıyorlar."

Hafif bir tepenin üzerinde yer alan ana evlerinin etrafında en az kırk dönümlük bir arazi var. Eğer doğrudan içeri girmeye çalışırsak çatışma çıkabilirdi. Bir yanım her yeri bombalamak istiyordu ama evin içinde de güvenli bölgeler olduğundan emindim.

"Eve girmenin başka bir yolu var mı?" diye sordum. "Evet."

Ve ona baktım, bekliyordum.

"Bu bilgiyi sana yolda veririm," dedi ve ben gözlerimi devirdim. "Doğrudan içeri girebiliriz. Bu yüzden güvenlik açığını kapatmak için işe almış olabilecekleri kişiler konusunda endişelenmiyorum. Ethan, bunu daha önce konuşmuştuk. İçeri girdikten sonra evin içindeki ve etrafındaki güç şebekelerini havaya uçurabilir ve hatta Luca'yı da göğüs göğüse savaşıma zorlayabiliriz. Oradan da merkeze doğru yol alırız."

Siena'yı benim yerime korumak için. Geriye kalan tek şey bu iş bitene kadar Gigi'yi nereye bırakacağımızı bulmak." Bana baktı, bekliyordu.

Başımı salladım. "Onu Dona'ya bırakacağız." "Dona mı?" dedi şaşırarak.

"O bir hükümdar ve Gigi de onun yeğeni. Göz kulak olacak ve basın da onunla birlikte izleyecek. Bütün bir saray dolusu insanla birlikte. Ona ulaşmak kolay olmayacak."

Calliope durdu, düşündü.

"Aklına başka biri geliyor mu?" Bastırdım.

"Peki... Yolumuzun üzerinde onu bırakacağız. Ama Dona hala çok şeyle uğraşıyor. Onu bir hizmetçinin yanına bırakmak istemiyorum. Asla bilemezsin."

"Tekrar soruyorum, aklına başka biri geliyor mu?" Kadın sessiz kaldı.

"Güzel, şimdi Monako'ya gittikten sonra nerede duracağımızı konuşalım." Her adımı görmesini istedim.

CALLIOPE

Ethan yanıma gelip yere oturduğunda, "Noel'den önceki geceydi, evin her yerinde bir tek canlı kıpırdıyordu, bir fare değil, sadece eşim," dedi.

Ben de kıs kıs güldüm ve ona döndüm. "Uyuyamayacak kadar heyecanlıyım," itiraf ettim. "Demek Noel'den önceki gece normal çocuklar böyle hissediyormuş."

"Evet, cinayet ve ölüm onları heyecanlandıran şey değildi," diye cevap verdi, gözleri bütün günü ince ayar yaparak geçirdiğimiz planın üzerinde geziniyordu. "Calliope, dinlenmen gerek. Hâlâ acı çekiyorsun, değil mi?"

"Noel'den sonra istediğin kadar dinleneceğim, söz veriyorum" dedim ve ona serçe parmağımı uzattım.

Gözlerini devirdi ama serçe parmağını benimkiyle birleştirdi. "Annem seninle yine planların üzerinden mi geçti?"

"Evet, sanırım bana ısınmaya başlıyor," dedim kendini beğenmiş bir şekilde. "Sana söylemiştim, sadece biraz zaman alıyor ve sonra benden kurtulması zor oluyor."

"Bir virüs gibi," dedi ve koluna yumruk attığımda hareketlendi, ama onu tuttu ve yüzünü benimkine getirdi. "Şaka yapıyorum. Yumruklarını yarına sakla."

"Evet. Evet." Kolumu geri çektim. Ancak o bluzumu itmek için harekete geçti ve nazikçe bandajlarımı kontrol etti. "Ethan, ben iyiyim."

"Cildin kırmızı."

"Ovuyordum. Sorun yok," diye karşılık verdim ve bluzumu tekrar yerine kaldırdım.

"Beni hayal kırıklığına uğratiyorsun." İcini çekti, kanepeye yaslandı ve gözlerini kapattı. Rahatlamaya çalışmasını izledim ama şakağının biraz seğirdiğini görebiliyordum. Dönerek hareket ettim ve ovmaya başladım.

"Yine mi baş ağrısı?"

"Ben iyiyim," diye fısıldadı, yine de onlara mesaj göndermeme izin verdi.

"Tüm bunlar bittiğinde daha az sinir bozucu olacağım," dedim nazikçe, sadece benimle alay etmesi için. Ben de göğsüne vurdum.

"Evet... çok daha az sinir bozucu," diye homurdandı ve uzanıp bileğimi tuttu. Bileğimin arkasını öptü ve teninin üzerimdeki sıcaklığının tadını çıkardım. Gözleri benimkilere kaydığında, onun da tenimi özlediğini anladım.

"Uyumama ve baş ağrısından kurtulmama yardımcı olacak bir şey düşündüm," diyerek elini tuttum ve yerden kalktım.

Hiçbir şey söylemedi ve onu odamıza götürürken beni takip etti. Kapıyı ayağımla tekmeleyerek kapattım, onu yatağa oturttum ve üzerine çıktım.

"Calliope, yaralısın-"

"Şşş." Dizlerimin üzerine çöküp pantolonunu indirmeden önce dudaklarını bir kez öptüm.

İzliyordu ve karanlıkta gözleri ürpertici bir şekilde baştan çıkarıcıydı. Aletini kavradığımda derin bir nefes aldı ve ucunu yaladığımda ürperdi. Yaram hakkında uzun süre endişelenmeyeceğini biliyordum. Dibine kadar yaladığımda daha da sertleştiğini hissettim.

Tekrar yukarı doğru öptüm, dilimi şaftının ucunda gezdirdim, bir yandan da elimi etrafına sarıp okşadım.

"Mmm..." diye mırıldandı zevkle.

Bundan daha fazlasını istiyordu, ben de sikini ağzıma aldım. O kadar büyüktü ki tamamını sığdıramadım, sığan kısmı da boğazımın arkasına çarptı ama irkilmedim, o kadar sert emiyordum ki, o kadar hızlı inip kalkıyordu ki saçlarımı tuttu.

"Lanet olsun," diye küfretti.

Yine de yeterince iyi değildi. Ethan'ın benim için haykırdığını duymak istiyordum; onu aklını kaçırıyormuş gibi hissedeceği bir noktaya getirmek istiyordum. Bunun için de diğer elimle taşaklarını avucumun içine aldım.

"Calliope!" diye inledi.

Başımı kaldırıp baktığımda derin düşünceleri, rahatsız olmayan tavrı, hatta endişesi bile kaybolmuştu. Burun delikleri alevlendi, ağzı açıldı ve daha fazla küfredip boğazımın derinliklerine doğru iterken kapandı. Kontrolünün kaybolduğunu hissedebiliyordum ve onu oraya getirmek için yavaşlayarak hafifçe sıktım. Ve işe yaradı. Elleri başımın üzerindeyken ayağa kalktı ve ağzımı sikmeye başladı. Şehvetine ve zevkine teslim olarak gözlerini ve başını geri çekti, kendini tekrar tekrar ağzıma soktu. Boşaldığından emin olmak için saçlarımı sıkıca tutuyordu. Her damlasını yuttum. Ağzıma dolduğunda sıcaktı ama geri çekilmedim.

"Kahretsin," diye küfretti ve yatağın üzerine düştü.

Sırıtarak ağzımın kenarını sildim ve onu bıraktım. "Hâlâ başın ağrıyor mu?"

Beni yanındaki yatağa çekti ve yere yatırdı. Durmasını istemediğim için içime dolan acıyı görmezden gelerek pantolonumu indirdi ve bacaklarımı hızla araladı.

"Bakalım bu biraz uyumana yardımcı olacak mı?" diye cevap verdi, dudaklarını amımın üzerine koydu ve bu sefer ürperdim ve içimin derinliklerini yaladı, bunu yaparken klitorisimi yavaşça ovdu. Ayak parmaklarımın kıvrılmasına ve ağzımın açılmasına neden oldu.

"Ethan!" Dili içime girdiğinde nefesim kesildi.

Her yerim sanki ısıniyormuş gibi hissediyordum. Sanki yataktan kaldırılıyormuşum gibi hissediyordum. Ethan bir parmak daha eklerken görüşüm bulanıklaştı... sonra bir tane daha ve bir tane daha. Dudağımı ısırarak nefesimi yavaşlatmaya çalıştım, o uzadıkça, sanki onun tatlısıymışım gibi yedikçe, daha da zorlaştı ve midemde daha fazla baskı oluşmaya başladı. Kolaylıkla, vücudum parmaklarına ve ağzına karşı dayanamayana kadar sallandı.

"Oh!" Dudakları üzerimdeyken boşalmak her yerimi ateş içinde bıraktı.

Bu iyiydi çünkü daha bitirmemişti. Ayağa kalktı, dudaklarını yalayarak kalçalarımın birini tuttu ve kaldırarak vücuduna yer açtı.

"Etha-oh fuck!"

Tek bir hamleyle siki içime girdi ve bedenim yataktan kesinlikle kalktı.

"Lanet olsun..." inledi, kendini daha derine sokarak.

Buna söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. İnemelerimin sesinden başka bir şey yoktu. O çekilip tekrar tekrar içime girerken ağzımdan salyalar aktığını bile hissedebiliyordum. Bedenimi yataktan kaldırdı, kollarımı ona ve bana sarıldı. Yüzü

Aramızdaki mesafeyi kapatıp beni öpene ve dili benimkinin etrafında dolanana kadar nefesi dudaklarımdaydı.

"Ah... Ethan..." Meme uçlarımı çimdikleyerek omurgamdan aşağı bir ürperti gönderirken haykırdım.

Yüzümün kenarından boynuma doğru öptü ve hafifçe ısırıldı. Onu her yerde hissedebiliyordum ve bu sadece onu daha çok istememe neden oluyordu... ve daha çok.

ETHAN

Aletim ona arkadan girerken adımı haykırmasına bayılmışım. Çarşafı kavradı. Saçları yüzüne dökülmüştü ve vücudu ince bir ter tabakasıyla kaplıydı. Dinleniyor olmalıydı. Dinleniyor olmalıydık. Ama yapamadım. Belinden tutarak onu kendime çektim, tam ileri doğru iterken sarsıldı.

Ter yanağımdan aşağı ve onun sırtına damladı. Üzerinde durmak istemediğim pek çok başka düşünceyle birlikte aklıma şüpheler de gelince donup kaldım.

"Ethan," diye tersledi, omzunun üzerinden bana baktı, derin bir nefes alırken göğsü inip kalkıyordu. "Ben iyiyim. Beni kırmayacaksın. Şimdi o lanet kafandan çık ve *beni* becer."

İşte oldu.

Saçlarından tutarak onu kendime doğru çektim ve üzerine çıktım. "Sözlerin konusunda daha dikkatli olmalısın Calliope."

"Ve kalçanla daha güçlü olmalısın-ahh!" Ona daha sert girdiğimde ağzı açık kaldı.... ve sonra daha sert, o kadar sert ki yatak bizimle birlikte ilerledi. Aminin duvarlarının beni sıkıca kavradığını hissedebiliyordum, benim için ağrıyordu... daha fazlası için.

Tüm düşünceleri bir kenara iterek sadece burada olmaya, sadece ona odaklandım, onun haklı olduğuna ve onu kıramayacağıma inandım.

Onu sevmemin bir başka nedeni de, bir süreliğine de olsa düşünmeyi bırakmama yardımcı olmasıydı.

"Daha sert," dedi Calliope ve ben de emredileni yaptım.

Sırtımı ona dayayarak göğsünü kavradım ve tüm gücümle onu becerdim.

"Pek çok insan canavardı ve pek çok canavar da insan gibi davranmayı biliyordu."
~ Victoria Schwab

CALLIOPE

I Hem omuzlarım hem de alt tarafım ağrıyordu. Ve güneş daha doğmadan erkenden ayrılmak zorunda olduğumuz için toparlanmak için gerçek bir zaman yoktu.

Callahan'ların kendi uluslararası Dreamliner aileleri vardı. Ancak bunun yerine, biri Boston'a diğeri Washington'a giden iki farklı jetle uçacaktık. Melody ve Liam'ın bir jette, bizim de diğesinde olmamız gerekiyordu. Ancak Ethan'ın dediklerini yapacakları konusunda onlara hâlâ güvenmediğini görünce, hepimiz Boston'a uçacak ve oradan da Floransa'ya giden bir uçağa karışacaktık.

Sanki kafam iyiydi.

Bedenim uğulduyor, zihnim dönüyordu. Gigi doğduğundan beri hiç böyle hissetmemiştim. Bunun ne olduğunu biliyordum - tamamen yüksüz bir mutluluk. Artık rol yapmak zorunda olmamanın verdiği mutluluk.

Jete girdiğimizde Melody oturduğu yerden, "Hepiniz onu gerçekten şımartıyorsunuz," dedi ve Ethan Gigi'yi uçağın arka tarafındaki yatak odasına götürmek için harekete geçti.

"Belki," diye yanıtladım koridorun diğer tarafındaki yerime otururken. "Yapmamaya çalışıyorum ama yapıyorum, Ethan da öyle. Onun bir şımarık olmasını istemiyorum. Ancak düşündükten sonra onu biraz şımartmanın sorun olmayacağını fark ettim. Callahan olmak diğer sorunları zamanla çözecektir."

"Bunu ilk kez duyuyorum," dedi Liam, gözünde bir maske ve üzerinde yataktan sürüklenmiş gibi duran battaniyelerle. "Biz Callahanların sahip olduğu tüm zenginlik ve gücün bizi daha iyi yapmak yerine diğer tüm sorunlarımızı daha da kötüleştireceğini düşünebiliriz."

"Öyle düşünülebilir ama ben öyle değilim," dedim, ben de sandalyemde rahatlayarak. "Evet, hepiniz uyuşturucu satıcısı ve katilsiniz ama hepiniz iyi vatandaş rolünü oynamak istediğiniz için kötü yanlarınızı saklamayı öğreniyorsunuz. Böylece çocuklar da uslu durmayı öğreniyor. Aynı zamanda, bu ailenin yaşadığı sürekli mücadele ve savaşlar nedeniyle çocuklar da daha hızlı büyümek zorunda kalıyorlar. Bu yüzden Gigi'nin biraz şımarık olması benim için sorun değil. Sırf soyadı Callahan olduğu için diğer çocuklardan çok daha zor şeylerle karşılaşacak. Bir gün benim ve Ethan'ın hatalarını düzeltmeye çalışacak."

Melody uçaktan dışarı bakarak, "En azından onları yaptığını kabul ediyorsun," diye mırıldandı.

"Yapabilirim. Ama sen yapabilir misin?"

Başını çevirdi ve kahverengi gözlerini bana dikti.

"Ne?" Sırıttım. "Hassas bir konu mu? Ben de yakınlaştığımızı sanıyordum *anne*."

Yüzü neredeyse buruşacaktı; bu arada Liam gülümsedi, hâlâ o aptal göz maskesini takıyordu. "Bunu kişisel algılama; bana yaklaşması yıllarını aldı," dedi, ancak Melody bacağına sert bir tekme atarak ayağa kalkmasına neden oldu.

"Eklem ağrısı, üzgünüm," diye cevap verdi, saçlarını yüzünden silerken hiç de üzgün değildi.

Göz maskesini çıkarmadan önce dişlerini birbirine geçirdi. "Eklem ağrısı mı? Gerçekten mi?"

Başını salladı ve tekrar pencereden dışarı baktı.

"Siz ikiniz gerçekten eğlenceli bir çiftsiniz." Kıkırdadım.

Ethan jetin ana kabinine geri dönüp karşımdaki koltuğa otururken, "Bu senin eğlence anlayışına bağlı, sanırım," diye cevap verdi. Nedense ailesine doğru baktı. "Tüm bunlar sona erdiğinde, bir sahil, orman ya da dağ bulun ve orada daha az eğlenin."

"Kıçını kurtardığımız için aldığımız teşekkür bu mu?" Liam sordu.

Ethan'ın kaşı kalktı. "Kıçımı kurtarmak mı? Beni mi? Bu Orsinileri tanıyor muyum? Hayır. Siena'nın çocuklarını ben mi öldürdüm? Hayır. Bu aileye karşı beslenen kinlerden ben mi sorumluyum? Hayır. Onlar bana veba gibi geçti. Yine de şikayet etmiyorum. Yapmam gerekeni yapıyorum. Ama bunu tabağıma koyanlara teşekkür etmem mi gerekiyor? Bu hangi dünyada mantıklı?"

Liam'ın yüzü tamamen çatılana kadar düştü. Oğlundan uzaklaşıp bana baktı. "İçimden bir ses ona ihanet etseydin de biraz olsun alçalsaydı diyor. Zeki insanların sorunu, bazen mizah ve iğnelemenin kocaman kafalarını aşmayı başarmasıdır. Nasıl? Emin değilim. Ama senin ya da bir başkasının onu uyurken boğmaması bir mucize."

"Onu daha önce boğmuştum. Bunu ve bazen iyi bir tokadı seviyor." Babasının yüzü aydınlanırken sıırttım ve suyum yudumladım.

"Öyle mi?" Başını deli bir bebek gibi oğluna doğru çevirdi.

Bu sırada Ethan'ın gözleri tehlikeli bir şekilde bana dikilmişti. Ama ben bunu seksi buluyordum. Evet, Ethan arada seks sırasında biraz acı çekmekten hoşlanıyordu, ben de öyle. İkimiz de dün gecedan zevk almıştık; ve tüm bunlar sona erdiğinde, bunu biraz daha eğlenceli bir şekilde kutlamamız gerekecekti.

"Yeni konu," diye araya girdi Melody'nin sert, anaç sesi, belli ki oğlunun sapkınlıkları karşısında kocası kadar eğlenmemiştir.

Liam, "Bu konu umurumda değil," dediğinde Liam ona ters ters baktı. "Peki, hepimiz kurşun yağmuruna tutulmadan önce ciddi olalım."

"Dolu yağdırmayı tercih etmiyorum," diye cevap verdi bana doğru bakmadan önce. "Eve girmenin başka bir yolunu bildiğini söylemiştin."

"Havalandıktan sonra paylaşacağım," dedim ve neşeyle sandalyeme yaslandım.

Ethan telefonunu kaldırıp pilotları aradı. "Biz hazırız."

Kısa bir süre sonra jetin kapıları kapandı ve pistte ilerlemeye başladık. Hareket ettikçe kendimi havaalanının ışıklarını izlerken buldum, beklentiyle parmaklarımı tıkırdatıyordum. Sadece bir uçak yolculuğu. Son yirmi sekiz yıl beni bu noktaya getirmişti ve ben sadece bunun bitmesini istiyordum. Yarın ya da ertesi gün uyandığımda yapmak istediğim her şeyi yapmış olduğumu bilmek istiyordum.

"Eee?" Jet havalanırken Ethan sordu. Onlarla yüzleştiğimde hepsi ciddi miydi? Hepsi gelecek olan savaşa hazır mıydı.

Telefonu çıkarıp Ethan'a gösterdim. "Evden deniz kenarına giden bu geçit. Ulaşması zor. Yukarı tırmanmanız gerekecek ama kamerada kör bir nokta var. O taraftan gidersek bizi doğrudan evin havuzuna götürür."

"Yani-"

"Anne!"

Gigi'nin seslendiğini duydum, sesi korkmuştu. "Gigi?" Ben seslendim.

Cevap vermeyince Ethan'la birlikte kalkıp arka odaya doğru yürüdük ve kapıyı çekip açtık. Ancak o oradaydı, yatağın ortasında mışıl mışıl uyuyordu.

"Gigi?" Yatağının yanına gidip onu salladım. Kıpırdandı ve arkasını döndü ama kalkmadı. "Onu çığlık atmaya ve tekrar uyumaya iten şey neydi?"

"Çığlık atmadı."

"Ne?"

Arkamı döndüğümde Ethan bana bakıyordu, gözleri hüznüydü; ancak beni en çok rahatsız eden şey bu değildi. Boynuma batırdığı iğneydi. İçime her ne enjekte ettiyse o kadar hızlı enjekte etti ki işlem yapacak zamanım olmadı. Birden bacaklarım güçsüzleşti ve yere yığıldım ama o beni yakaladı.

Hiçbir şey hissedemediğim için içimi panik kaplamaya başladı. "Ne... Ne..." Kollarında nefes nefese kaldım.

"Şşşt!" diye fısıldadı, beni sıkıca tutarak. "Her şey yolunda. İyi olacaksın!"

İyi değildim! Bacaklarımı hissedemiyordum! "E... Ethan!" Onu itmeye çalıştım ama o beni daha sıkı tuttu ve ben vücudumun kendine gelmesi için mücadele ederken başımın yan tarafını öptü.

"Seni gerçekten seviyorum. Bu yüzden bizimle gelmene izin veremem."

Ne? "Hayır." Konuşmak için bile çok enerji harcadım ama kendimi zorladım. Onu itmeye çalıştım ama kollarım jöle gibiydi.

"Bunu o kadar çok istiyorsun ki Calliope, göremiyorsun. İyileşmedin. Hâlâ acı çektiğini ve bunu sakladığını biliyorum-"

"Hayır!" Yüzüne olabildiğince sert bir tokat attım, tırnaklarım yanağını kesti ama yine de beni tuttu ve içimdeki tüm enerji bir tokatla gitti ve bedenim gevşedi. İkimiz de yerde yatana kadar beni kollarının arasına aldı.

"Bu da ne?"

Yanağımı avuçladı ve bileğini tokatlayarak uzaklaştırmak istedim ama yüzüne bakmaktan başka bir şey yapamadım.

"Sık sık ağrı kesici almadığınızı fark ettim. Ağrılarla mücadele ediyorsun. Bunun sebebinin seni uykulu yapmaları ve kolayca uyuyabilmen olduğunu fark ettim. Gigi'yi doğurduğunda ağrı kesiciler seni saatlerce bayıltmıştı. Sen vurulduktan sonra morfin de öyle oldu. Ben de senin için nöromusküler bloke edici bir iğne yaptım. Birkaç saat içinde etkisi geçecek. O zamana kadar sen eve dönmüş olacaksın, biz de çoktan İtalya'da olacağız."

"T-hain." Gözümden kontrolüm dışında bir damla yaş süzüldü.

"Gigi sadece birimizin yanında güvende, onun yanında-"

"Hain..."

"Bir şeyler ters giderse diye o ailenin orada birine ihtiyacı var. İçimde eve saldıracaklarına dair bir his var ve ailem şu anda çok zayıf. Eğer ikimiz de gidersek, hepsi ölür. Ben orada olmadıgımda onları koruması için güveneabileceğim tek kişi sensin. Bir saldırı olması durumunda yeterince güçlü olan tek kişi-"

"Seni asla affetmeyeceğim." Ona her şeyi anlatmıştım. Gardımı indirmiştim, herkesten çok ben. Onu sevdiğim için gardımı indirmiştim ve o bunu bana karşı kullanmıştı.

Kızımızı bana karşı kullanmıştı.

Yanağımdaki gözyaşını sildi, sanki bu onun için acı vericiymiş gibi sertçe yutkundu. "Buna inanmıyorum. Beni affedeceksin. Seni her zaman her şey için affedeceğim. Bu hep böyle oldu. Birbirimize bu savaşı kazanmak için ne yapmamız gerekiyorsa yapacağımıza söz verdik. Yapmam gereken buydu. Yatağımızın ucundaki sedirde duran kutuyu getirmemi istemiştin, hani şu zehri içinde sakladığın? O son şişeyi Siena için saklıyordun, değil mi? Onu kullanmalı mıyım?"

Görmem için pisliği çıkardı. O kadar ilerisini planlamıştı! Çılgılık atmak istedim.

Her şey, uğruna çok çalıştığım, hayatımı adadığım her şey... Ne zaman duracağıma benim yerime o karar veriyordu.

Bitiş çizgisinde bana çelme takmıştı.

Herkes ona ihanet edeceğimi söylüyordu ve o da bana ihanet etmişti. Ona asla aşık olmamalıydım.

Asla!

ETHAN

"Bizi aşağıya geri götür. Sonra biriniz dışarı çıksın," diye emrettim telefonumu bırakmadan önce.

Kollarımda uyuyordu, yanaklarında ilk kez gözyaşı vardı. O ana kadar benim önümde ağlamamıştı. Onu sırtından bıçakladım.

Gigi'nin sesini bir kayda ayarladım ve Calliope'un play tuşuna basmadan önce bana girişten bahsettiği anı bekledim. Uçakta, kalkışın ortasında bile endişeleneceğini ve gidip kontrol edeceğini biliyordum. Benim de onunla gitmem konusunda iki kere düşünmezdi. Ailemin önünde onu bu şekilde üzmem istemedim. Yani tek yol buydu.

Hain. Hain. Bana böyle seslenmişti. Şimdi de onun için öyleydim. Beni affetmesinin ne kadar süreceğini bilmiyordum. Ama geri döner dönmez bunun üzerinde çalışacaktım. Şimdilik en önemli şey hepimizin o noktaya gelene kadar yaşamasını sağlamaktı.

Ona sarıldım ve jet havaalanına geri dönerken sessizce bekledim. Düşünmemeye çalışıyordum. Kendime doğru şeyi yaptığımı söylemeye çalışıyordum. Yine de hain ve ihanet sözcükleri içime sinmiyordu. Ama tüm gerçeği bilseydi, daha sert kelimeler kullanırdı.

İç çekerekjet indikten sonra onu üzerimden kaldırdım.

Kapının düğmesine basarak, onu kollarıma almış bir şekilde dışarı çıktım. Annem ve babam yavaşça sandalyelerinden kalktılar, şaşkın ve sersemlemiş bir şekilde bana baktılar.

Onu benim öldürdüğümü mü düşündüler?

Gerçekten de onlara öyle görünmüş olabilir. Ama ben onlara odaklanmadım. Kokpitten çıkan Dino'ya baktım.

"Kapıyı aç ve Gigi'yi çağır. Evde kalıyorlar," diye emrettim ve dediğimi yapmasını bekledim.

Anlaması birkaç saniye sürdü ama kapıları açtığımda yağın karı ve basamakların dibinde bekleyen, Wyatt ve Killian'ın soğukta durduğu siyah Range Rover'ı gördüm. Onu kollarımda gördüğümde onların da yüzünde aynı tepki vardı. Ama açıklama zahmetine girmedim. Bunun yerine merdivenlerden yavaşça indim ve arabanın arkasına doğru ilerledim. Wyatt onu bindirmem için kapıyı açtı ve sandalyesini hafifçe arkaya yatırdı.

Dino zaten Gigi'yle arkamdaydı, ben de onu annesinin yanına koydum ve küçük yüzündeki saçları taradım. Arabadan inmeden önce önce kardeşime, sonra da Killian'a baktım; ikisinin de vücudunda hâlâ birkaç kesik ve iyileşmekte olan morluklar vardı. Bir adım öne çıktım.

"Eğer onlardan birine bir şey olursa, ikinizin de derisini yüzerim."

"Peki ya bu küçük görevde ölürsen?" Killian sıkılmış bir halde bana sordu.

"Bir sonraki Ceann Na Conairte olmak için birbirinizle savaşmayı dert etmeyin. Bu gerçekleşmeden önce ikinizi de öldürecek. Çünkü ikiniz de benim yerimde olmak için yaratılmadınız," diye cevap verdim ve merdivenlerden yukarı çıkmak için döndüm.

Arkama bakmadım.

Ve arkama bakmazdım.

Bu işi bitirip eve, ikisinin yanına dönene kadar suçluluk bile hissetmeyecektim. Ölmeyecektim.

Çünkü ben Ceann Na Conairte'ydim ve kimse doğuştan gelen hakkımı benden alamazdı.

Babam değil.

Kardeşim değil.

Amcalarım ya da kuzenlerim değil.

Ben hayatta kalacaktım, onlar da öğreneceklerdi.

MELODİ

Tekrar yerine oturduğunda tüylerim diken diken oldu. Ethan sessizdi.

Tüm tavrı soğuk ve acımasızdı, bu yüzden merak etmekten kendimi alamıyordum, bizi yine mi kullanmıştı?

O geceyi düşündüm. Onu dürbünümün görüş alanına aldığımda, parmağım tetikteydi, hava çok soğuk ve çok rüzgârlıydı ama iyi bir atışla onu indirebileceğimden emindim. Ancak Ethan atış yapmamı engellemiş, bilerek vuruş yapmamı zorlaştırmıştı. Sonra, bir kadınla konuşmak için ona sırtını dönmesinin sadece şanssızlık olduğunu düşündüm. Ama geriye dönüp baktığımda, artık böyle düşünmüyordum.

Şimdi sanki onu vurmamı istediği yerden vurmam için beni yönlendirmiş gibi hissediyordum. Hayati organları değil, kafası değil, ama onu geride kalmaya ve iyileşmeye zorlayacak bir yer.

"Hayır... yapmaz mı? Neden böyle bir şey yapsın ki? Bilmesine imkan yok. Değil mi?"

"Sen... onun gelmesini hiç istemedin, değil mi?" Uçak hareket etmeye başladığında Liam fısıldadı. O da benimle aynı şeyleri düşünüyor olmalıydı. "Her zaman onu geride bırakmayı planlıyordun ama kabul etmeyeceğini biliyordun."

Ethan bize bakmadı; onun yerine dışarıdaki pisti izledi.

"Sana güvenmediğimiz için bize kızgındın, ama aynı zamanda bana da kızgındın, sadece ateş ettiğim için değil, kullandığım merminin türü için de," dedim, hâlâ parçaları birleştirmeye çalışarak.

Ethan sonunda, "Bu kadar acımasız olacağını tahmin etmeliydim," diye konuştu.

Liam öksürdü. "Acımasız mıyız? Ethan, karını kurşun yemesi için sen mi ayarladın-"

"Hepinize kaç kez söylemem gerektiğini bilmiyorum," dedi ve yavaşça dönüp duygusuzca bize baktı. "İstedığimi elde etmek için yapmam gereken her şeyi yapacağım."

Yüce Tanrım.

Ne diyeceğimi bile bilemedim.

"Bir sınır var Ethan," dedi Liam.

"Nerede? Kim demiş? Bu aile kurallarında yok," dedi, hâlâ bizi izliyordu. "Kural kırk sekiz, her şeyden önce karını sev. Ben onu seviyorum. Bu ona her istediğini vermem gerektiği anlamına gelmez. Bu onu vuramayacağım anlamına bile gelmez. Calliope'yi seviyorum ama bu, kendini ve çocuklarımızı riske atıyorsa onu durduramayacağım anlamına gelmiyor."

Bir durakladım.

"Çocuklar mı?"

"Hamile olduğunu bilmiyor. Zehirlendikten sonra öğrendim," diye cevap verdi, tekrar pencereden dışarı bakarak.

Ve yaptığı tüm kusmaları hatırladım. Bunun sadece acı çektiği ve kendini zorladığı için olduğunu düşünmüştüm. O da öyle düşünmüş olmalı. Ethan bu yüzden sürekli onu izliyordu. Bu yüzden ofisinde bitkileri inceliyordu. Kokain ve uyuşturucu, ona vermek için hazırladığı ilaçtan dikkatini dağıtmak içindi.

"Yaptığı onca şeyden sonra çocuğumuzu bu kadar uzun süre elinde tutabilmiş olması zaten kaderi zorluyordu. Ona söyleyecek zamanım bile olmadı. Baloya geldi ve neler olduğunu anladığımda, babasını öldürdükten sonra yüzündeki o ifadeyi gördüğümde

O zaman ona çocuğumuzdan bahsedemeyeceğimi biliyordum," diye mırıldandı kaşlarını çatarak. "Bitiş çizgisine gelmişti; hiçbir şey onu durduramazdı. Hiçbir şey... ya da biri. Seninle konuştuğumda ve ikinizin de orada atış yapmak için beklediğinizi fark ettiğimde, plan bir anda aklıma geldi. Seni binlerce kez ateş ederken izlemiştim Melody, tüm iyi keskin nişancılar gibi rüzgârdan nefret edersin ve ateş etmeden önce dengeni sağlamak için eğilmek gibi bir alışkanlığın vardır. Merdivenlerden inerken bir anda, hafifçe kıpırdarsam o atışı yapma şansın olduğunu anladım."

Bir kez daha beni kullanmıştı, bizi kullanmıştı.

"İğneyi yapmamış olsaydım ne yapacaktın?" Nefes nefese kaldım. "Aynen şimdi yaptığım gibi," diye soğuk bir şekilde cevap verdi. "Çünkü, elbette, o

hala inatçı olurdu. Bunu sadece onu ve çocuğumuzu kurtarmak istediğim için yapmadım. Yine de yalan söyleyemem, planımızı değiştirmemin çok büyük bir parçasıydı. Şimdiye kadar ailemize yapılan tüm bu saldırılar, üvey annesi ve babası hakkında daha fazla meraklanmama neden oldu. Ailemize yönelik son bir saldırı planlamamış olmalarına imkân yoktu. İtalya'da mı kalıyorlar? Neden? Amaçları sadece birkaçımızı öldürmek değil, tüm aileyi öldürmek istiyorlar. Peki Chicago'da başka ne planlıyorlar? Aynı anda iki yerde birden olamayız. Bunu bitirmenin tek yolu onları iki uçtan da kesmek. Calliope'ye orada ihtiyacım var. Gerekirse savaşmak için hem İrlandalıları hem İtalyanları hem de aileyi bir araya getirebilecek tek kişi o."

Söyleyecek sözüm yoktu.

Onu seviyordu ama Ethan'ın her şeyi sevdiği gibi bu da çarpık bir şekildeydi. Sahip olduğu her şey, Calliope'nin kazanmak için ölmesini ya da çocuklarını aldırmasını istemediği gerçeğine dayanıyordu ve onun kişiliğini bildiğinden, her ikisini de pekâlâ yapabilirdi. Siena'yı kazanma konusunda bir takıntısı vardı. Ethan bu takıntıyı kendi yararına kullandı. Sonunda Ethan değer verdiği insanların kendi evinde, kendi kurallarına uymasını istiyordu.

İplere bağlı kuklalar gibi.

"Ethan. Bunun için seni asla affetmeyebilir," dedi Liam başını sallayarak. "Onun zihninde ikiniz de eşittiniz ve şimdi sen onun başını ezdin. İkinizin arasındaki güveni yok ettin."

İçeri girdiğinden beri ilk kez yüzünde herhangi bir duygunun parladığını gördüm. Korku, endişe, acı, pişmanlık... O da bunu düşünmüş olmalı ki gözlerinde parladı. Ethan istediğini elde etmiş olabilirdi ama karşılığında başka bir şey kaybetmiş olabilirdi.

Tekrar konuşmadan önce uzun bir süre bize baktı. "Onu kıramam. O beni affedecektir."

"Ve eğer yapmazsa-"

"Yapacak," diye tersledi, ters ters bakarak. "Calliope ve ben ikinizden de daha çok şey yaşadık. Bunun için beni affedecektir. İster bir yıl ister on yıl sürsün, umurumda değil. İkinizin de bildiği gibi, çok sabırlı olabilirim. O benim. O da bunu biliyor."

Ve bununla birlikte, oğlum olan küçük çocuğun görüntüsü tamamen paramparça oldu. O bir aslandı, büyümüştü ve yüzü kan içindeydi. Yanında bize yer yoktu. Biz sadece onun yoluna çıkabilirdik. Ve eğer bu olursa, bir gün gelip bir kurşunun bizi de bulmasına "izin verebilirdi".

"Bu iş bittiğinde bizi bir daha asla görmeyeceksin," dedim ona. "Ve biz asla karışmayacağız. Gömülüp gömülmediğimiz konusunda endişelenme bile. Sadece ne yapman gerekiyorsa onu yapmaya devam et... olduğun gibi devam et çünkü sen benim hayal ettiğimden çok daha fazlasısın."

İyi ya da kötü, Ethan benim yarattığım bir canavardı ve bununla gurur duymalıyım.

"Teşekkür ederim *anne*."

*"Bir kalbin kırılırken paramparça
olması, şimdiye kadarki en gürültülü
sessizliktir."
~Carroll Bryant*

CALLIOPE

I Tekrar uyandığımda tam olarak ne olduğunu hatırlıyordum, bu yüzden odanın köşesinde asılı duran düğün fotoğrafımızı gördüğüm anda uzanıp

Komodinimin üzerinde ne varsa elime aldım ve elimden geldiğince sert bir şekilde fotoğrafa fırlattım. Yataktan kalkarken içimdeki öfke de yükseliyordu.

Biraz midem bulansa da vücudum iyiydi. Ancak, başka hiçbir şey öfkemi gölgeleyemezdi. Lambaya uzandım, onu bir beyzbol sopası gibi tuttum. Onu da öyle kullandım. Dolabına gidip her şeyi parçalamadan önce, her şeyi parçalayana kadar her şeye defalarca vurdum. Yeterli değildi - hiçbir şey yeterince kırılmadı ya da , ne makyaj aynası, ne aptal saatler, ne de pahalı takım elbiseler.

Yeni kopmuş bir bacağın üzerindeki yara bandı gibiydi. Bir bok yapmadı.

Ve bir şeylerin olmasına ihtiyacım vardı.

Dolabıma gittim ve en büyük silahları seçtim.

Aptalcaydı.

Çocukçaydı.
Bu hiçbir şeyi düzeltmez.
Ama içimden çığlık
atıyordum. Zihnim öfkeliydi.

Her şey bir girip bir gibiydi. Bir an silah dolabımdaydım, bir an sonra kıymetli garajdaydım ve onun aptal arabalarına ateş açıyordum. Kurşunları duyamıyordum; silahın ellerimde patladığını hissedemiyordum. Çığlık attım ama onu da duyamadım, bu yüzden ateş etmeye devam ettim.

Kalbim sızladı.
Bu yüzden yanmasını istedim.

Yanmasını istediğim için, depodaki yakıt bidonlarını bozuk arabaların üzerine boşalttım.

Siktir et onu.
Cehenneme kadar yolu var.
Bu aptal evi, içindeki aptal aileyle birlikte yakmak istedim.

o.

"*Calliope!*" "*Calliope,*
dur!"

Alevi elimde tutuyordum. Tek yapmam gereken onu düşürmekti ve puf. O anda

Son. Geri dönsün ve beni böyle oynamak için geride bırakmanın ne kadar pervasız, aptalca ve zalimce olduğunu görsün.

"*Calliope, dur! Gigi korkuyor!*"

O kadar uzun süre çok çalıştım ve o beni bir çocuk gibi köşeye oturttu. Ethan neden anlamadı? Neden beni duymadı? Neden hiç kimse beni duymadı? Sadece istediklerini yaptılar ve nasıl hissettiğimi önemsemediler.

Çünkü nasıl hissettiğimin hiç önemi yoktu.

En azından Ethan için, en azından onun için önemli olduğumu düşündüm.

Gözlerimi birkaç kez kırıştıtarak garajın girişine doğru baktığımda hepsinin beni izlediğini gördüm. Wyatt, Helen, Neal, Killian, Sedric...oh, ve Nari. Sanırım artık eve dönmüşlerdi. Kocaman gözlerle bana bakıyorlardı. Yavaşça öne doğru adım atan Killian oldu.

"İstedığın buydu, değil mi?" Ona elimdeki çakmağın alevini göstererek sordum. "Cezalandırılmamı mı? İntikam mı?"

"Calliope, sakın ol," dedi bana.

"Şimdi de bana ne yapacağımı mı söylüyorsun?" Ben de ona cevap verdim. "Siz mi? Bu büyük aileniz ve hiçbiriniz ona güvenemediniz, ama sonra sanırım

Haklı da, çünkü beni de küçülttü. Çok fazla insan öldürdüm. Hayatım boyunca insanlar benden korktu ve kim olduğumu bile bilmediler - bana Azrail diyordu. Ve şimdi ne olduğuma bir bakın; garajdaki deli bir kadın."

"Calliope, anlıyorum-"

"Neden herkes bunu söyleyip duruyor? *Ben anlıyorum*. Bu bir yalan. Anlamıyorsun. Benden hoşlanmıyorsun bile. Beni alevler içinde görmek istiyorsun."

"Hayır, yapmazdım-"

"Anneni ben öldürdüm," dedim ona ve yürümeyi bıraktım. "Sanırım hepiniz arasında en çok onu sevdim. Çok makul ve sözüne sadık biriydi. Ondan yapmasını istediğim her şeyi yaptı. Tek istediği, üzüntüden aptalca bir şey yaptığınız için sizi ya da kız kardeşinizi affetmemdi. Ve Ethan'ın da seni affettiğinden emin olmamdı. Kız kardeşin beni zehirledikten sonraki gece bacaklarını kırmak istedi. Ama ona sakın olmasını söyledim, o da dinledi. Bunu senden hoşlandığım için değil, annene söz verdiğim için yaptım. Sana bütün kasetleri bıraktı. Hepsi bende. Ama artık onları sana vermek umurumda değil. Artık hiçbir şey umurumda değil."

Bırak hepsi yansın.

Evelyn garaja girip Gigi'nin ellerini tutarken, "Öyle demek istemedin," dedi.

"Anne?" Küçük sesi beni şaşkına çevirdi ve yüzündeki korku ve endişe karışımı ifade canımı daha da acıttı. Bu doğrudu... Onu yakalamıştım. Peki ben ona nasıl görünüyordum? Deli mi? Kendi annem gibi mi?

Kolumu indirerek başparmağımı çakmaktan çektim. Ancak bunu yaptığım da bir ayak sesi duydum. Dönerek silahı doğrudan Wyatt'a doğrulttum. Killian dikkatimi dağıtmaya çalışırken o da yanıma gelmişti. Eldivenli ellerindeki şırıngaya baktım.

"Bu bir yatıştırıcı," dedi bana.

"Ben iyiyim."

"Evden aşağıya doğru ateş ettiniz ve bizi alevler içinde bırakmak üzereyken buraya geldiniz."

"O zaman iyi değildim. Şimdi iyiyim," dedim ve ona silahı ve çakmağı uzattım.

Kaşlarını çattı ama onları aldı.

görmezden gelerek doğrudan Gigi'ye doğru yürüdüm ve ona sarıldım.

Ben.

"Üzgün müsün, anne?"

Acısına rağmen ona sarıldım ve kollarımın arasına aldım. "Çok üzgündüm," diye itiraf ettim, bizi eve geri götürürken.

"Neden?"

"Babam duygularımı incitti." Güvenimi kırdı, bu da kalbimi kırdı. Ve ne yapacağımı bilemedim.

Şimdi ne yapacağımdan emin değildim.

Planlarımı tamamlayamazsam ne yapacağıma dair hiçbir planım yoktu. O benim yerime hikâyemi bitirip giderken evde mahsur kalmak gibi bir planım yoktu.

Bunu filmlerde yüzlerce kez görmüştüm. Güçlü bir kadın bir erkek yüzünden yıkılıyor ve aklını kaybediyordu. Ve her seferinde güldüm ya da gözlerimi devirerek bunu nasıl göremezsin dedim. Şimdi benim başıma gelmişti ve hala nasıl bu kadar derinleştiğimi anlamıyordum. Herkes bana gülüyordu.

Bunu düşündükçe içim yanıyordu.

"Bak ne aldım anne," dedi Gigi, yepyeni elektrikli oyuncağı Bentley'e güneş gözlükleriyle otururken, yolcu koltuğunda ve arka koltukta onunla birlikte odanın içinde dolaşmaktan keyif alan Priscus ve Verus vardı.

"Anlıyorum. Babam sana çok şey almış," diye fısıldadım, Noel hediyeleriyle dolu odasına bakarken. Kıyafetlerden oyuncak bebeklere ve oyuncak arabalara kadar her şeyi almıştı, bir tanesi de Jeep'ti ama en sevdiği şey Ethan'ın yatağının arkasına yerleştirdiği ve tüm odanın yumuşak bir maviyle parlamasına neden olan balık akvaryumu olmalıydı.

Ona balığın yanında beklemesini söylemiştim ama sesim ya da isteklerim onun umurunda değildi. Benimle oynadı ve ben... ben de kendimle oynanmasına izin verdim.

"Calliope?" Evelyn içeri girerken kapı açıldı. "Acıkmış olabileceğini düşündüm."

Başıyla onayladığında, elinde bir Noel yemeği ziyafeti tutan bir hizmetçi kız arkasından yürüdü. Kız yemeği odanın köşesindeki masanın üzerine koydu ve hızla oradan ayrıldı.

"Teşekkür nine," dedi Gigi, arabayı başlamıştı bile.

"Gigi, bu annen için-"

"O alabilir. Ben aç değilim."

Emin olamayan Gigi bana baktı ve başımı sallayarak yemesini söylemeden önce kendimi onun için gülümsemeye zorladım.

"Önce git ellerini yıka," dedim.

"Tamam!" Geri geri gidip U dönüşü yaptı - altı yaşında bir çocuk için çok iyi bir iş çıkardığını da eklemeliyim - sonra da tuvalete girdi.

"Seninkini de yıkaman gerektiğini düşünmüyor musun?" Evelyn, Gigi'nin yatağının ayak ucuna oturarak sordu.

Yere bakıp benzin kokan kesik ellerimi görene kadar ne demek istediğini anlamamıştım. Doğrusu şu ana kadar ne hissetmiş ne de koklamıştım.

"Bayan Callahan olmak kolay değil," dedi bana.

"Benimle alay mı ediyorsun?" diye sordum.

"Hayır, sadece seninle konuşuyorum."

Ben bir şey söylemedim, o da devam etti.

"Hikâyenin tamamını bilmiyorum Calliope. Sekizde birini bile bildiğimi sanmıyorum. Tek bildiğim, tek önemli olan, artık Bayan Callahan olduğun. Çılgılık atmak ya da ağlamak için biraz zaman ayırabilirsin ama umutsuzluk içinde kalamazsın. Tek yaptığınız zamanınızı boşa harcamak. İnanın bana, biliyorum. Bir gün Bayan Callahan'dım, sonra kendimi kedere kaptırdım. Tekrar uyandığımda, başka bir kadın bana emir vermeden önce birkaç yılım kalmıştı, sonra ondan sonra bir başkası."

Diğeri de benim, demek istedi.

"Ethan uzun süre yaşayacak, bu yüzden bir süre daha burada olacağımdan eminim." Kanatları kırık, kapana kısılmış bir kuş gibi.

"Asla emin olma. Tek bir an her şeyi değiştirebilir," dedi sesinde daha az çelik ve daha çok acı vardı. "Ama umalım da yanında sen varken 110 yaşına kadar yaşamayı başarabilsin. Gerçekten oğlu için geri adım atmayacağını mı düşünüyorsun?"

"Hayır. O çok kontrolcü. Bırakma konusunda kendi ebeveynlerinden bile daha kötü olur. Neden bir erkek olmak zorunda ki?" Gigi'nin elindeki yemeği yemek için geri dönüşünü izlerken sordum, köpekleri sabırla onun yediklerinden bir parça vermesini bekliyorlardı.

"Neden böyle olması gerektiğini bilmiyorum. Şimdiye kadar hep böyle oldu. Belki Gigi bunu değiştirir ya da belki bir sonraki çocuğunuz bunu devam ettirir."

"Bir sonrakinin olacağını sana düşündüren nedir?" Daha önce bir tane isteyip istemediğimi bile bilmiyordum.

"Şu anda bir tane olmadığını sana düşündüren nedir?" Donup kaldım.

Bir şey söylemeyince yavaşça dönüp ona baktım. Ancak bana küçük bir Noel hediyesi uzattı. "Ethan'dan."

Ethan'a ait oldukları için onları pencereden atmak istedim.

Ancak Gigi konserve patateslerini kaşıkla yiyerek yanımıza geldi. "Ne aldın anne?"

Kutuyu ondan alıp açtım. İçinde dört yapraklı yonca şeklinde elmasları olan devasa bir elmas yüzük vardı.

"Çok güzel, anne!" Gigi sırttı.

Evelyn, "Kolye olarak alacağını söyledi ama siz bunun bir tasma olduğunu söylediniz," diye cevap verdi.

Gözlerimi devirmek istedim ama çok yorgundum. Ethan tasma yerine, karısını terk etmiş ve affedilmek isteyen bir ünlü gibi bana elmas bir yüzük verdi.

Ancak, bu benim sorunlarımın en küçüğüydü. Ethan herhangi bir tarzda elmas seçebilirdi ama o dört yapraklı bir yonca seçmişti. Bu ve Evelyn'in sözleri dördümüz anlamına geliyordu.

"Dört şanslı bir sayıdır." Evelyn gülümsedi.

Konuşmadım. Çünkü bu konuda nasıl hissedeceğimi bilmiyordum. Eğer hamileysem, bunu ancak sonra öğrenebilirdi... ne zamandan sonra? Durakladım, düşünmeye çalıştım ama aklıma aynı anda çok fazla düşünce geldi.

Mesela ne zaman farklı sayfalara geçtik?

Planı ne zaman değişti?

Her şey planlarımıza göre gidiyordu... Ta ki ben zehirlenene kadar.

Orospu çocuğu.

O zamandan beri biliyordu. Dinlendiğimden ve stres yapmadığımdan emin olmak için çok endişelenmişti çünkü o zamandan beri biliyordu!

Beni bu yüzden mi durdurdu?

Bu!

Lanet olası kontrolcü, beş para etmez orospu çocuğu!

Beni bırakmayı hiç planlamamıştı. Kendine zaman tanıyordu. Üzerinde çalıştığı uyuşturucu için zaman. Bildiğim her şeyi ona anlatmam için yalan söyledi ve kabul etmiş gibi yaptı.

Başka bir çocuk istediği için mi beni durdurdu? Çocuk mu? Başka bir çocuk mu? Bu muydu yani?

"Çok çalıştım," diye fısıldadım, gözümün kenarından bir damla yaş süzüldüğünü hissettim. Bu duyguyu benden başka kimse anlamıyordu, ben bile bu duyguyu anladığımdan emin değildim. Planlarımı tamamlayamadığım için mi, yoksa beni durduranın Ethan olmasına mı kızdığımdan emin değildim. Ya da buna mı kızmıştım?

Bebek. Erkek olacaktı, değil mi? Sadece erkekler bana bu kadar duygusal sıkıntı verebilirdi.

"Yaptın, hem de çok zor yaptın ve bu boşuna değildi. Etrafınıza bir bakın. O kadar çok şey kazandınız ve mücadele ettiniz ki kızınız oyuncak bir Bentley kullanıyor ve dışarıda gerçek boyutlu bir bebek evi var. Herkesten daha fazlasını başardınız. Elde edemediğiniz tek şeyin bunu görmenizi engellemesine izin vermeyin... ringe bir ışık koyun."

Ne demek istediğini anlamadım. Bana küçük bir el feneri uzattı. Yüzüğü kutudan çıkarıp ışığı üzerine tuttum ve tüm odayı aydınlattı.

"Benim, anne!" Gigi arabasından inip yukarı bakarken haykırdı.

Onun resimleriydi. Sadece onun değil . Yüzüğü çevirdiğimde Ethan ve benim fotoğraflarımız vardı. Yıllar boyunca birlikte çektiğimiz tüm fotoğraflar. Bazıları onun ailesi ve benimle. Daha önce hiç görmediğim kendi fotoğraflarım... hatta uyurkenki fotoğraflarım. Hayatımız elmaslar içindeydi.

"Anne, bu berbat." Gigi bulanık siyah beyaz fotoğrafı işaret etti. Ama bulanık değildi. Bir ultrasonun olabileceği kadar netti. Ethan'ın benim için hamilelik teşhiri yapmasını beklerdim.

Evelyn de fotoğraflara bakarken, "Callahan olmak çok fazla acıyla birlikte geliyor," dedi. "Ama aynı zamanda pek çok gülümseme de var. Sadece onlar için çok çalışmamız gerekiyor. Onlar için savaşmalıyız. Kırıldığımızda kendimizi tekrar bir araya getirmeliyiz. Baş olarak Bayan Callahan, ne olursa olsun ve her şeye rağmen bunun olmasını sağlamak sizin göreviniz. Sizin de istediğiniz buydu, hatırladınız mı?"

Hediye kutusunu kapattım.

Gözyaşlarımı kırıştıtırırken nefes verdim.

Kanatlarımı kırdı ve beni kafesine attı. Ve şu anda iyileşmeye ihtiyacım vardı. Ama uçacaktım, lanet olsun. Öyle ya da böyle.

"Gidip ellerimi yıkamam lazım."

HELEN

Yatağın hemen solunda oturmuş, babamızın uyumasını izliyorduk, olan ya da olmakta olan her şeyden tamamen habersizdik. İkimiz de bunun sadece yorgunluk olmadığını bildiğimiz gerçeğini kabul etmek istemiyorduk. Sadece keder olmadığını biliyorduk. Keder her şeyin arkasındaki nedendi ama ilaçlar...

neden bu kadar zayıf olduğunu. Annemiz öldüğünden beri acısını köreltmeyi seçmişti. Onu durdurmaya, sakinleştirmeye çalıştık ve ben de zamanımı onu izleyerek geçirdim. Ama bir şekilde, eğer uyuyakalırsam ya da arkamı dönersem, alacak bir şey buluyordu. Ne olduğu umurunda değildi. Tüm odayı aradım ve tüm personele talimat verdim, yine de bir şeyler buldu. Ve ben hala zulasının nerede olduğunu bilmiyordum.

Calliope aileme bunu yapmıştı. Bizi mahvetti. Ne söylediği umurunda değildi. Ona inanmadım.

"Yanmasına izin vermeliydin," diye fısıldadım yanımda sessizce oturan kardeşime.

"Peki ya yangın tüm eve yayılırsa? Onu nasıl dışarı çıkaracağız?" diye sordu.

O haklıydı. Konuşan mantık değildi; nefretti. Calliope ne yaparsa yapsın ya da ne söylerse söylesin, ondan hep nefret edecektim.

"Ayrıca, annemin bize ne bıraktığını görmek istiyorum," diye ekledi ve ben alay ettim. "Ona gerçekten inanıyor musun?"

"Evet, o anda hiçbir şey umurunda değildi. Neden bunu yalan söylemek için kullansın ki? Ondandır nefret etmemiz umurunda değil."

Yumruğumu sıktım. "Her şeyin yolunda olduğunu düşünüyor. Hasta olabileceği için annemizi feda ettiğini düşünüyor. Yaptıklarının tüm sorumluluğunu annemin üzerine atmak istiyor. Ona izin vermeyeceğim. Kalan değerli zamanımızı çaldı."

"Kimin için değerli olabilirler ki? Belki bizim için ama annem için değil."

Ona baktım, bunu nasıl söyleyebildiğinden emin değildim. "Son bir Noel geçirebilirdik, düzgün bir veda edebilirdik."

"Şu anda olduğu gibi olurdu," diye sözümü kesti. "Hayır, büyük olasılıkla daha kötü olurdu çünkü ilaçlar ağrısına yardımcı olmazdı. Bu yüzden yatakta acı çeker, ağlar ve babam zamanını onu nasıl kurtaracağını bulmaya çalışarak geçirirdi. Her doktoru arar, onu dürter, dürttürür, tekrar tekrar test ettirirdi. Bir yolunu bulacağı umuduna tutunurduk ve inkar . Tıpkı sizin şu anda inkar ettiğiniz gibi. Hepimiz korkmuş ve acı içinde olurduk, onu biraz daha hayatta tutmak için acı çekerken sesini duymazdan gelirdik. Bu uygun bir veda olmazdı. Doğru düzgün veda yoktur. Bu sadece onun acı içinde bizi izlemesi olurdu."

Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalıştım. "Bunu bilmiyorsun. Sonunda öyle olsa bile, tüm umutlar kaybolduğunda, onun etrafında kalabilirdik. Bunun yerine bıçaklandı ve yerde bırakıldı."

"Wyatt gerçek toksikoloji raporunun bazı toksinler enjekte ettiğini gösterdiğini söyledi. Calliope tarafından verilmemiş. Tüm bu süre boyunca hizmetçilerden birine ayına katması için yardım ettirmiş. Bitki serada gllerin arasında saklıydı. Onu almak için oraya gitti. Calliope böyle öğrendi. O-"

"Dur, bilmek istemiyorum." Gğsmdeki his o kadar kötü acıyordu ki göğsümü ovmak zorunda kaldım. "Umurumda değil. Umurumda değil. O bizim annemizdi ve daha iyisini hak ediyordu."

Hiçbir şey söylemedi.

Biz de sessizliğe geri döndük.

Ve o sessizlikte, burayı yakıp kl etmek de istedim. Annemin tüm hayatını ve ruhunu verdiği bu lanet olası evi ve aileyi. Defalarca, her şeyini vermişti, peki ne için? Lanet olası ne için?

"Wyatt'la ilişkiniz nasıl?" diye tekrar yumuşak bir sesle konuştu, gözleri bana kaydı.

"Bunun ne önemi var?"

Cevap vermedi.

Ve zorlamadım çünkü artık Wyatt'la ilişkimin ne olduğunu bilmiyordum. Dürüst olmak gerekirse, geçen yıl boyunca babam ve kendi acım dışında hiçbir şeye fazla dikkat . Annemin ölümünden hemen sonra, günlerce ortadan kaybolmuştu. Sadece geri dönüp bana cevaplar aradığını söylemek için. Ve onu bıaklayanın Calliope olduğundan emindi. O andan itibaren sadece babama, acıma ve onu öldürme arzuma odaklandım.

Wyatt tüm bunların neresindeydi?

Hatırladıklarım sadece benim ona bağırdığım ve onun orada durupzgn gözlerle bana baktığı anlardı.

Artık aşk değil, acımaydı.

Bunu nasıl dzelteceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Kalbimiz sklmşken nasıl çalışacağımızı bilmiyordum. Artık her şey bozulmuştu.

Callahan ailesi parçalanmıştı.

Annem bu yüzden öldü. Parçalanmış bir aile için.

Tak

tak.

Tak

tak.

"şimdi olmaz," dedim.

Kapı yine de açıldı ve içeriye yeni kıyafetleri ve taze yüzüyle en çok boğmak istediğim kadın girdi. Hemen ikimiz de

ama o bizi görmezden geldi ve babama doğru yürüdü.

"Ne yapıyorsun sen?" Tersledim.

Yine beni görmezden geldi ve ancak o zaman elindeki tableti fark ettim. Tableti hâlâ ölü gibi yatan babama doğru uzattı. Sonra tekrar ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi. Tam çıkarken video açıldı ve ekranda annemin yorgun ama gülümseyen yüzü belirdi.

"Declan? Tatlım, sana bir saniye veriyorum," diye konuştu ve sihir gibi babamın gözleri açıldı. Hareket etmedi, biz de etmedik. Annemin gülümsemesi o kadar genişti ki gözlerimi yakmaya başladı. "Umarım dinliyorsunuzdur. Ve umarım bu videoyu iyi yaparım. Calliope, kelimeleri çıkarmaya çalışırken birkaç kez tıkanıyorum için bana karşı çok sabırlı davrandı. Her şeyden önce üzgün olduğumu söylemek istiyorum. Sizinle yüz on dakikayı tamamlayamadığım için üzgünüm. Çok özür dilerim. *Gerçekten* çok istedim. Yemin ederim istedim bebeğim. Yemin ederim."

Babamın gözlerinden akan yaşlar benimkilerden de .

"Vücudumun neden zayıf olduğunu bilmiyorum. Kanserin neden geri geldiğini bilmiyorum. İlk seferinde onu öldürmek için çok çalıştık. Sen de bunu atlatmam için çok çalıştın. Berbat bir şey. Nefret ediyorum. Yaşamak istiyorum. Ölmek istemiyorum. Ölmekten çok korkuyorum." Videoda, onun da gözleri yaşlarla doldu. Ve Calliope olduğunu tahmin ettiğim kişi tarafından kendisine bir kutu mendil uzatıldı.

"Baştan başlayayım mı?" diye sordu ona.

"Ağlamayacağını hiç sanmıyorum," diye devam etti Calliope'nin sesi. "Olduğunuz gibi devam edin. Ben bütün kötü kısımları kesip atacağım."

Annem başını salladı, gözyaşlarını birkaç kez daha kırıştırdı. "Ölmek istemiyorum ama ölüyorum. Ve bu canımı acıtıyor. Her gün fiziksel, zihinsel ve duygusal olarak acıyor. Ama yine de en büyük korkum ölmek değil; ben öldükten sonra hepinize ne olacağı. Seni tanıyorum bebeğim. Kafanın içinde ne olduğunu biliyorum. Önce ailen, şimdi de ben. Hepimiz seni terk ettik ve bu hiç adil değil. Bu seni çok incitti. Bununla nasıl başa çıkacağını düşünüyorum ve bir yol bulamıyorum. Sana mektuplar yazdım; Calliope onları sana vereceğini söyledi. Ama bunun yeterli olacağından şüpheliyim, değil mi? Özür dilerim. Seni terk ettiğim için üzgünüm. Seni mücadele etme ya da deneme şansın olmadan bıraktığım için de üzgünüm. Bir parçam sana ve çocuklara söylemek istedi ama yapamadım. Bilmek her şeyin neşesini kaçırıyor. Ve ben seninle çok keyif aldım. Çocuklarımızla ve ailemizle. Bunları korumak için yaşayabilir misin? Bırakmaya zorlandığım şeyi yaşayıp koruyabilir misin? Helen çok inatçı; bunu asla kabullenmeyecek. Kendi hayatını mahvetmesini istemiyorum. Darcy, korkarım ki Darcy

çirkin bir şey yapıp onunkini de mahvedeceğim. Bebeğim, lütfen... bana ya da seçimime kızgın olsan bile, lütfen benim yapamadığım her şeyi affet ve koru."

Daha fazla dinlemek istemedim.

Yüzümü silerek koştum. Kalbim titriyordu ve midem bulanıyordu ama koşmaya devam ettim. Kapısına varana kadar nereye koştuğumdan emin değildim.

"Helen?"

Ona sarıldım ve hıçkıra hıçkıra ağladım. Bir çocuk gibi hıçkıra hıçkıra ağladım.

Wyatt başımın yanını öperek beni odasına çekerken, "Şşşt," diye fısıldadı.

"Sorun yok."

İyi değildi.

Neden herkesin içinden o olmak zorundaydı? Ve neden sürekli özür diliyordu?

Bu onun hatası değildi.

Onun üzgün olduğunu duymak beni daha da kötü hissettirdi. Annem ölmüştü.

Ve acıttı.

CALLIOPE

Neden Declan ve Coraline'in odasına gitmeyi seçtiğimi bilmiyorum. Onlara o videoyu vermek için neden şimdi seçtim, Evelyn'in küçük moral konuşması olabilirdi. İlk kez gerçekten moral verici bir konuşma dinlemiştim, en azından art niyetsiz bir konuşma. Sadece kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak bir konuşma. Normal aileler böyle yapar. Güzel bir şeydi. Bu yüzden en azından bir anlığına iyi davranmak istedim. Ancak, bu yapılacak yanlış bir şeydi.

Siena bana defalarca iyi insanların sonuncu olduğunu söylemişti. Kibarlık bir zayıflıktı. Binlerce mil uzaktaydı ve büyük ihtimalle ölmek üzereydi. Ethan'a ve onun çılgın ailesinin bunu yapabileceğine güvenmişim. Diğer insanlara güvendim, bu da bir hataydı. Siena bana sadece kendine güvenmemi söylemişti.

Dinlemedim.

Gigi'nin odasına geri dönüp koridordaki kanı Siena'nın beni tekrar kavradığını hissettim. Koşmalıydım ama her şey yavaşladı. Odaya girmeye korkuyordum. Gözlerim dolmaya başlamıştı bile. Kalbim yanmaya başlamıştı.

"Gigi?"

Yavaşça

seslendim. Ama cevap gelmedi.

Kapı açıktı. İçerisi sessizdi. Beni duymalıydı.

İçeri girdiğimde kızımın yerde yattığını, köpeklerinin vurulduğunu ve kanlar içinde olduğunu gördüm. Evelyn de onun yanında yerde yatıyordu!

"Gigi!" Çığlık attım, sonunda ona doğru koşabildim ve yere düşerek onu kollarıma aldım.

"Anne..." diye homurdandı, acı içinde kıvranıyordu.

"Oh, Tanrıya şükür!" Saçlarını yüzünden iterek şakağındaki kanı gördüm. "Sorun yok, tatlım. Bir şey yok."

Biri ona sertçe vurmuştu. Çabucak diğer taraflarını da kontrol etmek için harekete geçtim ama fazla uzaklaşamadım. Boynundaki siyah cihaz bakacak başka bir yer olmadığı anlamına geliyordu. Üzerindeki zamanlayıcıya baktım, düşündüğüm şey olmaması için dua ediyordum ama tam olarak ne olduğunu biliyordum.

Yüzü

k.

Yüzü

k.

Cep telefonu onun küçük ellerindeydi.

"Bunun için seni bulup öldüreceğim," dedim.

"Ya da, yapmak için eğitildiğin görevi bitireceğiz."

O sesi tanıyordum. Gözlerim büyüdü ve midem bulandı çünkü bu sesi tanıyordum. "Callahanları öldür, Calliope, yoksa kızının kafası uçar. Gün doğumuna kadar vaktin var."

Önce kızıma sonra da Evelyn'e baktım. Nasıl bu kadar yaklaşabilmişti? Evin kilit altında olmasına rağmen? Nasıl?

"Roman." Üvey babam ve her şeyi terk eden işe yaramaz ağabeyim! Nasıl? Nasıl o olabilir?

"Sanırım hepiniz bana Bay Bir dediniz... güzel isim. Babanı öldürdüğünü duydum. Sonra annem için geldin. Karım ve kızlarım için geldikten sonra mı? Barış yanlısı olmaya devam edeceğimi mi sandınız? Orsini rüyasını bitirelim! Tik tak, küçük kardeşim!"

"Siktir git!" Telefonu duvara fırlatarak çığlık attım. Hemen kendiminkini kaptım ve Ethan'ı aradım. Tanıdığım tek bir kişi bu bombayı etkisiz hale getirebilirdi ve o da onu öldürmek üzereydi. Bu Luca'nın bombasıydı!

Ama cevap vermedi!

"Siktir!" Siktir! Gigi'yi yatağa kaldırarak ağladım.

Başka kim olacaktı? Başka kim mi?

Başka kimse yoktu! Onu tutarken düşünemiyordum. Gerçekten düşünemiyordum.

Öldürün onları.

Onu kurtar ve onları öldür.
Aklımdaki tek düşünce buydu. Yavaşça silahımı çıkardım ve aradım.
Wyatt, "Calliope, bunun değil," dedi.
"Umurumda değil, hemen buraya gel! *Hemen!*"
"Calliope?"
"*Şimdi dedim!* Bütün aileyi getirin!"
Öldürün
onları.
Öldürün
onları.
Onları öldürmek zorundayım.
Siena'nın evin içinde birileri varmış. Benden çok önce.
Bu eve girdiğim andan itibaren beni tuzağa düşürmüştü.
Ona itaatsizlik etmek yoktu.
Sonuna kadar onun olacaktı.
Ölü ya da diri, hiçbiri mutlu bir son yaşamama izin vermezdi.
Hiç.
...Yani hepsinin ölmesi gerekiyordu.

*"Bir ailenin mükemmel olması
gerekmez, sadece birlik içinde olması
gerekir."
~Anonim*

WYATT

S Gigi'yi kucağına almış, sersemlemiş bir halde yatakta oturuyordu. "Nana!" Helen seslendi ve o zaman odanın geri kalanına odaklandım. Yatağın ayak ucunda büyükannem duruyordu, Ölü köpeklerin arasında, alnında kan vardı. Ben nabzını kontrol ederken Helen hemen kalkmasına yardım etmek için harekete geçti.

"Hmm," diye homurdandı seğiren gözlerindeki acıyla, bu sadece beni rahatlattı.

"Anne!" diye seslendi Neal Amcam, yanıma gelip onu Helen'in elinden aldı.

"Evelyn, Wyatt, o iyi mi?" Mina Teyze sordu, şimdi o da yerdeydi. Killian ve Declan Amca dışında hepsi teker teker içeri girdi.

Onlara Gigi'nin odasına gelmelerini söyledim ama nedenini söylemedim. Çünkü o da bana nedenini söylememişti. "O iyi," diye fısıldadım.

"Ne demek istiyorsun, o iyi! Kanaması var!" Neal Amca bağırdı Ben.

Dikkatle ayağa kalkarak Calliope'ye ve yeğenime baktım, alnındaki kanı gördüm. Alnının yükseldiğini gördüm, yani ölmemişti. Yaşadığı yeni olayı anlamamıştım ama Gigi'yi ve büyükannemi onun gazabından kurtarmak istiyordum.

"Calliope, burada ne oldu?" Yavaşça ona doğru yürürken sordum. "Gigi'ye ne oldu? Onu kontrol edebilir miyim?"

Başını bana çevirdi ve sanki deli olan benmişim gibi bana baktı. Elleri kan içindeydi ve kanla kaplı bir odada oturmuş, sanki ben onun altındaymışım gibi bana bakıyordu. Ethan onları nasıl seçeceğini gerçekten biliyordu.

"Bunu benim yaptığımı mı düşünüyorsun?" diye alay etti. "Hayır..."

"Yalancı," dedi ama sesi titriyordu.

Anlamamıştım. "Calliope, ne oldu?"

"İçinizden biri bize ihanet etti!" diye bağırdı bana, gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Hayır bir-"

"Bak." Gigi'yi kaldırdı ve ben donakaldım, boynundaki zaman sayacının azalmasını izledim. Dört saat, otuz dört dakika, on beş saniye. Sonra on dört. Devam ediyordu ve ben hareket edemiyordum. Gözlerim Gigi'nin küçük yüzüne kaydı.

"Ne oldu? Wyatt, onun nesi var?" Helen yatağa doğru koştu ama ben kolundan tutarak daha fazla ilerlemesini engelledim. "Wyatt?"

"Senin tehlikede olmanı istemiyor," diye konuştu Calliope ve onun dönmesine neden oldu. "Kızımın boynunda bir bomba var. Üvey kardeşim tarafından bir ultimatom olarak oraya konuldu. Callahan'ları öldür, yoksa kızını öldürürüm."

"Aman Tanrım." Mina Teyze yaklaştı ama Calliope ona elindeki silahı gösterdiği anda durdu.

"Anne, geri çekil," diye konuştu Sedric, onu yataktan uzaklaştırarak. "Bizi bu yüzden mi buraya çağırdın? Anlıyorum. Ama sakın olalım. Yapabiliriz-"

"Biz mi?" Güldü ve başını salladı. "*Biz* diye bir şey yok. Bize kimin ihanet ettiğini bulana kadar asla *biz* diye bir şey olamaz!"

"Üvey kardeşin olduğunu söylemiştin," diye cevap verdim ve tekrar ona çalıştım ama ayaklarıma ateş ederek geri çekilmeme neden oldu.

"Bu eve bir yabancının girmesine kim izin verdi?" diye sordu soğuk bir şekilde. "Bilmem gerek. Önce onların ölmesi gerek. Eğer hepimiz öleceksek, önce o hain orospu çocuğunun ölmesi gerek. Peki, kim yaptı bunu? Sen mi yaptın Helen? Zehir başarısız oldu, o yüzden bu senin B planın."

"Calliope, ben-"

"Yalancı," diye alay etti, silahı tutuşu titriyordu. "Benden istediğiniz kadar nefret edebilirsiniz. Beni öldürmeye çalışın, tamam. Annenizin hatırı için sizi affedeceğim. Ama çocuğuma zarar vermek? Seni lime lime ederim. *Sakın yalan söyleme! Onu kim içeri aldı? Kim mi?*

Hiçbiri cevap vermedi, bu da sadece hayal kırıklığı içinde dudaklarını ısırmasına neden oldu, Gigi'nin üzerine eğilirken gözlerinde yaşlar vardı! Alnından öpmeden önce kulağına bir şeyler fısıldadı, silah elinden düştü.

"Hepiniz gidin," diye mırıldandı yorgun bir sesle, tekrar yastıkların üzerine uzanarak. "Değerli ailenizi alın ve gidin."

"İşte bu kesinlikle korkunç bir plan," dedi Neal Amca yanımıza gelip yatağa oturarak. Elini Gigi'nin başının üzerine koydu. "Sen bizi öldürmesen bile Ethan öldürecek. Ve eğer Ethan öldürmezse, bu kedere tanık olmak istediğimden emin değilim."

"O zaman burada kalıp ölmek daha iyi bir plan mı?" diye sordu.

"Hiç ölmemek en iyi plan." Her zamanki gibi geniş ve aptalca gülümsedi. "Hepimiz işe yaramaz değiliz. Görünüşe göre dört saatten biraz fazla vaktimiz var, hadi şu şeyi onun üzerinden alalım."

Calliope başını salladı. "Bombayı yapan kişiyi tanıyorum. Böyle şeyler söz konusu olduğunda o bir dahidir-"

"Ben de öyle!" Helen elimden kurtulup amcamın yanında durarak seslendi. "Evet, seni zehirlemeye çalıştım ve evet, bir parçam senden her zaman nefret edecek. Ama kimsenin bu eve girmesine izin vermedim, vermem de. Bana bildiğin her şeyi anlat, ben de ondan kurtulmak için çalışayım."

"Helen!" Sonunda konuşacak sesi buldum.

Delirmiş miydi? Bu bir süper bilgisayar ya da basit bir bilgisayar değildi. Bu tam bir bombaydı.

"Ethan denemediğim için bile beni öldürür," diye cevap verdi, yatağa atlayıp onlarla birlikte hareket ederek. "Ve orada durup izlediğin için seni de öldürür. Uyanmasını engellemek için verebileceğin bir şey var mı? Geri sayım devam ettikçe bu şeyin daha da hassaslaştığını hissediyorum."

Calliope tekrar, "Hepiniz gitmelisiniz," dedi. "Eğer hepimiz ölürsek, Ethan... Ethan bunu kaldıramaz."

"Ona kızgın değil misin?" Sedric de kıkırdayarak yatağa yaklaştı. "Biraz önce evi yakıp yıkmaya hazır görünüyordun."

"Evet, bu yüzden bizim ölmemiz onun için en kötü ceza. Bir dahaki sefere karısını dinler."

"Acımasız." İçimi çektim, bir adım öne çıktım ve nabzını kontrol etmek için elimi Gigi'nin bileğine koydum. "O kadar sert ki, bir daha evleneceğini hiç sanmıyorum. Zeki insanların yanılmayı kaldıramadığını bilmiyor musun? Bu onların aklını karıştırır."

"İşte bu yüzden hayatta olman gerekiyor," dedi ona bakarak. "Roman bana yanlış bir seçenek sundu. Ya Callahan'ları öldürürsün ya da ben senin kızını öldürürüm. Ama benim kızım bir Callahan. Sırf onu öldürebilmek için yalvarmamı, onun hayatı için sürünmemi istiyor. Artık kimseyi başkası için öldürmeyeceğim. Bu benim seçimim. O yüzden git."

"Anlıyor gibi görünmüyorsun Calliope," diye cevap verdim, kızından başımı kaldırıp gözlerine bakarak. "Bu bizim de seçimimiz. Biz bir aileyiz. Bu bir aile. Sen bizi göndermeye çalıştıkça, herkes daha çok kalacak. Şimdi, bu bir gurur meselesi. Ya hepimiz öleceğiz... ya da biz kazanacağız. Bu hep böyle olmuştur."

Neal Amca elini omzuma koyarak, "Bu hep böyle olacak," dedi. "Öyleyse... onu kurtaralım ve sonra gidip kardeşinin kığını tekmeleyelim."

"Üvey kardeşim," diye cevap verdi.

"Her neyse," dedi Neal Amca, Sedric tıbbi çantamla gelirken daha fazla yer kaplayabilmek için ayağa kalkarak.

Onu almak için ne zaman gittiğinden emin değildim ama minnettardım. "Ölecek ve bunun bedelini ödeyecek."

"Hepiniz benden daha delisiniz," diye alay etti.

"Bu ilk aile kuralı," diye yanıtladı Sedric, bombayı incelerken Helen'e gözlüklerini ve alet çantasını uzattı. "Ailen için öldürürsün. Ailen için ölürsün çünkü başka kimseye güvenemezsin." O, Neal Amca ve ben aynı anda söyledik ve birbirimize bakmamıza neden oldu.

Evet, biz gerçekten de deliydik ama diğer delilerle ölmektense bu delilerle ölmeyi tercih ederim.

CALLIOPE

Sayamayacağım kadar çok kez güçlü ailelerin dağıldığını görmüştüm. O ailelerin parçalanmasının sebebi bile ben olurdum. Oraya küçük bir yalan, buraya bir sır, paralarını ellerinden almak, kilit bir aile üyesini öldürmek ve hepsi

Bu "aileler" birbirlerine vahşiler gibi düşman oldular. Her şey mükemmel olduğunda, paranız olduğunda, gücünüz olduğunda, saygı gördüğünüzde göğsünüzü kabartıp ailenizin ne kadar harika olduğundan bahsetmek kolaydı. Ancak, zor zamanlarda hepsi aynıydı - kan bağı nedeniyle birbirine yapışmış, kırılmış, açgözlü, bencil insanlar.

Callahan'ların da aynı olduğundan emindim. Geçen yıl boyunca haklı olduğum kanıtlandı. Ethan'a nasıl sırt çevirdiklerini, ondan nasıl şüphe ettiklerini, kendi planlarını nasıl yaptıklarını gördüm. Beni öldürmeye ne kadar hazırdılar. Tek düşünebildiğim, *"Demek büyük Callahanlar da farklı değilmiş."* oldu. İçlerinden birinin bize ihanet ettiğinden emindim. Ama sağlıklı düşünemiyordum. Şu anda bunun bir önemi yoktu. Bu yüzden onlara gitmelerini söyledim. Roman'ın son gülen olmasını istemiyordum. Ethan'ın eve döndüğünde tüm ailesinin gitmiş olmasını istemedim. Anında kendini öldürürdü. Uğruna çok çalıştığı her şey gitmişti. Tüm ailesini cehenneme sürükleyen kadın ben olurdum. Yunan trajedilerinin olayı gerçekten buydu.

Gitmeleri gerekiyordu.

Kızımızı asla bırakmam. Yani,

gitmeleri gerekiyordu.

Ama reddettiler.

Onun yerine Wyatt, Gigi'yi dikkatle izliyordu. Helen burnunu bombanın içine daldırmıştı; bir kabloya her dokunduğunda kalbim titriyordu. Diğerleri de gidebilirdi. Bu işte hiçbir işe yaramıyorlardı ama bir çeşit moral desteği olarak kaldılar. Bu delilikti. En azından Evelyn'i çıkarabilirlerdi, yaşlı kadın yeterince şey yaşamıştı ve Ethan en çok ona değer veriyordu. Yine de, Mina başına buz koyarken ve Nari elini okşarken, gözleri kapalı, hareket etmeyi reddederek oturdu. Neal ve Sedric yatağın hemen dışında durmuş, Helen ve Wyatt'ın bir şeye ihtiyacı olup olmadığını izliyorlardı.

Bu bir oyun değildi.

Zamanlayıcı durmadı.

Gittiler ya da ölümle yüzleştiler ama yine de hepsi sanki onları rehin tutuyormuşum gibi kaldılar.

"Siktir," diye tersledi Helen.

"Ne?" dedim. Gigi'ye bakmak için aceleyle yatağın yanına döndüm. "Ne oldu?"

Bu

mu İçini çekti. "Kırmızı kablo kesicisi olmayan iki kişilik bir kilit.

?"

."

"İngilizce mi?" Wyatt sordu.

"Bombayı etkisiz hale getirmenin bir yolu yok. Yapabileceğimiz tek şey bombayı ondan almak-"

"Bu hâlâ yeterince iyi," dedi Sedric.

"Evet, eğer ikinci bir çift gözüm ve kolum olsaydı," diye tersledi onu. "Yapsak bile, basınç sensörü var. Yani kilit açıldığı anda birinin onu tutması gerekecek ve sonra-"

"Sana panik yapma konusunda ne demiştim?"

Declan, zayıf, rakun gözlü, hastalıklı, sadece Killian onu tuttuğu için ayakta durabilen Declan odaya girerken hepimiz kapıya baktık. Şimdi bütün çete buradaydı! Bu insanların nesi vardı?

"Baba!" Helen doğruldu, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde ona bakıyordu. "Ne yapıyorsun?"

."

"Benim için endişelenme." Zorla gülümsedi. "Odaklan. Ben olsam Ama elleri biraz titrek. Wyatt, sen ona yardım et. İki anahtar var. O birine odaklanacak, sen de diğerine. Ben gözler olacağım. Ellerin yeterince hassas; ameliyat gibi bir şey."

Son bir yıl içinde en fazla konuştuğunu duyduğumuz konuşmaydı. Bize şöyle bir baktı. "Gerçekten bakacak vaktiniz var mı?"

Wyatt, Helen'in Gigi'nin boynunda olduğu yere doğru ilerleyerek, "Tamam," dedi.

Killian babasını yatağa doğru götürdü. Ancak Declan bunu yapmadan önce bana baktı ve ben de yeni bir hakaret turuna hazırlandım.

"Bunu kendin için yaptığını biliyorum ama yine de onun yanında olduğun için teşekkür ederim. O... en azından biriyle konuşma şansı buldu." Sesi tekrar çatallaştığında gözlerini kaçırdı.

Ve nedense boğazım ağrıyordu.

Bu yüzden mi ne söylerse söylesin ya da ne kadar kızgın olursa olsun Ethan onları bırakamıyordu? Her zaman Gigi ve benim onun ailesi olduğumuzu söylerdi. Ama günün sonunda, onu hayal kırıklığına uğrattıklarında, yanlış değerlendirdiklerinde ya da ona ihanet ettiklerinde bile her zaman ailesini düşünürdü. Sert biriydi ama asla ölmelerini istemezdi. Killian ona ihanet etti. Onu dövmesini söyledi; eğer başka biri olsaydı, bu ölüm olurdu. Helen, Wyatt, hepsi... bazen onları öldürmek istediğinde bile bunu yapmaya cesaret edemiyordu.

bu muydu?

Anlamıyordum ve artık umurumda da değildi. Onlar hakkında yanılmışım. Ve Luca hakkında yanıldığımı, onun en iyisi olmadığını umuyordum. Bir şekilde bu aile daha zekiydi... daha güçlüydü.

Benim bile umut etmeye hakkım vardı, değil mi?

OceanofPDF.com

"...karanlık Ölüm'ün kapıları ardına kadar açık..."
~Virgil

ETHAN

I Belimi tutarak kanı tutmaya çalıştım ama yine de akmaya devam etti. Ne tür bir kötü şans ya da iyi atış, onun beni tam yeleğimin altından vurmasına izin verdi.

"Ethan!" Babam kendini yerden kaldırdı. Biz silah sesleriyle uğraşırken annem onu yere yatırdı. Merdivendeki deli kadına yukarıdan ateş etti.

Artık vazgeçemeyeceğim kadar yakındık. Doğruldu, merdivenden çıkmadan önce burnumdan nefes aldım.

"Ethan, hayır! Geri çekil!" diye bağırdı bana.

Ama onları görmezden geldim, yan tarafa doğru koştum. Tek bir atış hakkım vardı ve onu kullandım, kurşunum boğazına isabet etti ve onu merdivenlerden aşağı yuvarladı.

"Patron!"

"Dino, çıkar onları buradan!" Bir elimle korkulukları, diğer elimle de yan tarafımı tutarak bağırdım. Merdivenlerin dibinde kan kaybından ölmeyen Mary denen canavar, Yaralı Yüz'ü tam anlamıyla üzerimize salmıştı. Luca'yı indirmeyi başarmıştık, orospu çocuğu bir şeyler yaptığına yemin ediyordu.

Benim için de sürpriz oldu. Ama bunun bir önemi yoktu. Merkezdeki deli kadına ulaşmadığım sürece bunların hiçbir önemi yoktu.

Evi ezberlemiştim.

Calli'nin bana anlattığı her korku hikâyesi diğer odaları daha tanıdık hale getiriyordu. Dışarıda bir kuyu gördüm ve merak ettim, onu içine attıkları şey bu muydu? Bodrum katı ortaçağdan kalma bir işkence odası gibiydi. Ona orada bir şeyler yapmışlar mıydı? Seranın, zehir ticaretini öğrendiği yer olduğundan emindim.

Bu yer onu inşa etmişti.

En iyi manzaraya sahip yatak odasının kapılarını iterek açtığında, pencerenin yanında oturan, uzun, gri saçlı, yuvarlak yüzlü ve etli butlu bir vücuda sahip yaşlı bir kadındı. Tehlikeli ya da dahi olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Büyükanneye benziyordu ve küçük masasının üzerinde İtalyan hamur işleri ve bir bardak süt duruyordu.

"Kimsin sen? Odama nasıl girdin?" Kaşlarını çattı, etrafına bakındı. "Sen hemşire misin?"

Kıkırdadım.

Nesiller boyu süren çekişme ve kan bunun için mi? Sonu böyle biten bir kan davası mı? Etrafındaki dünyayı zar zor tanıyan yaşlı bir kadın. Kayıplarını azaltmalıydı. Ama yine de, kayıplar çocuklar olduğunda, bunun başka bir yolu yoktur.

"Ben hemşire değilim," dedim ona doğru yalpalayarak. "Ben Calliope'nin kocasıyım."

"Calliope'nin kocası mı? İmkansız, Calliope on altı yaşına yeni girdi. O evli değil; buna izin veremem! Nerede o? Onu bana getirin! Hemen şimdi!"

"Bana havlamayın, bayan. Ayrıca, artık ona ulaşamazsınız."

Güldü ve başını salladı. "Sen kimsin ki benimle konuşuyorsun? *Git al* Calliope, ve seni burada ağırlamak için iyi bir mazereti olsa iyi olur, yoksa _."

"Ne yapacaksın?" Önüne oturmak için bir sandalye çekerek sordum.

"Yoksa ne olur?"

Gülümsedi ve elini masanın üzerine koydu, ben de aynısını yaptım. "Luca, gel de şu salağı suratımdan çek."

"O öldü."

"Mary-"

"Onu da öldürdüm."

"Calliope-"

"Ölmedim. Ama senin tarafında değil." "Bu onun ailesi-"

"Hayır, *ben* onun ailesiyim. Bu yüzden bunu teslim etmek için buradayım," dedim ve görmesi için kutuyu çıkardım.

Uzun süre ona baktı ve sonra sihir gibi tavrı değişti. Kapıya doğru baktı. "Hepsini sen mi öldürdün?"

"Evet."

Gözleri bana kaydı. "Yine de iyi bir mücadele vermiş gibiydiler."

"Yeterince iyi değil."

Kıkırdadı. "O küçük kaltağın bunu yapamayacağını biliyordum. Onun için yaptığım onca şeyden sonra bile. Ama o aptal kocam onu yeterince kırdığımızdan o kadar emindi ki. Bir gün ailenizin şansı tükenecek-"

"Pek çoğunuz bunu söylediniz. Ama o gün *hala* bugün değil."

"Olabilir."

Silahımı ona doğrulttum. "Sohbet etmeyi sevmiyorum. İç."

"Oğlumun sizinle işi bitmedi. Luca ona sizin için özel bir sürpriz yaptı." Küpten içti. "Merak ediyorum, lanet olası şeytan ailenizden geriye kalanları görmek için buradan çıkabilecek misiniz...aile...ily-"

Kan öksürürken kelimelerde boğuldu. Gözlerinden, burnundan, vücudundaki her delikten kan akıyordu. Kan dışarı çıktı ve titredi, sarsıldı, yüzü morardı. Sandalyesinden düşerken ayağa kalktım. O sırada üzerinde oturduğu cihazın çalıştığını gördüm.

"Tabii ki," diye dudak büktüm ve az önce patlayan şeyin etkisiyle evin sarsıldığını hissedince zıpladım.

"Ölün... hepiniz... ölmelisiniz!" Kapı açıldığında Siena'nın nefesi kesildi.

"Ethan!" diye bağırdı babam odaya girdiğinde, Siena'nın kanlar içinde kıvranışını izliyordu.

"Her yerde dinleme cihazı var. Gitmemiz gerek," dedim, kapıya doğru ilerlemeye başlamıştım bile. Beni tuttu ve çıkmama yardım etti. "Annem nerede?"

"Bitti mi?" diye sordu onun yerine.

"Emin değilim." Doğrusu ben de emin değildim ama Calliope'un geride kalmasının nedeni de buydu. Aynı olduğumuzda bile ne yapacağını biliyordu. Kaçırdığım parça her neyse, onu bulacak ve bu işi bitirecekti.

Hiçbir Orsini
yaşayamazdı. Hiçbiri.

HELEN

Midem bulandı.

Ellerime kramp giriyordu.

Ter yüzümden aşağı yuvarlandı, ancak başka biri tarafından temizlendi. Sedric olduğunu düşündüm, ama kafamı çeviremedim.

Bu bombayı yapan kişi kafadan hastaydı. Daha önce hiç bu kadar küçük ama bu kadar çok patlayıcıyla dolu bir boru tipi bomba görmemiştim. Calliope zekiydi. Başından beri üvey kardeşinin kızını öldürmek istediğini biliyordu. İçine baktığımda bunu görebiliyordum. Bombayı kapatmasının imkanı yoktu. Uzaktan patlatıcı yoktu. Ya zaman ya da sensör, hepsi bu. Üvey kardeşi ona önce zihinsel, sonra da hayatının sonuna kadar duygusal işkence yapmak istiyordu.

"Odaklan," diye fısıldadı babam kulağıma. Ve ben gülümsemek istedim.

O buradaydı, uyanıktı ve benimle konuşuyordu, hayattaydı. Her şeyi berbat etmediğim sürece. Saate baktım, on beş dakika. Nasıl olmuştu? Zaman nereye gitmişti? *Bu kadar zaman yetmez! Lanet olsun! Kim bir çocuğun üzerine bomba koyar ki! Sikeyim! Öleceğiz.*

"Sakin ol," dedi babam bana.

"Yeterli zaman yok, baba-"

"Yeter de artar bile; nefes al ve sakın ol," dedi ve ben de tekrar aşağı bakmadan önce nefes alıp verdim. "Şimdi, anahtar plakasını görüyor musun?"

"Evet."

"Wyatt?"

"Anahtar plakası neye benziyordu?"

"Daha küçük bir elektrik düğmesi gibi," dedi babam hafifçe sinirlenerek ve ben gülümsedim... Bunu ben de özlemiştim.

"Tamam, sanırım anladım." "Sanıyor musun?"

"Evet amca, bu benim ilk boğaz bombam. Lütfen mübarek gözlerinizle iki kez kontrol etmekten çekinmeyin," dedi Wyatt sesinde biraz mizahla.

"Bu sesi unutmayacağım," diye cevap verdi. "Eğer yaşarsak-"

", saydığımda ikiniz de düğmeye basın," dedi ve ellerimin titremesini engellemeye çalışarak dudağımı ısırđım. "Üç...iki...bir. Şimdi."

Bir klik sesi duydum ama kilit açılmadı. Onun yerine zamanlayıcı başladı. "Lanet olsun!"

Başımı kaldırıp gözleri hâlâ bombada olan babama baktım. "Baba-"
"Bunun seni korkutması gerekiyor," dedi, cımbızı elinden almaya hazırlanırken.

ama geri çekildiğinde elleri titriyordu. "Korktuğunuzda dikkatiniz dağılır. Zamana daha çok odaklanırsın ve sonra pes edip kaçmak istersin. Bunu neden yapıyorsun? Çünkü neredeyse yakaladık."

Wyatt ona, "Şu anda neredeyse hiç rahatlatıcı değil, Amca," dedi. "Ne yapacaksın?"

"Aynı şey," diye yanıtladı.

Gözlerimi kocaman açarak ona baktım. On kaldı. "Baba-"

"İlk seferinde haklıydık. Düğmeye bastığınızda basmamız gereken basınç sensörü," dedi, bu sefer bombanın tamamını tutmaya çalışıyordu ama yine yeterince iyi değildi. Başımın üzerinden başka bir çift beyaz kol geldi ve bombayı tuttu. Kafamı kaldırdığımda Neal Amca bana gülümsüyordu.

"Bu baskı yeterince iyi mi?"

Babam ona baktı.

"Baba?" O konuşmayınca ben söyledim ve birbirlerine baktılar. "Aynı şeyi yapın. Biri Giovanna'yı hemen alsın," dedi.

Tekrar. "Üç...iki...bir."

Bastık, bombanın kilidi açıldı ve Calliope Gigi'yi kollarına aldı. Ancak bomba tekrar yerine oturdu, Neal Amca'nın ellerini sardı ve zaman tekrar ilerledi. Şok içinde bir ellerine bir de Neal Amca'nın yüzüne baktım. Ancak o gülümsüyordu.

Hayır!

Hayır!

DECLAN

Doğrudan bana baktı.

"Bunun , değil mi?" dedi yüzündeki o aptal sırıtışla. "Bu yüzden onu almaya çalışıyordun. Kusura bakma dostum, bir kez olsun kahraman ben olacağım görünüyor."

Burada hiç kahraman yoktu!

Onun nesi vardı?

"Baba?" Sedric ona doğru yaklaşarak fısıldadı.

"Sedric, oğlum, bütün kadınları buradan çıkar." Neal Amca ona ciddiyetle seslendi, sonra hepimize baktı. "Hepiniz dışarı çıkın."

"Baba, hayır!" Nari çığlık atarak yatağa doğru koştu. "Helen, kilidi tekrar aç! *Kilidi aç!*"

"*Nari!*" diye bağırdı ona. "Bu şey bir orospu çocuğu; biriyle birlikte gidiyor. Söylemeye çalıştıkları şey buydu. En küçüğünün gitmesine izin veremeyiz, değil mi?"

"Baba, ben-"

"Tatlım, ben en büyükleriyim," dedi Evelyn, gözlerini kocaman açarak. "Ben-" "Annemin beni sahneye çıkarmasına da izin veremem." Kıkırdadı.

"*Neal!*"

"Anne, sorun değil. Hayatta kalmak senin işin," dedi yataktan kalkarken. "Sedric, oğlum, beni hayal kırıklığına uğratma. Öne çık ve olduğunu bildiğim adam ol."

"*Neal! Hayır, lütfen, hayır!*" Evelyn çığlık attı ama Wyatt onun sırtını tutuyordu.

Sedric annesini yakalamak için koştu.

Herkes Nari'ye doğru koşmaya çalışırken oğlum ona doğru koştu, ben ise hiçbir işe yaramadan sanki zaman yavaşlamış gibi izledim.

"Neal!" Sonunda çıkmayı başardım. "Hâlâ vaktimiz var mı?"

"Gençken birbirimize ne söz verdiğimizizi hatırlıyor musun?" dedi bana, pencereye yaklaştıkça yaklaşarak.

"Seni aptal! edecek başka bir şeyin yok! Neal!" Ona gitmek için bedenimi zorlamaya çalıştım ama bedenim o kadar güçsüzdü ki.

Lanet olsun bana! *Lanet* olsun *bana!*

"İki dakika mı kaldı?" dedi kollarından gözlerini dikmiş bakan Calliope'ye bakmak yerine.

Başını iki yana salladı.

"Coraline'e yaptığınız anlaşmanın aynısını bana da yapın," dedi ona. "Sen Bayan Callahan'sın ve onlara göz kulak olacaksın."

"Tamam." Başını
salladı. "*Neal!*"

Çığlık attım.

"*Tatlım, hayır! Lütfen bunu bana yapma. Lütfen! Lütfen! Lütfen! Lütfen! Dur. Hemen dur!*" Evelyn'in çığlıkları en yüksek olanıydı.

Kendi gözyaşlarım ve çığlıklarım arasında bile onun "Anlaştık" dediğini gördüm.

"Annem, umudum, Mina, aşkım, Nari, kıymetlim, Sedric, gururum, hepinizi o kadar çok seviyorum ki. Özür dilerim. Hoşça kalın."

Ve bununla birlikte, kendini pencereden dışarı attı.

Sahip olduğumu düşünmediğim bir güçle kendimi yataktan pencereye doğru ittim ama patlamanın şiddeti camı parçaladı ve bizi geriye fırlattı.

"*Hayır! Hayır! Hayır! !*" Evelyn çığlık attı... Ben çığlık attım... Hepsi sadece çığlıktı.

İşe yaramazdım.

İşe yaramazın tekiydim.

Denediğimde... öldüler.

Hiçbir şey yapmadığımda öldüler.

Ah. Neden kimseyi kurtaramıyorum? Neden mi?

CALLIOPE

Gigi'nin bedeninin üzerine uzandım ve camın ona ulaşmasını engelledim. Ne kadar süre orada yattığımdan emin değildim.

Odayı dolduran duman ve ateş kokusu az önce tanık olduğum şeyin bir kâbus olmadığını söylüyordu. Bu bir gerçeklikti. Gerçektir. Kızımın hayatı kurtuldu ama bir başkası gözümüzün önünde can verdi.

Yavaşça kendimi yerden kaldırdım, dizlerimin üzerine oturdum, odaya baktım... onlara baktım. Sedric sersemlemiş bir halde durmuş, eskiden pencerenin olduğu yerdeki deliğe bakıyordu. Nari annesinin yanında yerde ağlıyordu. Wyatt, yere yığılan Evelyn'in yanındaydı. Acıdan mı, kederden mi yoksa öfkeden mi bilinmez, yere yığılmıştı. Helen babasının yanındaydı ve Declan ellerini başının üzerine koymuş oturuyordu. Kimsenin görmesine gerek yoktu. Hepsi biliyordu.

Neal A. Callahan ölmüştü.

Bir Orsini tarafından
öldürüldü.

Gülümseyerek ve rahatlıkla, torunu olan kızım için hayatından vazgeçmişti.

Uzanıp gözlerime dokundum. İçlerinden akan su karşısında şok oldum. Gözyaşı mı? Ben gözyaşı dökmezdim. Çabucak göz kırparak onları uzaklaştırmaya çalıştım ama nedense gelmeye devam ettiler.

"Dur," diye mırıldandım kendi kendime, gözlerimi ovuşturdum ve yerden kalktım.

Yüzümü temizleyerek derin bir nefes aldım ve kendimi sakinleştirdim.

Ağlama zamanı değildi. Bayan

Callahan ağlamayı kesemedi.

Callahanlar durup ağlayamazdı çünkü başlarını eğdiklerinde onları kesmek için bekleyen başka biri vardı. Ethan'a kızgındım ama belki de benim göremediğim şeyi o görmüştü. Siena benim düşmanım olabilirdi ama onun bir ailesi vardı, oğlu, üvey kardeşim ve onun da bir ailesi vardı, annem ve üvey kız kardeşim. Her şey çok karışıktı. Bayan Callahan olmak için eski ailenizi terk etmeniz gerektiğine dair bir söylenti vardı. Onları ailem olarak görmüyordum ama öyleydiler. Ve onları terk edemezdim.

Onları öldürmek zorunda kaldım.

Her Orsini bunun için ölmek zorundaydı.

Kızıma baktım. Bir gün bu kısmı onun için hikâyeye ekleyeceğimden eminim. Hayatının bedelini bilmeliydi, böylece onun için savaşmaktan vazgeçmeyecekti.

İkisini de. Elimi karnımın üzerine koyarak düşündüm.

"Helen, sığınakta Gigi'yle kalacaksın, sadece sen. Wyatt, sen de Evelyn ve diğerlerine göz kulak olmak için kal." Kafamı kaldırdığımda biri hariç hepsi bana bakıyordu. Ona doğru yürüdüm, ellerimi omzuna koydum ama o beni omuz silkti.

"Dokunma bana," diye alay etti Sedric, gözleri kocaman açılmıştı ve döndüğünde gözlerinde öfkeden başka bir şey yoktu. "Bunların hepsi senin suçun! Hepsi senin suçun! Eğer hiç gelmeseydin... Eğer veledinle birlikte saklandığın yerde kalsaydın, bunlar olmazdı!" Diğer her kelimesinde resmen yüzüme tükürüyordu.

"İsterseniz beni suçlayın. Ama bunun sorumlularını öldürdükten sonra beni suçlayın. Onların her biri bugün ölecek. Bunu yapmanıza yardım edeceğim!"

"Senin lanet yardımını istemiyorum-"

Karnına olabildiğince sert bir yumruk attım ve nefesinin kesilmesine neden oldum. "Baban öldürüldü. Kalbin kırıldı ve benden nefret ediyorsun. Bunu anlıyorum. Ancak bana duyduğun nefretin saldırıya uğradığımız gerçeğini görmeni engellemesine izin verme. Bu bir saldırıydı. Yani, her halükarda, gideceğim! Savaşacağım! Çünkü benim için yaptıklarından sonra babanın katilinin serbest kalmasına izin vermem mümkün değil. Hiçbirini. Ölecekler. Orsini adını taşıyan herkes ona yaptıkları için ölecek. Ben gidiyorum. Benimle geliyor musun, gelmiyor musun?"

Dizlerinin üzerinde, karnını tutarak, yüzü kıpkırmızı, öfkeyle titreyerek bana baktı. Ama yavaşça yutkundu.

"Hepsi," diye tükürdü.

Başımı salladım. "Hepsini."

"Onları nasıl bulacağınızı biliyor musunuz?" Killian gelerek sordu.

"Evet," dedim ve düşürdüğüm silahı aldım. "Evdeler." "Peki nereden biliyorsun?" Wyatt seslendi.

"Çünkü Roman gittiğimden beri kırılmış ve yenilmiş bir şekilde sürünerek geri dönmemi bekliyormuş." Silahı tekrar içine yerleştirmeden önce haznesini çıkardım.

Roman buradayken Gigi'yi öldürebilirdi ama bana olan nefreti daha derindi. Tıpkı benim hepsine duyduğum gibi. Tıpkı kilisede kız kardeşimi ve annemi öldürebileceğim zamanki gibi. Ölüm yeterince iyi değildi. Acı çekmek yeterliydi. Acı çektiğimi görmeye ihtiyacı vardı ve bu olana kadar ne gidecek ne de kaçacaktı. Benim defterimi de bu şekilde kapatacaktı.

"Roman ya kızımın öldüğünü düşünüyor ya da hepinizin öldüğünü. Her iki durumda da bekliyor," diye ekledim.

"Silahla mı yoksa silahsız mı bekliyorsun?" Killian sordu.

"Fark etmez," diye yanıtladı Sedric, ayağa kalkıp daha dik durarak. "Neye sahip olurlarsa olsunlar, fark etmez. Eğer silahları varsa, daha büyük kullanacağız. Daha büyük silahları varsa, lanet olası bombaları kullanacağız. Hiç fark etmez!"

İleriye doğru adım attı ve camı ayaklarının altında ezdi. Ancak durup eskiden pencerenin olduğu yerdeki büyük deliğe baktı. Güneş ufukta yavaş yavaş yükseliyordu. Annesinin yanına gitmeden önce yüzü bir kez buruştu, kollarında ağlamaya başladığında ona sarıldı. Hıçkıra hıçkıra ağlarken hepsi birbirlerine sarıldılar.

Killian geçti. "Ya yanılıyorsan ve kaçmışlarsa?" "Onları canavar gibi avlar ve asarız." "Hepsi mi? Anneni bile-"

"O kadın benim annem değil. Beni doğurmuş olabilir ama o bir anne değil. Onun karşılaştığından daha kötülerıyla karşılaştım ve bir kez bile acımı çocuğumdan çıkarmadım. O ölür. Hepsi ölecek. Şu anda bu ailenin en büyük önceliği bu."

"Ethan'ın bu en büyük öncelik için burada olmaması ne kadar komik." Ters ters baktı.

Ben de ters ters baktım. "Ethan'ın ne için burada *olmadığını* düşünecek kadar akıl sahibi olman komik. Ve hâlâ yanılıyor olman da komik. Orsinileri orada öldürüyor. Biz de buradakileri öldürüyoruz. Gördün mü? Aynı öncelik. Sadece bombayı ve çok daha kötüsünü yapan adamla hiçbirimiz olmadan yüzleşiyor. Arkasında ailesi olmadan. Siz hala bu komik buluyor musunuz? Ya da siz düşünüyor musunuz?"

Bu ailenin reisini sorgulamak sizi bir anda yeni kral mı yapacak? Hızlı bir tarih dersi - bu asla işe yaramaz. O yüzden biz gitmeden önce git babana yardım et."

Ethan'a benden başka kimse hakaret edemezdi. Killian çenesini yana doğru kırdı.

Gigi'ye doğru yürüdüm ve onu dikkatlice yerden kaldırdım. "Helen, hadi gidelim."

"Neden ben?" diye sordu, çoktan arkamdan geliyordu.

"Çünkü sadece incinmek için onu kurtarmak için bu kadar çok çalışmadın. Wyatt, Evelyn ve diğer herkesle ilgilenmek zorunda. Savaşmak için Sedric ve kardeşine ihtiyacım olacak. Başka sorusu olan?"

"Evet, neden sorulara cevap veriyorsun?"

"Çünkü... hepinizin beni anlamaya başlaması gerekecek ve siz Ethan kadar hızlı kavrayamıyorsunuz," diye cevap verdim başımın arkasını okşayarak.

"Ethan nerede?"

"İtalya'da."

"Bunu biliyorum, ama-" "Savaşıyor."

"Yalnız mı?"

"Hayır."

"Onunla irtibata geçtiniz mi?" "Hayır."

"O zaman nasıl oluyor da daha fazla yardıma ihtiyaç duymuyor?"

Ona döndüm. "Bilmiyorum Helen. En azından bunu yapabileceğine inanıyorum. Eğer yardıma ihtiyacı varsa, bunun için bir sinyali olduğuna güveniyorum. Hepsini göremesem bile bir planı olduğuna inanıyorum. Ölmeyeceğine güveniyorum çünkü burada onu bekleyen çok daha büyük hayalleri ve ailesi var. Bazen iznim olmadan bir şeyler yaptığında ya da beni geride bırakarak güvenimi kırdığında bile ona güveniyorum. Ona güveniyorum. Bu yüzden onun için endişelenmiyorum. Şu anda bizim için endişeleniyorum. Bitirmemiz gereken işleri bitirmek ki onun odaklanması gereken tek şey kaybettiği amcasının yasını tutmak olsun."

Bu bir yalandı. Ona güvenmiyordum, %100 güvenmiyordum, artık güvenmiyordum. Ama duymak istedikleri bu değildi.

"Ve-"

"Başka sorunuz var mı dediğimde bunu alaycı bir şekilde kastetmiştim. Şimdi bunu kötüye kullanıyorsun ve bu sinir bozucu," diye cevap verdim.

Gözlerini bana dikmiş, aynı zamanda sinirli. "Ama bununla başa çıkacağım çünkü minnettarım. Kızımı kurtarmak için bu kadar çok çalıştığın için teşekkür ederim Helen. Sana borçluyum."

". Ne yaptığımı biliyorsun-"

"Hayatım benim için o kadar da önemli değil. Yani, ölmek istemiyorum. Ama hayatım boyunca her an ölebileceğimi bilerek yaşadım, bu yüzden beni o kadar da etkilemiyor. Saldırıya uğramak. Yaralanmak. Bunu her zaman beklerim. Kızımın hayatı daha değerli. Bu yüzden sana borçluyum. Lütfen ben dönene kadar ona göz kulak ol."

Başıyla onayladı ve Gigi'yi kollarımdan aldı. Güneş doğmuştu.

Ama gün her zamankinden karanlıktı.

Bir ölüm günüydü.

Ethan, buraya döndüğünde hala aptal planının işe yaradığını düşünecek misin merak ediyorum. Beni hiçbir tehlikeden kurtarmadı. Yani, bir hiç uğruna bana ihanet etti. Yüzüne karşı söylemek istedim; ihaneti çok aptalcaydı!

ETHAN

Ateş.

Sudaki bir dalgalanmadan daha hızlı yayıldı.

Sanki evin duvar kâğıtları sadece alevler, kırık kirişler ve düşen taşlarla birlikte daha hızlı yanması içindi. Ev, deniz kenarında bir malikâneydi; girmek için gece boyunca, fethetmek için gündüz boyunca savaştığımız bir malikâneydi. Şimdi etrafımızda parçalanıyordu ve duman sisi içinde salonu zar zor görebiliyordum. Yine de, babamla kol kola, ön fuayeye, çıktığım merdivene geri döndük.

"Liam! Ethan!" Annem bize geri dönmek için en alttaki ölü kadının üzerine basarken bağırdı, ki bu onun için aptalcaydı. Gitmesi gerekirdi! Gitmek için zamanı vardı! Ama gitmemişti ve avizenin yanı sıra çatının da ondan önce çökmeye başladığını gördüm.

"Anne-"

"Mel!" Beni geri itti ve hâlâ kendini ileri itecek enerjiye sahipti. Nasıl? Bilmiyordum. O da en az benim kadar . Yine de yaptı. Ve

Annemin bedeni yolun dışına düştü; ama o kadar şanslı değildi. Avize, çatı, ahşap ve mermer parçaları üzerine düştü.

"*Liam. Liam. Liam. Liam!*" Annem sürünerek onun olduğu yere doğru gitti. Çıplak elleriyle, camı ya da ateşi umursamadan, yoldan çekebileceği her şeyi çekti. "*Ethan, orada öylece durma. Yardım et bana! Liam!*"

Etraftaki ateşe baktım.

Zamanımız yok.

Lanet olsun.

OceanofPDF.com

*"İntikamın öngörüsü yoktur."
~Napoleon Bonaparte*

CALLIOPE

I Filmlerden, kitaplardan ve hikaye anlatan her şeyden keyif aldım çünkü hepsi aynı kalıbı takip ediyordu - giriş, yükselen aksiyon, doruk, düşen aksiyon, çözüm, son. Birinin hayatı birkaç saat. Önemli olan her şey önüme serilmişti. Bundan hoşlandım. Bir insanın hayatının tüm yapbozunu görebilmek. Her şeyin bir kurdele ile güzelce sarıldığını görebilmek. Ana karakter yaşasa da ölse de bundan keyif alıyordum çünkü gerçek hayatta bunu yaşayamıyorduk. Gerçek hayatta, birini anladığınızı düşünerek yıllar geçirebilirsiniz ancak o kişi sizi şaşırtır ve tamamen farklı biri olur. Gerçek hayatta, bir anın doruk noktasındaymışsınız gibi hissedebilir, ancak daha sonra başlangıçta olduğunuzu ya da daha kötüsü sonda olduğunuzu fark edebilirsiniz.

Düzen yoktu.

Bu yükselen eylemde ben de var mıydım?

Bu bir çözüm müydü - son mu yoksa başlangıç mı?

Kendi adıma, bilmiyordum.

Neal Callahan için bomba doruk noktasıydı. Ailesiyle vedalaşması ve benimle yaptığı anlaşma onun düşüş eylemi ya da çözümüydü ve ardından sonu geldi.

ölümdü.

Arka bahçede, Aralık ayının soğuk havasında, kış güneşinin altında durmuş, cesedinden geriye kalanlara, toprağı kavuran kana bakıyordum. Patlamanın şiddeti onu parçalara ayırmıştı. Bu üzücü olsa da, minnettardım. Kalıntıları temizlendiğı için şükrediyordum. Verandadaki ve evin yan tarafındaki kan kızıma değil, ona aitti. Yine de, onun yapmış olabileceğı düşüncesi öfke ve intikam ihtiyacımı körüklüyordu. Ve bu ailenin geri kalanıyla karşılaştırıldığında bunun hiçbir şey olmadığını biliyordum.

Plan falan yoktu.

Sadece öfke, acı ve nefret vardı. Düşünmesi bile insanın içini yakacak kadar derin bir kayıptan kaynaklanabilecek duygular.

Bu öfkeyi odaklamak artık benim işimdi.

Ama sanki dünya bana gülüyor gibiydi.

"Hanımefendi?" Monk yanımda durmuş sabırla konuşuyordu ya da en azından on dakika önce gelmesini ilk söylediğimde sabırlı davranmıştı.

Diğer arabaların çoğunu yok ettiğim için yenilerine ihtiyacımız vardı ya da en azından ben öyle olduğunu düşünüyordum. Anahtar kelimelerin düşüncelerim olduğunu sanıyordum - düşüncelerimin konuyla ilgisi yoktu. Eğer bu bir Yunan oyunu olsaydı, birileri tanrıların benimle dalga geçtiğini görürdü.

"Tekrar söyle," diye sordum, kanın avlu taşının üzerinde suyla karışmasını izlerken.

"Chicago polisinden Winnetka'da bir cinayet-intihar vakasıyla ilgili ihbar aldık," diye tekrarladı ve tekrar bekledi.

"Kendini öldürmeden önce annemi ve kız kardeşlerimi öldürdüğünü mü söylüyorsun?" Başımı sallayarak öksürdüm. "Tanrı aşkına buna neden inanayım ki?"

"Size sesli mesaj bırakmış. Kız kardeşin Bellarose'dan 911'e bir çağrı var. Bununla ne yapmalarını istediğinizi bilmek istiyorlar. Eğer harekete geçmezsen basın öğrenecek-"

"Bu 911 çağrısı sizde mi?"

Telefonunu çıkardı ve oynat tuşuna basarak ilk başta silah sesleri olarak başlayan sesi duymamı sağladı.

"9-1-1: Acil durumunuz nedir?"

"Yardım gönderin! Babam aklını kaçırdı! Annemi öldürdü. Hayır..." Arka planda daha fazla silah sesi duyulurken ağladı.

"Şimdi neredesin? Kaçabilir misin, yoksa saklanıyor musun?" sordu santral memuru.

"Yatağın altındayım... Sanırım geliyor?"

"Bellarose? Dışarı çık, tatlım. Geçti artık. Artık acı çekmeyeceğiz."

Sessizlik. Sonra...

"Hayır! Baba! Lütfen hayır! Dur!"

BANG. BANG. BANG. BANG.

"Alo? Merhaba, orada kimse var mı? Birimleri 1447 Blackthorne'a gönderiyorum-"

"İnsanlar neden yatakların altına saklanır?" Birden dönüp yanımdaki sırık gibi adama bakarak sordum.

Kafası karışmış bir halde yavaşça gözlerini kırptırdı. "Hanımefendi?"

"Her zaman yatağın ya da dolabın altında mı? Filmlerde bile mi? Neden? Odası ikinci katta. Lanet bir penceresi var. Yatağın altına saklanıp ağlamaktansa pencereden atlamak daha mantıklı değil mi?"

"Umm... Sanırım korkmuştu, hanımefendi."

Başımı salladım. Ethan haklıydı; onlar lanet olası aptallardı. İçimi çektim, bu karmaşada ne yapacağımı düşünmeye çalışıyordum!

"Cesetleri nerede?"

"Hâlâ evde. Sevk edilen polisler aile için çalışıyor ve o evin üzerinde bir not var. Hiçbir şey sızdırılmadı-"

"Peki ya sevk memuru?"

"Şimdilik patronun ofisinde tutuluyor."

Yumruğum sıkıldı. Çılgılık atmak istedim! Benimle dalga mı geçiyorsun? Gerçekten benimle dalga mı geçiyorsun? Bu bok bana iki kez mi oldu? Öldürme yeteneğimi iki kez mi kaybettim? Ne oluyor lan?

"Şimdi, onlara ne söyleyecektim ki? Sedric ve Killian'a mı? Ha?" Ona ters ters baktım. "Onları intikam için hazırladım ve şimdi bu bizden çalındı."

"Hanımefendi-"

"Retorik bir soruydu. Cevap istemiyorum," diye mırıldandım başımın yan tarafını ovuşturarak.

Bunu biliyordum. Roman zayıftı; her zaman zayıf olmuştu. Bu yüzden kendi ailesi ona güvenemiyordu. Fiorello anneme yaptıklarından sonra onu kırmış olmalıydı. Onu dize getirdiler, hala çalışmasını sağladılar. Yıllar boyunca, Callahanlar hakkında bize bilgi veren kişi o olmalıydı. Fiorello, paranoyak orospu çocuğu.

Haftada en az bir kez mesaj ya da emir gönderirdi. Bu onun hâlâ hayatta olduğunu ve bizim de hâlâ onun kontrolü altında olduğumuzu hatırlatırdı. Öldüğünde -onu öldürdüğümde- mesajlar kesilmişti. Roman, Fiorello'nun öldüğünü anlamış olmalı. Sonra ben vuruldum. Ama Ethan halka iyi olduğumu ve uydurma Chicago Sniper'ından sonra iyileştiğimi söyledi. Bu Roman'ı harekete geçirdi - tüm anlar, bulmacanın parçaları gökten bir sürpriz gibi düştü.

Beni çok kızdırdılar.

Nasıl bir sondu bu? Orsini ailesi benim ellerimde ölmedi; kendi intikamlarının baskısı altında öldüler.

Ne kadar şiirsel.

Benim için ne kadar faydasız.

"Polis muhtemelen evin her tarafındadır, bu da komşuların onları çoktan gördüğü anlamına gelir. Sabahın çok erken saatleri olduğu için dedikodular yayılmıştır," diye mırıldandım, yepyeni bir plan düşünürken. "Ev büyük ve yeterince aralıklı, kimsenin silah seslerini duyduğunu sanmıyorum. Başka 911 çağırısı var mıydı?"

"Hayır, hanımefendi."

"Güzel, o zaman karbon monoksit zehirlenmesi olduğunu ve Neal Callahan'ın da evde olduğunu söyleyeceğiz."

"Ne yapıyoruz?"

Döndüğümde hem Sedric'i hem de Killian'ı giyinmiş ve beklerken buldum. Sedric nerede durduğumuzun, kimin kanının bu toprağı kirlettiğinin çok iyi farkındaydı. Monk bir adım öne çıktı, ne kadar şirin, ama onu durdurmak için elimi kaldırdım.

"Babamın kanı üzerinde durup onu kullanmayı mı planlıyorsun? Onun hakkında bir hikâye mi uyduruyorsun?" diye bağırdı bana.

"Bu şehrin insanlarına gerçeği söylememi mi tercih edersiniz? Bunun kime ne faydası var?" Sakince sordum.

"Babam bu aile için bir kahraman olarak öldü, seni *kaltak!*"

"Coraline de öyle," diye cevap verdim, yüzüne için elimden geleni yaparak. Hiç havamda değildim ama yine de ona içini dökmesi için alan tanımalıydım. Çünkü görünüşe göre alabileceği tek şey buydu. "Coraline bu aile için bir kahraman olarak öldü. Senin baban ve onun babası. Anlamıyor musun? Burada şan şöhret yok. Bu ailede kimse öldüğü için madalya ya da onur almaz. Onlar da istemedi. Hepsi aynı şey için öldü, bu aile için. Bu aile devam etsin ve hayatta kalsın diye."

"Biz aile miyiz, yoksa hepimiz birer piyon muyuz?" Killian yanıma gelerek sordu. "Neden hepimiz ölüyoruz da sen ve Ethan yaşıyorsunuz? Sen hiç kaybetmiyor musun?"

"Kaybettiğimizi düşünmüyor musun?" Ona sordum. "Sonunda hepimiz bir şeyler kaybettik. Benim ve Ethan'ın kanı olmayabilir ama kaybettik."

"Oh, lütfen aile için gizlice nasıl bu kadar çok şey yaptığınızı bize anlatın," diye alay etti Sedric. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyoruz. Tek bildiğimiz, geri kalanımız acı çekerken sen ve Ethan'ın kurtulmuş gibi görüldüğü. Onun döneminde bir kez daha bu evdeki ailemizi kaybettik çünkü-"

"Çünkü hepiniz ona ihanet ettiniz!" Kibar Bayan rolünü oynamayı bırakarak tersledim.

Callahan. Yas tutuyorlardı ama bir sıra vardı.

"Kimse size ihanet etmedi. Aptal planlarınız işe yaramadı-"

"Killian." Sedric'e dönmeden önce elimi kaldırarak onu uyardım. "Sedric, bunu gizli tutacaktım. Ethan'a bile söylemeyecektim. Çünkü onu kendisinin öldürmesini engellemek zorunda kalacaktım. Babanla bir anlaşma yaptım; kız kardeşinin hâlâ hayatta olmasının tek nedeni bu."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

Gizli yayını görmek için telefonumu ona doğru kaldırdım. "Roman'ın bu eve girmesine neden izin verdi? İçimden bir ses onun da beni öldürmek istediğini söylüyor."

Sedric telefonu elimden aldı ve kız kardeşi Nari'nin, babasını öldüren bombayı taşıyan adamın arka kapıdan mutlu bir şekilde eve girmesine izin vermesini yavaşça izledi. Bunu biliyordum. Biri bu aileye ihanet etmişti. Gigi'den ayrıldığım an, kim, neden, nasıl olduğunu öğrenmeye gitmiştim... sadece bunu görmek için.

"Hepiniz için Ethan ve ben nefes aldığımızda yanlış yapıyoruz. Bir şekilde her şeyi bilmemiz, her şey için plan yapmamız, bu planları gizli tutmamız, ancak size ipucu vermemiz ve aynı zamanda hepinizin önemli hissetmesini sağlamamız gerekiyor. Ve eğer bir şey yolunda gitmezse, bu bizim suçumuz. Tamam. Öfkenizle başa çıkabiliriz. Aslında, daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, ikinizin de günü yönetmesine izin vereceğim. Peki, emirleriniz nedir? Ne yapacağım? Bize ihanet eden kadına ne yapacağım? Daha da iyisi, son bir yılda yaptıklarınızı düşünün ve söyleyin bana, yüzünüze bağırın ve sizi sırtınızdan bıçaklayan bir aileye ne yapardınız? Bir zaman kuralı yok mu? İhanetin karşılığı kan değil midir? Madem yanlış yapıyorum, öğret bana."

Sedric sessizlik içinde videoyu tekrar tekrar izledi, daha hızlı ve daha hızlı nefes aldı, burnu genişledi ve burnu sıkıldı. Telefonumu düşürdü

Bana tek kelime etmeden, tüm öfkesiyle evin içine doğru yürüdü. Killian da hemen peşinden gitti.

"Zor seçimlerle karşı karşıya kalana kadar herkes lider olmak ister," diye mırıldandım kendi kendime. "Polisler dediğimi yapsın. Bu bir kazaydı. Yine de henüz hiçbir ismi açıklamazsınlar. Daha sonra Callahan ailesinin üyelerinin anne babam ve kız kardeşlerimle vakit geçirmeye gittiklerini, ben vurulduktan sonra kendilerini kötü hissettiklerini söyleyeceğiz."

"Üyeler?" Monk telefonumu geri alırken S harfini vurguladı. Yukarı.

Yavaşça ona döndüm ve başımı salladım. "Evet. Gün daha bitmedi ve Azrail fazla mesai yapıyor gibi görünüyor. Git bana bir araba getir. Cesetleri kendim görmek istiyorum."

Parmağımdaki yüzüğü ovuşturarak yerdeki kana baktım. Artık çoğunlukla suydı, yine de büyük olasılıkla bir leke kalacaktı.

Giriş, yükselen aksiyon, doruk noktası, düşen aksiyon, çözüm, son. Ne kadar iyi planlar yaparsak yapalım, ne kadar çabalarsak çabalayalım, hatta hayal edersek edelim, hayat bu sırayla gerçekleşmiyordu. Kesin olarak bilebildiğimiz tek şey, hayatın sonunda hepimizin kaybedeceği bir savaş vermemizi gerektirdiği idi.

Sadece bazılarımız diğerlerinden daha hızlı kaybetti.

"Çocuklarınızın birbirini öldürmesini engellemek benim görevim mi?" Yere sordum.

Sedric şu anda öldürecek birini arıyordu ve Roman bana ikinci kez kazık attığı için öfkesinin başka bir yere yönelmesini tercih ederdim.

"İşte bu yüzden anlaşma yaparken dikkatli olun diyorum." Ethan'ın sesi zihnime girdi.

"Kapa çeneni! Sana hâlâ kızgıyım."

Şakağımı ovuşturarak geri döndüm ve eve girdim.

SEDRIC

Tekmelediğim için kapılar, annemin yatağının yanında oturuyordu, zıplıyordu, ağlamaktan kızarmış gözlerle bana bakıyordu.

"Sedric-"

"Ne yaptın sen?" Titriyordum.

"Sedric, tatlım-" diye seslendi annemiz, gelerek. "Ne yaptın sen, Nari! Ne yaptın lan sen?"

"I-"

"Bana aptal olmadığını söyle! Söyle bana! Bu eve bir yabancının girmesine izin vermedin! *Şimdi söyle bana!*"

Orada durdu, bana cevap vermedi. Sadece işe yaramaz gözyaşları! "I-"

"*Seni aptal!*" Ona doğru atıldım.

"*Sedric!*"

"Sedric, *hayır!*" Killian beni yakaladı ve geri çekti. Nari gözyaşları bunu düzeltecekmiş gibi ağlamaya devam ederken beni tutuyordu. Sanki gözyaşları bunu düzeltecekmiş gibi!

"Nari, neler oluyor? Sorun ne?" diye sordu annem, onun yanında durarak.

"Sorun nedir? Evet, Nari! Anneme sorunun ne olduğunu söyle! Ona neden dul olduğunu söyle! Neden gömecek bir cesedimiz bile olmadığını söyle! *Söyle ona, Nari! Söyle ona!*" Killian'ın bedenine karşı savaşıarak çılgılık attım.

"Nari mi?" diye sordu annem. "Ne demek istiyor?" Yine gözyaşları.

Şimdi başını eğmiş hıçkırıyordu.

"Başını eğme! Taşaklarına ne oldu, Nari? Ne oldu? Her zaman söz almak zorunda mısın? Zeki olduğunu kanıtla! Devam et! *O adamın buraya girmesine neden izin verdiğini açıkla!*"

"Bir hataydı!" diye bağırdı, ellerini saçlarında gezdirerek. "Anne, bu bir hataydı. Dedi ki... dedi ki Calliope'un ailelerine yaptıklarından dolayı onu geri almak istiyormuş. Düşündüm ki-"

Tokat!

Annemin elinin Nari'nin yüzüne çarparken çıkardığı ses beni yavaşlatan tek şeydi.

"Düşünmedin mi?" diye fısıldadı, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Anne-"

"Hiç düşünmemişsin!" diye bağırdı annem, onu defalarca tokatlayarak. Onu olabildiğince sert döverken saçlarından tuttu.

İkimiz de ona doğru koşarken Killian beni bıraktı, şimdi onu tutuyordu. "Ona neden inandın? Neden sadece kızda duracağına inandın! Neden! *Nari, neden?*"

"Birinin onu durdurması gerekiyordu!" Yüzü annemizin tırnaklarıyla kesilmiş olan Nari elleriyle burnunu temizledi. "Birinin onu durdurması gerektiğini düşündüm. Hiçbirimiz bir şey yapamadık. Ethan onu korumaya devam etti. Eğer kendi ailesi-"

"Ah! Ahh!" diye bağırdı annem.

Kollarımı ona dolayarak sıkıca sarıldım, çığlıklarını göğsümde boğdum, öfkeyle titrerken gözyaşlarımı ısırarak geri çektim.

Hepimiz böyleydik... Sonunda kollarımda yorgunluğuna teslim olana kadar ağlama ve çığlık atma ne kadar sürdü bilmiyorum. Yavaşça onu yerden kaldırıp yatağa yatırdım. Ve yanına oturdum.

Killian gitmişti.

Nari yere oturdu. "Ondan nefret ettim. Calliope, ondan nefret ediyorum. Etmemeye çalıştım. Bununla başa çıkabileceğimi düşünmüştüm ama geçen yıl boyunca beni dışarı itmeye devam etti. Kendimi yabancı gibi hissettirdi, Kore'ye dönmemi söyledi ve-"

"Bahanen bu mu?" Uyuşmuş bir şekilde fısıldadım. "Sana geri dönüp kocanla yaşamayı söyledi, bu yüzden mi tüm eğitimi, babamın bize düşündüğü her şeyi unuttun? Ve böyle aptalca bir hata mı yaptın?"

"Sadece gitmesini istedim-"

"*Bak nasıl da işe yaradı!*" Ağzımı ısırarak kapattım ve tavana baktım. Göğsüm gibi hissediyordum. "Babam senin hatan yüzünden öldü, Nari. Senin yüzünden öldü!"

O olduğunu biliyor muydu?

Calliope'den bu yüzden mi anlaşma istemişti?

Son yirmi dört saati düşündüm ve garajdaki Calliope'u hatırladım. En son gelen ikinci kişiydi. Nana en son gelmişti. Nari geç gelmişti çünkü bir katilin evimize girmesine izin veriyordu. Bunu anlamış mıydı? Sadece bir tesadüf müydü? Bilmiyordum. Asla bilemeyecektim çünkü ona soramazdım. Ne de olsa ölmüştü.

Babam ölmüştü.

"Ben-" demek istemedim.

"Kastettiğin şeyin hiçbir anlamı yok, Nari. Hiçbir anlamı yok. Ethan'ın kızı ölebilirdi. Sence ne olurdu? Calliope senin videonu on beş dakikadan kısa bir sürede buldu. Ethan da öğrenebilirdi! Kızları ölseydi, seni öldürürlerdi. Eğer onu durdursaydık, Ethan hepimizi öldürürdü. Kastettiğin her neyse bu aileyi öldürecekti."

"Sedric- Onun ölmesini isteyen sadece ben değildim, Helen-"

"Annesinin ölümü onu zaten korudu! O olmasa bile Helen'ın Wyatt'ı var. Ethan tüm bunlar için onu affetmese bile, o kızlarını kurtardı. Affedilebilir. Ama sen? Ne yapmamız gerekiyor?"

Sessizdi.

Ne bekliyordu ki?

Hiçbirimiz ne bekliyorduk ki? Babam aileye karşı gelenlerin en kötü bedeli ödediğini söylerdi. Ölümü kastettiğini sanmışım.

Bu daha kötü hissettirdi. Nari ölseydi üzülürdüm ama anlardım da. Kendi yaptıklarının bedelini ödeyecekti. Ne yapmam gerekiyordu? Onu öldürmeli miydim? Ethan'ın onu öldürmesine izin mi verseydim? Onu affedecek miydim?

Ne yapacağımı bilemedim. Göğsüm sanki patlayacakmış gibi hissediyordum. "Git," diye bağırmayı başardım, annem yüksek sesle bana doğru hıçkırırken ona sarıldım.

"Ne?"

"Bu evden defol, Nari." "Sedric-"

"Asla geri dönme. Eğer annem bir gün seni görmek isterse, sana gelecektir. Ama Chicago'ya gelme. Bize bir daha yüzünü gösterme!"

"Sedric sen-"

"Benim için öldün sen!" Başımı eğerek dudağımı ısırdım. "Seni asla affetmeyeceğim. Ama ölmene de izin veremem. Babam seni severdi. O yüzden git. Herkes ne yaptığını öğrenmeden, Ethan geri gelmeden git. Kardeşim olduğun için bile utanıyorum. Nana'nın yüzüne nasıl bakacağımı bilmiyorum. Seni de gömmeden önce git. *Sana git dedim!*"

Hızla yerden kalktı ve sadece annemle beni bıraktı. Geriye kalan tek şey buydu.

Bizi kırmıştı.

Kendi kız kardeşim bizi kırdı.

CALLIOPE

Adli tabip bana soğuk levhalar üzerine serilmiş cesetleri gösterirken, "Her birinin kafasına iki el ateş edilmiş," dedi. "Sonra da silahı kendine çevirmiş."

Annemin cesedine doğru yürüdüm. Üzerinde hala geceliği vardı, yüzü paramparça olmuştu. Adli tıp ofisi onu biraz olsun güzelleştirmek için ellerinden geleni yapmıştı ama yapılabilecek çok şey vardı.

"Biraz yalnız kalmak ister misin?" diye sordu bana nazikçe. Biraz burnumu çekerek kabul ettim.

Kadın bana bir mendil kutusu uzattı ve sonra sessizce çift kapıdan çıktı. *Aileme* bakmadan önce kapılar kendiliğinden kapanana kadar bekledim.

"Anne, zaman seni öldürenin ben olacağımı düşünürdün," dedim yanına eğilerek. "Neredeyse haklıydın. Ama sanırım ailedeki en büyük canavar ben değildim, değil mi? O kadar dua ettikten sonra kocan mı patladı?"

Cevap gelmedi.

Onun yalvardığını ya da ağladığını asla duymazdım.

Kız kardeşlerim ve ben asla yakın olamayacaktık. Asla affedilmeyecektik.

Kapanış bile olmayacaktı.

Hiç kimse gerçekten ve anlamlı bir şekilde özür dileyemez.

Roman bana bir mesaj bırakmıştı. Mesajda basitçe şöyle yazıyordu: "*Bütün şeytanlar yeryüzünde, neden cehennemden korkayım ki? Sen olmadan da birlikte huzur bulacağız.*" O zaman anladım ki bir şekilde yaşayacağımı biliyordu. Ne yaptığımı düşündüğünü merak ettim. Kızımdan vazgeçip ölmesine izin verdiğimi mi? Gigi'yi kurtarmak için tüm aileyi öldürüp onu aramaya gelseydim çoktan ölmüş . Bana gülüyordu çünkü başka seçeneğim yoktu. Kendini öldürmüştü ve

Ailemle barışmak için değil, benden kaçmak ve bana zarar vermek için.

Korkak.

Bedenlerine bakarak başımı eğdim, derin bir nefes aldım, göğsümde gerçekten hisseceğimi hiç düşünmediğim bir his vardı. Gözlerim yaşlardan yanmaya başladı. Daha fazla tutamadım.

Güldüm.

İçimden güldüm.

O kadar çok güldüm ki gözlerimden yaşlar aktı.

"Hepinize teşekkür ederim, siz işe yaramaz bok parçaları bir kez olsun benim için iyi bir şey yaptınız." Güldüm. Bu boku çevirmek için çaba sarf etmek gerekecekti. İnsanlara unutturmak zaman alacaktı. Ama zamanım vardı. Sabırlı olabilirdim.

Ölmüşlerdi.

Tüm düşmanlarım ölmüştü, hepsi planladığım gibi değildi ama kimin umurundaydı ki?

"Hahaha...ah! Mutlu Noeller bana! Bunu hak ediyorum!" Daha dik durarak rahatlamış bir şekilde nefes verdim. "Hepiniz beni duyuyor musunuz? Teşekkür ederim. Gerçekten. Şimdi hepinizi unutacağım."

Calliope Orsini'yi onlarla birlikte gömerdim.

"İntikam benimdir, Rab böyle diyor"... bu söz Romalılarından alınmıştır.

OceanofPDF.com

*"Sonsuza kadar yaşayacağına söz verme
Yaşadığın sonsuza dek yaşayacağına söz ver."
~Atticus*

WYATT

Sdaha iyi olmamıştı.

Dört gün olmuştu.

Dört yıl gibi gelen dört gün ve ne yaparsam yapayım,

Ona ne verdiysem iyileşmedi. Sanki iyileşmeyi reddediyor gibiydi. Sanki pes etmiş gibiydi.

"Nana?" Gözleri açılmaya başladığında fısıldadım. Gözlerini odanın içinde gezdirdi.

"Ethan?"

Başımı salladım. Acıyordu. Gözlerini her açtığında Ethan'ı . Nedenini anlamıyordum. Ondan neden haber alamadığımızı da anlamıyordum. Calliope bile. Gerçi o hiç de endişeli görünmüyordu. Tüm zamanını hasar kontrolü yaparak geçirmişti. Örtbas hikâyeleri yaratıyor, yetkililere rüşvet veriyor, İrlandalı ve İtalyan ailelerle buluşuyor; hatta birçoğuna yiyecekten yeni arabalara kadar ihtiyaç duydukları her şeyi hediye ediyordu. Bir an için onların iyilik perisiyken, bir an sonra Vaftiz Anne'ye dönüşmüş, emirlerini sorgulamaya cüret eden herkesi acımasızca ezmişti.

iş. Herkes Ethan'dan haber bekliyordu; Calliope ikisinin aynı kişi olduğunu açıkça belirtmişti.

"Neyin var tatlım?" Büyükannemin sesi o kadar yumuşaktı ki onu duyabilmek için daha fazla eğilmem gerekti. Gözleri zar zor açıktı.

"Hiçbir şey," diye yalan söyledim ve o da içimi gördü. Elini yüzüme koydu. "Calliope?"

"Nana, nasıl hissediyorsun?" Alnına dokunarak sordum. Cevap vermedi. Sadece bana baktı.

"Üşüdün mü? Sıcak mı? Acı çekiyor musun?"

"Her zaman günümü aydınlattın, bunu biliyor musun?"

Nedense bu beni daha iyi hissettirmedi. Aksine, canımı yaktı. Boğazımdaki yumruyu yutarak kendimi gülümsemeye zorladım ve saçlarını hafifçe okşadım. "Elbette biliyorum nine. Ben senin favorimim. Herkes beni sever."

"Gördün mü? Ne kadar üzgün olursan ol, başkalarını gülümsetmeye çalışıyorsun." "Ben mi? Üzgün mü? Seni ne zaman görebilirim? Asla."

"Wyatt-"

"Nana, dinlen. Tamam. Sadece dinlen-" Ayağa kalkmaya çalıştım ama şaşırtıcı bir şekilde tuttu.

"Wyatt."

"Lütfen aptalca bir şey söyleme, Nana. İyileşeceksin." "Beni dinle, tatlım."

Dudağımı ısırdım ve başımı öne eğdim. "Ben gittiğimde-"

"Nana, hayır." Başımı salladım. çalışıyorum. "Hiçbir yere gitmiyorsun-"

"Wyatt."

Gözyaşlarımı silerek devam etti. "Ben gittiğimde, bu evi aydınlatmayı bırakma. Tamam mı? Ethan söylemiyor ama senin mizahını seviyor."

Alay ettim. "Nine, Ethan sessizliği sever."

"Sessizliği seviyorsa Calliope'yi neden sevsin ki?"

Kaşlarımı çattım. "Çünkü o da biraz deli?"

"Sessizdir çünkü zihni sürekli yarış halindedir. Gürültülü insanlar, eğlenceli insanlar, dramatik insanlar, onu düşüncelerinden uzaklaştırmaya ve yaşamasına yardımcı olurlar. Sizce neden sizin onun etrafında olduğunuzdan emin olmak için bu kadar çok çalışıyor?"

"Nana, o bencil pislik için neden bu kadar endişeleniyorsun? Bak, burada olma nezaketini bile göstermiyor." Bunu kısmen şaka olarak söyledim ama bir yanım da öfkeliydi.

"Çünkü bu aileye liderlik etmek zorunda kalanlar için hep üzölmüşümdür. Kolay değil. Kaç kez neredeyse her şeyi kaybettiğimizi biliyor musunuz? kaç kez gömdük? Aile bir yükür. Ona kızmak kolay. Eminim o da zaman zaman bize kızıyorur. Ama biz Callahanlar birbirimizi öldürmek istesek bile birbirimize destek oluruz. Ben öldüğümde, birinin onunla ailenin geri kalanı arasında köprü olması gerekecek. Mina ve Declan bir süre bunu yapamayacaklar. O yüzden bu kişi sen olmalısın."

Boğazım acıyordu. Her yerim acıyordu. "Nine, yapamam-" "Evet, yapabilirsin. Bunu zaten yapıyordun." "Hayır, ona ihanet ettim. O-"

"Affedecektir. Aksini söylese bile affetmeyeceğine inanma. Her zaman yanında ol. Bırakın içini döksün. Bırakın bağırsın ya da bir şeyleri kırsın. Ama yanında olun. O sizi affedecektir."

"Calliope-"

"Henüz aileyi anlamıyor. Ona zaman ver. Annen zaman aldı. Benim de zamanımı aldı. Bu zaman alır. Hepiniz çok gençsiniz ama daha da büyüyeceksiniz."

"Tamam, Nana, bu kadar yeter. Sadece dinlen, tamam mı?"

"Bana söz ver. Barışı korumak için gelen her şeyi yapacağına söz ver. Kardeşine olan inancını bir daha kaybetmeyeceğine söz ver."

Ugh. Lanet olsun. Bundan nefret ettim. "Umm." Başımı salladım.

"Evet."

Gölümsedi. "Ethan bana söyle."

Tekrar başımı salladım ve uykuya geri dönmesini izledim. Alnından öperek ayağa kalktım ve gözlerimi temizledim.

Neden?

Neden bütün söylemek zorundaydı? Neden o... neden gidiyordu Biz mi?

Odadan çıkarken telefonumu tekrar elime aldım. Ethan'ın telefonunu aradım.

ama çalmadı bile. Doğrudan sesli mesaja yönlendirdi. "Aç lanet telefonunu, seni aptal." Tekrar aradım ama yine aynıydı.

"Sorun nedir?"

Başımı kaldırıp Calliope'ye baktım; koyu renk, yüksek belli saten bir etek giymiş, siyah şapkası ve topuklu ayakkabılarıyla uyumlu siyah bir kazak giymişti. Gigi yanındaydı

ona uygun bir kıyafetle.

"Sorun nedir?" Tersledim ve gözleri kısıldı.

Benden yana dönerek kızına baktı. "Gigi, git ninenin yanına otur, tamam mı?"

"Evet, anneciğim. Günaydın amca," dedi ama tek yapabildiğim başımı sallamak oldu ve onu içeri almak için kenara çekildim.

"Şimdi bana kızmanız için ne yaptım ben?" Calliope kapı kapandığında sordu.

Burnumdan nefes alarak başımı salladım. "Boş , Ethan'dan haber aldın mı?"

"Hayır."

Bunu rahat bir şekilde söylemesi neredeyse onu boğmak istememe neden oluyordu. Sanki açıkça yalan söylüyordu ya da umursamıyordu!

"Kocanız günlerdir kayıp mı? Ve senin tek söyleyebildiğin hayır mı? Birazcık endişelenmiş gibi bile yapamıyor musun?"

"Hayır," diye cevap verdi. "Şu anda herkesin biraz üzgün olduğunu görüyorum, bu yüzden cenaze düzenlemeleri hakkında konuşmak için geri geleyim mi?"

"Ne?"

"Neal ve büyük olasılıkla-"

"Kapa çeneni."

Kaşlarını çatarak ileriye doğru yürüdü. "Görünüşe göre Evelyn ile şahsen konuşmam gerekecek."

"O kapıya dokunursan seni öldürürüm," diye alay ederek yoluna çıktım.

"Beni tehdit etme. Bunu hafife almam."

Çenemi kırarak kendimi derin bir nefes almaya zorladım. "Özür dilerim. Yine de onu üzme izin vermeyeceğim. Ve şimdi cenazeleri gündeme getirmek-" "Cenazeleri gündeme getirmek üzücü. Ama yetiştirilmeleri gerekir. İnsanlar

Amcanın öldüğünü biliyorlar. Bilgi almak ve taziyelerini sunmak için bekliyorlar."

"Umurumda değil-"

"Biliyorum. Kimsenin umurunda değil. Herkes yaralı. Herkes bu evin farklı köşelerinde yaralarını sarıyor. Ama tahmin edin ne oldu? Sen incindin diye dünya durmuyor."

"Ölen Gigi olsaydı da aynı şeyi söyler miydin?" "Gerçekten bilmiyorum. Ve bilmediğim için mutluyum. Wyatt, bu acı verici ama yapılması gereken bu.

Ya sen bana yardım edersin ya da ben

Evelyn."

"Eğer bunu ve diğer her şeyi yapmaya bu kadar kararlıysan, neden kendi başına yapmıyorsun?"

"Çünkü Neal'ın neyi sevdiğini ya da aileniz için neyin geleneksel olduğunu bilmiyorum. Aile rahibiyle çoktan irtibata geçtim ve aile mezarlığıyla ilgili düzenlemeleri yaptım. Büyük ayrıntılar halledildi. Her şeyi yapmak benim için sorun değil. Ancak, Mina'nın zambak mı yoksa beyaz gül mü istediğini bilmiyorum. Çalınması gereken belli bir ilahi var mı? Neal'ın vasiyetinde sadece mal varlığı hakkında bilgi vardı, başka bir şey yoktu, son arzularına dair hiçbir şey yoktu."

Durakladım çünkü onun da kendince düşünceli davrandığını fark ettim.

"Bugün nereye gittin?" Kıyafetine tekrar bakarak sordum. Yas sırasında ailemiz her zaman siyah giyerdi ve bir yerlerine yeşil dokunurdu. O da zümrüt rengi dört yapraklı bir yonca broşu takmayı tercih etmişti.

"Gigi ve ben ayinden yeni döndük." Bugün pazar mıydı? Günleri unutmuştum. "Ayine mi gittiniz?"

"Dediğim gibi, insanlar izliyor Wyatt. Birinin de onları izlemesi gerekiyor." Bana küçük bir tablet uzattı. "Burada şimdiye kadar topladığım her şeyin bir listesi var. Önemli bir şeyi gözden kaçırmadığımdan emin olmak için bir göz at. İhtiyacım olan boşlukları doldurduğun sürece Evelyn'e bu konuda bir şey söylemeyeceğim."

Hayatımda gördüğüm en analitik ve detaylı listeydi. Oturma planlarından herkesin konuşmasının ne kadar uzun olması gerektiğine kadar her şeyi hazırlamıştı. İlk konuşma Ethan içindi. Bunun yanı sıra ailelerin konuşması için de bir dizi şey sıralanmıştı. Büyükannem için özel bir koltuk bile hazırlamıştı.

"Büyükannem için yer mi açtın?"

"Umut için yer açtım. En kötüsüne hazırlan, en iyisini umut et." Odaya girmeden önce söylediği tek şey buydu.

Olan onca şeyden sonra, onun hakkında bildiğim onca şeyden sonra, bir yanımda nefretimden vazgeçemiyordum. Neden? Emin değildim. Belki de gerçekte kim olduğunu bilmenin benim için çok zor olmasından kaynaklanıyordu. Calliope şimdi düşünceli mi davranıyordu? Yoksa sadece rol mü yapıyordu? Kardeşimi öldüren ve tüm ailemizi ele geçirmeye çalışan şeytani bir deha mıydı? Her şeyi çok mu abartıyordum? Acaba hiç

onu gerçekten tanıyor muydum? Onu tanımak bana düşer miydi? Nana'nın bahsettiği şeyin bu olduğunu tahmin ettim.

İnançlı olmak.

Ethan onu her şeyi riske atacak kadar iyi tanıyor gibiydi. Nedense ona karşı böyle körü körüne bir inancı vardı. Belki bir kez daha benim göremediğim bir şeyi görebiliyordu. Belki bir gün, ikimiz de yaşlandığımızda ve kemiklerimiz sızladığında, bu an hakkında konuşurduk.

Telefonumu kaldırarak onu bir kez daha aradım ve bir kez daha cevap vermedi.

CALLIOPE

"Senin ölmene izin yok," dedim ona ve bana gülümsedi. "Senin böyle bir gücün olduğunu sanmıyorum canım," diye cevap verdi.

"Eğer geri dönüşler için enerjin varsa, yaşamak için de enerjin olmalı, Evelyn."

"Bu kadar önemsediyini fark etmemiştim."

"Bu aile daha fazla kaybı kaldıramaz."

"Önemseydiğin için mutluyum," diye cevap verdi, ne söylemeye çalıştığımı hiç anlamamıştı. Onun yerine, tutmam için elini uzattı.

Yaşlı, ince parmaklarına baktım, elini tutmanın ne işe yarayacağından emin değildim ve tereddüt içindeyken Gigi elini tuttu. Gözlerim yatakta büyük büyükannesinin yanında sessizce oturan kızıma kaydı. Uyandığından ve tüm çabalarım rağmen Neal Amca'ya ne olduğunu duyduğundan beri sessizdi.

"Nana, özür dilerim," diye fısıldadı Gigi.

"Ne için, kıymetlim?" Nana sordu.

Gözleri yaşlarla doldu. "Amcam benim yüzümden gitti."

Ona yanıldığını söylemek için ağzımı açtım; ancak Evelyn benden önce davrandı.

"Hayır," dedi yaşlı kadın gözyaşları içinde, "bu senin hatan değil. Kötü şeyler olur, tamam mı? Kötü şeyler olur ama sen güçlü olmalısın, kıymetlim... ve..." Gözlerinden yaşlar süzüldü.

Uzanıp Gigi'nin saçlarını okşadım. "Tatlım, git banyoda yüzünü yıka, tamam mı? Nana ve benim konuşmamız gerek."

Aslında Evelyn'in işini zorlaştırmaması için onun odadan çıkmasını istiyordum ama şu anda onu gözümün önünden ayırmak içime sinmiyordu.

"Evet anne," dedi yataktan kalkarken.

Evelyn'in elini tutmadan önce onun gitmesini bekledim. "İşte bu yüzden ölmene izin verilmiyor. Sen ailenin temel taşıydın. Kalbin kırıldığında ve acı çektiğinde bile diğer herkesi teselli etmeye çalışıyorsun. Sen öldüğünde bunu kim yapacak?"

"Sonsuza dek yaşayamam, Calliope."

"Tabii ki hayır. Sadece bir ya da iki on yıl daha istiyorum."

Ağlarken bile gülüyordu. "Bu çok şey istemek demek."

"Gerçekten mi? sanmıyorum."

"Herkes iyi olacak."

"Hayır," diye başımı salladım ve elini sıktım. "Ethan iyi olmayacak. Bunu sen de biliyorsun. Bana yaptığı şey yüzünden canının yanmasını istesem de, senin yüzünden uçurumun kenarına gelmesini istemiyorum. Geri döndüğünde bunu ona nasıl açıklayacağım?"

"Ondan haber aldınız mı?"

Başımı tekrar salladım. Tek kelime duymamıştım ve kontrol etmişim. Aradım. Orsini'nin evinin bir zamanlar nerede durduğunu kontrol etmek için güvenlik kamerası kayıtlarına bile girmiştim; ancak ev yoktu. Yanık gürültüsünden başka bir şey yoktu. İtalyan polis raporları sessizdi, tek haber bir yangın olduğuydu. Bu bana güven veriyordu çünkü birinin sessiz kalmalarını sağlaması gerekiyordu. Ethan. Peki o zaman o orospu çocuğu neden bana cevap vermiyordu?

"Onun için endişeleniyorsun." Bu bir soru değildi; bir ifadeydi.

"Ben mi? Onun için mi endişeleniyorum? Hayır, ben kendim için endişeleniyorum. Eğer daha fazla gitmezse, tam bir isyan çıkacak."

"Calliope, duyguların olduğunu göstermende bir sorun yok." "Duygularım var."

"Gerçek duygularını kastediyorum."

Duygular zayıflığı gösterir. Zayıflıklar istismar edilir. Bu da ölüm demektir. Bana hep öğretilen buydu. Elinin tamamını asla gösterme. Hatta hepsini kendine bile gösterme. Su gibi ol, akışkan ve koşullar sırasında sürekli değişen. Olmadığım tek seferde Ethan beni kandırmayı başardı.

"Seni kızgın ve incinmiş, arabalara çarparken ve tüm evi ateşe vermeye hazır görmek güzeldi." Güldü ve sonra öksürdü.

"Dikkat et," dedim ona yardım ederken.

Başını bana doğru salladı. "Aile sana güvenmiyor çünkü seni anlayamıyorlar. Ethan'dan da şüphe ediyorlar çünkü onu da anlamıyorlar. İkiniz de birbirinize çok benziyorsunuz ama yine de çok farklısınız. Bu iyi bir şey."

"Teşekkür , şimdi onlara söyle, iyileştiğinde-" "Calliope, bana bir söz ver."

"Hepiniz bu vaatlerle beni gerçekten borçlandırıyorsunuz."

Gülümsedi. "Bana söz ver, şu anda istediğin her şeyi elde etmek için hayatını nasıl adadıysan, bu aileyi korumaya ve devam ettirmeye de aynı şekilde kendini adayacaksın. Seni ne kadar kızdırırlarsa kızdırsınlar ya da Ethan'a ne kadar kızgın olursan ol, yaşamaya devam etmelerini sağlamak için hayatını ortaya koymayı unutmayacaksın. Ve onu asla terk etmeyeceksin. Her zaman Ethan'ın yanında olacaksın."

"Evelyn, bana çok fazla kredi ya da çok fazla inanç verme. Günün sonunda, çocuklarımın hayatta kalması için her zaman yapmam gerektiğini düşündüğüm şeyi yapacağım. Kalbim küçüktür; ancak bu kadarını kapsar."

"Büyüyecek ve bir gün çocuklarınızın, onların çocuklarının ve ailenin geri kalanının bir bütün olduğundan emin olmak için gölgelerde saklanmak zorunda kalabilirsiniz. O yüzden bana söz ver."

"Sadece bana en az yarım on yıl yaşayacağına söz verirsen."

Gülümsedi ama cevap vermedi.

"Evelyn, Liam hala-"

"Oğluma zaten çok şey söyledim; o biliyor," diye sözümü kesti. "O yüzden bana söz ver."

İçimi çektim. "Tamam, söz veriyorum. Şimdi onu kırmadığımdan emin olmak için hayatta kalmalısın."

Nazıkçe güldü. "Ethan'ın sana sahip olmasına sevindim. Buraya geldiğinde bana haber ver."

Ethan, neredesin? Ölmek üzere olan bir kadını bekletmenin kabalık olduğunu bilmiyor musun? Gigi'nin tekrar yatağa tırmanıp yanına uzanmasını izlerken düşündüm.

Sonraki birkaç saat boyunca herkes onun odasına geldi... Mina bile. Her biriyle konuştu ve hepsinden kendisine bir söz vermelerini istedi. Konuştuğu her kelime aileyle ilgiliydi. Her kişiden sonra, Ethan geldiğinde ona haber vermemi söyledi. Güneş başlayıp gökyüzü kararırken, Ethan'ın onun için burada olmasını şeyden çok istedim.

Hala bir haber yoktu.

Ve ay gece gökyüzünde parlarken hepimiz bunu hissettik - gün doğumunu göremeyecekti. Wyatt'ın tüm çabalarına rağmen gittikçe zayıfladı.

abalar. Son kişinin de kendisine doğru gelmesini beklerken herkes etrafını sarmıştı.

Telefonumu çıkarıp yatağının yanına gittim ve yine yatağın yanında diz çöktüm. "Evelyn?"

"O burada mı?" diye sordu, gözlerini bile açmadan.

"şu anda uçakla dönüyor," diye yalan söyledim. "Kendisi hatta, ona ne söylemek istersin?"

Gözlerini hafifçe aralayıp telefona baktı ve gülümsedi. "Bir şeyin yok. İyi olduğun için çok mutluyum Ethan. Seni bekliyordum. Seni tanıyorum. Bir şey söylemeden gidersem çok kıvarsın. Üzgün olduğunu biliyorum, değil mi?"

Sessizlik.

"Sorun yok. Ethan, her şey yolunda. Bana söz ver... onları affedeceğine söz ver... ve kendini affedeceğine. Mükemmel olmak zorunda değilsin. Seni seviyorum ve bu aile de seni seviyor. Burada olmasam bile, seni sevdiğimi ve sana güvendiğimi bil. Çok iyi olacaksın. Bu senin için sadece bir başlangıç, bunu biliyorum. Daha fazla göremediğim için üzgünüm. Ama bil ki, her zaman ve sonsuza dek senin yanında olacağım. Tıpkı büyükbaban gibi."

Sanki bu sözler, bu vaat onu hayatta tutan güçtü ve onları söyledikten sonra geriye isinden başka bir şey kalmamıştı.

"Sedric." Ağzından ıktı.

İşte bu kadar. Evelyn Callahan, 30 Aralık günü saat 9:47'de, neredeyse tüm ailesiyle çevrili bir şekilde, Callahan ailesinin temel taşı, yüzünde bir gülümsemeyle hayata gözlerini yumdu.

*"Kurtlar için özgürlük
çoğu zaman koyunlar için ölüm anlamına gelir."
~Isaiah Berlin*

CALLIOPE

I

Sabah 7'ydi.

Sabah 5'ten beri ayaktaydım.

Cenazeler sabah 8'de olacaktı.

Ve hala, yaptığım tüm haberlere ve basına rağmen Ethan'dan haber yoktu. Burada olmak zorundaydı. Tek büyükannesi ve amcasının cenazesinde burada olmamasını örtbas edecek hiçbir geçerli sebep, hiçbir mazeret olamazdı. Ölümünden başka bir sebep olamazdı. Burada olmamasının tek nedeni ölmüş olmasıydı. Ölmemiştii. Orosu çocuğunun ölmesine izin verilmedi. Ona işkence etmeliydim, acı çektirmeliydim, yıllarca sürünmekten başka hiçbir şeyin onu affetmemi düşündürmeyeceğini bilmesini sağlamalıydim. Onun için vazgeçtiğim onca şeyden sonra, bırakın ölmeyi, nezle olmak için bile iznime ihtiyacı vardı.

Ben de bekledim.

Sessizce, oturma odasında şöminenin yanında, artık bu aileyi doğru bir şekilde temsil etmeyen aile portresinin altında bekledim. Bu "zaferin" ne pahasına elde edildiğinin unutulmaz bir hatırlatıcısıydı.

Çocukluğumda bana zarar veren herkes ölmüştü. Şimdi lüks bir malikânede oturuyor, tepeden tırnağa değerli mücevherler ve giysilerle kaplı, emrime amade insanlarla birlikte yaşıyordum. Bu bir zaferdi. Benim ödülüm cenazelerdi.

Kazandığım için aldığım şey buydu; ölüm, acı ve gözyaşı.

Acı veren sessizlikle dolu bir ev.

"Hanımefendi?"

Kapıya baktığımda O'Phelan'ın beklediğini gördüm.

"Ne?"

"Aile hazır," dedi. "Ethan burada mı?"

"Hayır, hanımefendi."

"O zaman aile hazır değil," diye cevap verdim, gözümü ondan kaçırarak. Akıllı olduğu için bu konuyu daha fazla tartışmayacağımı anladı ve gitti. Ama aptal olan onun yerine geldi. Sesini artık ezbere biliyordum.

"Bu cenaze törenleri için bastıran sizsiniz. Geç kalmamalıyız," dedi Wyatt.

"Ethan burada değil."

"Ethan günlerdir burada değil. Bu seni tüm bunları planlamaktan alıkoymadı."

"Artık planlamayı bitirdim, bu yüzden beklemeliyim," dedim ona bakarak. Benim gibi, herkes gibi, o da tamamen siyah giyinmişti ve üzerinde yeşil bir

Takım elbisesinin yakasında Callahan rozeti vardı. Saçları biraz taranmıştı, tıraş olmuştu ama yine de yaptığı onca temizliğe rağmen gözlerindeki endişe ve yorgunluk... yenilgi açıkça görülebiliyordu.

İçeri girip bana yaklaşmadan önce yavaşça nefes verdi. "Ethan'ı neden beklemek istediğini anlıyorum. Ama Mina Teyze, Declan Amca ve dışarıdaki herkes kederlerini gömmek için bekliyor. Hepimizi bekletmek sadece onların daha uzun süre acı çekmesine neden olur. Bir bahane bulabiliriz."

"Burada olmaması için hiçbir mazeret yok. Eğer hepiniz isterseniz gidebilirsiniz. Gigi ve ben burada onun dönmesini bekleyeceğiz ve cenazeye onunla birlikte gideceğiz."

"Calliope-"

"Ne? Herkes Ethan ve ailesinin nerede olduğunu merak ederek aileyi izlerken dışarıda durma fikri hoşuna gitmiyor mu? Hoşuna gitmiyor mu?"

Töreni başlatıp başlatmama seçeneğiyle orada sıkışıp kalmak ister misiniz?"

"Seninle tartışmaya çalışmıyorum, Calliope-"

"Güzel. O zaman herkes beklesin-"

"Ya o-"

"Öyle deme," diye kestirip attım soğuk bir şekilde, gözlerimi ona dikerek.

"Gözümde daha da küçülme Wyatt. Ona ne zaman inanmaya başlayacaksın?"

Çenesi yana doğru kırıldı. "Benim inancım var! I-"

"Hayır, yok. Hepiniz inançtan yoksunsunuz. Bu rahatsız edici."

Burnunun köprüsünü çimdikledi. Ethan sık sık şakaklarını ovuştururdu ama bunu bazen o da yapardı. Babalarından aldıkları bir özellikti bu. Liam'ın bunu her gün, neredeyse günde iki kez yaptığını görmüştüm.

"Bekleyeceğiz o zaman," dedi ama gitmek yerine kanepede karşıma oturdu.

Ne yaptığını merak ederek başımı yana eğdim.

Omuz silkti. "Şu anda onlarla uğraşmaktansa senin yanında kalmayı tercih ederim." Onlar derken başıyla kapıyı işaret etmişti... onlar onun ailesiydi. Kanepede arkasına yaslandı ve ben de konuşmak istemediğini umarak ondan uzaklaştım.

Ama tabii ki benim öyle bir şansım .

"Ethan seni üzdü ve sen hâlâ ona körü körüne güveniyorsun. Neden?"

Nefes verdim. "Bu körü körüne bir güven değil. Ona gözlerim açık güveniyorum. Kimse senden kör olmanı istemedi Wyatt. Ethan'ı olduğu gibi görebilirsin. Bir yalancı, bir katil, bencil, çıkarıcı bir orospu çocuğu-"

"Onu seviyorsun, değil mi?" Kıkırdadı.

"Ondaki tüm kusurları görebiliyorsunuz. Tüm hatalarını görebiliyorsunuz. Görüyorsunuz, kabul ediyorsunuz ve yine de ona inanıyorsunuz."

"Peki ya bu sizi incitmenize yol açarsa?"

"İncinirsiniz. Ama onunla yaşadığın acı, onsuz yaşayacağın acıdan büyük olasılıkla daha azdır... fark etmiş olabileceğin gibi."

Dudaklarını büzdü ve gözlerini devirdi. "Ethan her zaman benden, hepimizden farklı olmuştur. Onu takip etmeyi denedim. Ama bazen onun yanında çok soğuk oluyor. Her şeyi kafasının içinde tutar. Ne istediğini asla söylemez. Bunun yerine, bizi istediği şeyi yapmaya zorlamak için ayrıntılı planlar yapıyor.

istiyor. Bazen onu tokatlamak ve sadece "konuş seni aptal" demek istiyorum. Bizi burada istiyorsan, söyle. Eğer bir şey yapmamızı istiyorsan, söyle-"

"O zaman onunla tartışsın."

"Yani? Tartışıyoruz. O açıklıyor. Eğer daha fazla tartışsak. Bağırır ve tehdit eder. Hoşumuza gitmeyecek ama hizaya geleceğiz. Sonuçta, seni kabul etmemiz için bize bağırdı ve işte buradayız."

"Önce kız arkadaşın, sonra da kuzenin beni öldürmeye çalıştı."

Çenesi bir an için yana doğru kırıldı, sonra neredeyse bir çocuk gibi somurtarak tavana baktı. "Seninle konuşmak hiç eğlenceli değil. Onun lehine önyargılısın."

"Son birkaç haftanın seni çocukluktan çıkarmadığını görmek güzel."

Dudaklarının köşesi yukarı kalktı ama hâlâ tavana bakıyordu. "Bunu görmek güzel mi? Buna can sıkıcı diyeceğinizi düşünmüştüm."

"Öyle. Ama sorun sensin," diye cevap verdim. "Sen çocuksusun. Akıllı, inatçı, kendini ailene adanmış ama çocuksu. Özünde kim olduğunu hiçbir şey değiştiremeyecek. Aynı Ethan gibi. Sana asla her şeyi anlatmayacak. Aklında o kadar çok düşünce ve konuşma var ki etrafındaki insanları unutuyor. Onun yolu tek yoldur. Sadece tek bir uzlaşma vardır."

"Peki bu

kim?" "Ben."

"Sen mi?" diye alay etti, anlamamıştı.

Başımı salladım. "Sessizlik ya da konuşmak umurumda değil. Ethan'ı anlıyorum. Kusurlarını görüyorum ve onları dolduracağım. Ve eğer sakinleşip dinlemen için elini tutmam gerekiyorsa, tamam. Sanırım bunu yapacağım."

"Hayır, teşekkür ederim." Kıkırdadı. "Sanırım kadınını kullanmadan kardeşimle aramı nasıl düzelteceğimi bulacağım."

"Öyle mi?"

"Onu daha uzun zamandır tanıyorum."

"O zaman neden ondan şüphe edip duruyorsun?"

"Şimdi kendimizi bir çemberin içine soktuk," diye cevap verdi. Konuştuk.

Ama ben daha bir şey söyleyemeden kapı çalındı. "Büyük ihtimalle birbirimizi öldürdüğümüzden endişeleniyorlar ya da

Ne zaman ayrılacağımızı biliyorum," dedi ve sandalyeden kalktı. "Gel-"

"Girin." Sözüni kestim, ona buranın artık kime ait olduğunu hatırlattım. O'Phelan içeri girdi.

"Ne?"

"Bay Callahan ve kız kardeşi burada," dedi. "Ne?"

Wyatt afallamış bir halde soluk soluğa kaldı.

Saatime baktım. Sabah 7:57. Cenazeye birkaç dakika geç kalacaktık ama hepimiz orada olacaktık. Sakin bir şekilde sandalyeden kalkarak giriş fuayesine doğru yürüdüm ve orada, ön kapıdan içeri giren Dona, prenses falan filan vardı. Gerçekten umurumda değildi. Gigi onun arkasındaki adama doğru koştu. Onu kollarına almadan önce yakaladı. Uzun boylu, koyu renk saçlı, simsiyah giyinmiş, üzerinde tek bir çizik bile olmayan bir adamdı.

"Baba, nereye gittin?" Gigi ona öyle sıkı sarıldı ki, bıraksa muhtemelen boynundan aşağı sarkacaktı.

Dona ailesinin geri kalanına gitti ve onlara sarıldı. Ama Ethan yeşil gözleri bana dikilene kadar girişi taradı. Gigi'nin başını öpüp bir şeyler fısıldamadan önce bir süre birbirimize baktık. Gigi başını sallayınca tekrar fısıldadı. Sonunda, onu tekrar ayağa kaldırmasına izin verdi.

Ancak o zaman bana doğru yürüdü. Durdum, bekledim ama attığı her adımda bana ne yaptığını, bunu neden yaptığını hatırladım. Ne yapmak için gittiğini hatırladım. Onun sesini duymayalı ne kadar uzun zaman olduğunu ve tüm bunların neden bu kadar ağır geldiğini hatırladım.

"Calliope," dedi ve ismim ve kalbim biraz kıpırdandı. "Özür dilerim."
_"

Yumruğum, bana verdiği yüzükle birlikte onunkine öyle sert çarptı ki Vücudu tökezlemeye başlamadan önce başı geriye gitti. O zaman inledi, yan tarafını tuttu ve acı içinde uyluğunu hafifçe salladı.

"Oh iyi, yaralanmışsın ve ben de tatile bensiz gittiğini sanıyordum." Ona sertçe vurmuştum ama gerçekten yaralanmadıysa tökezlemesine neden olacak kadar sert değildi.

Bir değil, iki değil, üç kez derin nefes aldı, dizlerinden kalkarken dişlerini sıkı, tekrar dik durmaya çalışırken acı içinde kıvrandı. "I-"

"Hadi . Zaten yeterince geç kaldın. Bugün seninle ilgili değil," dedim ve onun etrafından dolaşarak ailenin geri kalanına doğru yürüdüm. "Dona, geldiğin için teşekkür ederim, bugünlerde çok meşgul olduğunu biliyorum."

Dona hafifçe dönüp bana baktı. Kaşlarını kaldırdı ve yüzünde unvanına uygun bir üstünlük ifadesi belirdi. "Teşekkür etmenize gerek yok, burası benim ailem, o yüzden elbette burada olacağım. Ancak mümkünse cenazeler için gelmeyi bırakmak istiyorum."

"Evet, kilisede ölümsüzlüğü kazanmamız için dua edeceğim. Şimdi, Ekselansları, lütfen önden buyurun," diyerek onu kapıya kadar uğurladım. "Gerçekten geç kalıyoruz."

Beni bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra başını salladı ve mermer üzerinde su gibi akan siyah elbisesiyle zarif bir şekilde Helen'le kol kola kapıya doğru yürüdü. Hepsi teker teker dışarı çıkmaya başladı.

"Calliope," diye fısıldadı Ethan arkamdan, nefesi kulağımın arkasını gıdıklıyordu.

"Söyleyeceğin, anlatacağın ya da açıklayacağın her ne varsa sonra yap Ethan. Şu anda sadece aileyi bu konuda yönlendir ki ben de biraz dinlenebileyim. En azından bunu hak ediyorum," diye cevap verdim ve Gigi'nin elini tutmak için uzandım.

Babasına baktı ama o da kenara çekildi ve hepimiz bir aile olarak dışarı çıktık.

Dünya sallandı, gök gürültüsü ve şimşek çaktı, ateş ve kükürt vardı, yeryüzünde cehennem vardı... hatta ölüm bile vardı. Yine de Callahanlar birleşik bir aile olarak tüm bunlarla yüzleşmek üzere sakin bir şekilde dünyaya doğru yürüdüler.

Herkesin aklına kazınan görüntü buydu. Bir aile.

Üstünde yürüdüğümüz çatlakları, acıları, gözyaşlarını, hüznü, kanı ve ölümü hiç kimse bilmeyecekti.

şeye değdi mi? Evet,

değdi.

Evet, .

Kazanmak her zaman buna değerdi.

Ethan'a baktım, pencereden dışarı bakıyordu, tamamen dalmıştı ama Gigi'ye de neredeyse onun ona sarıldığı kadar sıkı sarılmıştı.

KILLIAN

Büyükannem Evelyn ve Neal Amca'nın cenazesine gelenlerin sayısına bakınca bir kralın ya da başkanın, hatta belki de papanın öldüğünü düşünebilirdiniz. Annemin uğurlanışının gösterişli olduğunu düşünmüştüm.

Helen her şeyini ortaya koymuştu ve neredeyse iki yüz kişi katılmıştı. Ama bu... bu beklenenin ötesindeydi. Malikânenin dışında insanlar çiçekler ve kartlar bırakmıştı. Kilisede, dışarıda sıra bekleyen insanlar vardı. İçeri girmeleri mümkün değildi ama yine de saygılarını sunmak için gelmişlerdi. İnsanlar ağlıyordu... bizim için. Hayır. Evelyn ve oğlu için... ama daha çok Evelyn olduğuna inanmak zorundaydım. Görünüşe göre, tüm bu hayırseverlik iyi bir örtbas hikayesinden daha fazlasıydı. İnsanlar onu gerçekten çok seviyor, özlüyor ve ailenin geri kalanıyla birlikte kaybının yasını tutuyorlardı. Ben de yas tutmak istiyordum ama garip bir nedenden ötürü öfkeden başka bir şey hissetmiyordum.

Öfkeli bir öfke değil ama içimde soğuk bir uyuşukluk vardı. Ayın sırasında Ethan ve Calliope'un başlarının arkasından başka tarafa bakamıyordum. Sadece bir sıra arkalarındaydım. Kolayca bir bıçak çıkarıp ikisini de bıçaklayabilirdim. Onları kolayca boğabilirdim. Kameralar ve izleyen insanlar için rol yapmalarını izledim... birbirleri için... ikisi de sanki... sanki hepimizin başına gelen ölümlerde parmağı yokmuş gibi davranıyorlardı. Hepsi bir aradaydı - Ethan, karısı ve kızı. Bizler incinmiş, kırılmış ve kayıplarımızın yasını tutarken onlar bir bütündü.

Onların yerine biz üstlendik.

Aile, onlar ve arsaları için darbeyi aldı. Ve sanki onlardan hiçbir şey alacaklı değilmişiz gibi yollarına devam ettiler.

Bu beni kızdırdı.

Öfkeliydim. Onların durup rahibin sözlerini kabul etmelerini ve daha mezarlığa varmadan konuşmalarını izlemek içimde çılgılık atma isteği uyandırdı. Ama ailenin geri kalanı gibi ben de hiçbir şey söylemedim. Tüm dünya etrafımda dönüyordu. Kendimi hareket etmeye bıraktım çünkü durursam, konuşursam kan döküleceğini biliyordum ve büyükannem gibi olan kadını ya da amcamın son dinlenme gününü lekelemek istemiyordum.

Bugün bunu kabul edebilirim, ama yarın... yarın-

Açık mezarların üzerine toprak dökmelerini izlerken babam yanımdan, "Ne düşündüğünü biliyorum," diye seslendi.

"Ne düşünüyorum o zaman?" diye sordum.

"İntikam nasıl alınır," diye cevap verdi, sesi ancak fısıltıyı aşıyordu. "Bunu onlara nasıl ödetirim... anneni kullandıkları için de ödetirim."

"Birinin yapması gerek." Bağırılmamak için dilimi ısırardım.

"Anlamıyor musun?" diye sordu. "Dünya bu aileye her zaman ödettiği gibi onlara da . Etrafınıza bakın. Kaç tane

Callahan buraya gömüldü. Hiçbiri doğal bir ölümle ölmedi; hiçbiri barış içinde yaşamadı. Bedelini ödediler."

Etrafa baktım. Ve hepsini gördüm. Hiç tanımadığım ama soyadı Callahan olan insanların isimleri.

"Dünyayı bekleyecek vaktim yok baba."

"Bu işi kendi ellerine almak için zamanın da yok," diye karşılık verdi. "Her zaman lider olmak istedin. Bize yapıldığını düşündüğün adaletsizliği düzeltmek istedin. Babam yaşasaydı, ben onun peşinden giderdim, sen de benim peşimden. Yaşlı Sedric'in bunu benden çaldığını düşünüyorsun."

"Sen gençtin-"

"Akıllı davrandım," diye araya girdi. "Neal ya da Liam'la dövüşmeyeceğimi açıkça belirttim. Neden? Çünkü uzun bir hayat yaşamak istiyordum. Çocuklarımın görmek istedim. Hayatlarımızın bedelini kendi hayatımla ödemek istemedim. İhtiyar Sedric benden hiçbir şey çalmadı. Ben bir seçim yaptım ve sonunda ayakta kalan son kişi ben oldum."

"Ve bu seçim yüzünden karınızı bir piyon olarak kullandılar ve sonra onu göz ardı ettiler. Peki, yine de doğru seçim miydi?"

"Evet, çünkü savaşmayı seçmiş olsaydım asla karım olamazdı. Sen de burada olmazdın. Kız kardeşin de olmazdı. Annenle yaşadığım hayatı hiçbir şeye değişmezdim. Ve onun senin için istediği şey, hem senin hem de kız kardeşin için istediğimiz şey, seni dışarı çıkarmaktı."

Kaşlarımı çattım, yumruğumun sıkıldığını hissettim. "Bunu yapabileceğime gerçekten inanmıyorsun, değil mi?"

"Bunu yapabileceğini biliyorum. Bunu yapmanın sana neye mal olacağından korkuyorum. Oğlumu gömmek zorunda kalacak mıyım? Annenin en büyük korkusu buydu. Seni bu aile mücadelesinin dışında tutmak için elimizden geleni yaptık çünkü daha iyisini istedik, daha iyi olmanı istedik. Wyatt kardeşini çoktan ele geçirdi. Son günüme kadar onunla savaşacağım ve seninle de savaşacağım çünkü seni de kaybedemem."

Başımı yana çevirip öfkeyle ona baktım. Gözlerinin etrafında hafif renkli gözlüklerle kapattığı koyu bir halka vardı. Yüzü öne dönüktü ama baktığımı bildiğinden emindim.

"Sen-"

"Helen'e hala Wyatt'la çıkıp çıkmadığını sordunuz çünkü onu öldürürseniz umursayıp umursamayacağını öğrenmek istediniz. Evet, umursardı. Ve son zamanlarda o kadar sıkıntılı ki kendine zarar vermesinden korkuyorum. Ve sen akıllı olsan da, Ethan ve Calliope de akıllı. Seni öldürdükleri an

onlara ihanet ettiğinizi hissedersiniz. Böyle mi yaşamak istiyorsunuz? Ailenin ya da aileden nefret eden insanların seni öldürmesinden mi endişe edeceksin? Bırak artık evlat."

Hayır.

Ben olsam yapmazdım.

"Eğer baş değilseniz, kuyruk olursunuz. Eğer kurt değilseniz, koyunsunuz demektir. Bize asla koyun gibi davranmamalarını sağlamanın tek yolu kurt olmaktır."

"Hayır. İnsan ol, Darcy."

"Killian," diye düzelttim.

Başını iki yana salladı. "Killian kurt. Darcy ise insan. Sana ne isim verdiğimi biliyorum. İnsan ol. Yeterince büyük, yeterince güçlü olmak istiyorsun ki Ethan seni ya da sevdiklerini bir daha asla kullanmasın. Kurt olarak büyümüş, kurt olarak gelişen birine karşı kurt olmak mı istiyorsun? Bu oyunda kazanamazsın. Bu arenada, baş olmak için savaşan, başkalarına karşı savaşan, her gün ölümüne savaşan bir hayvan olarak değil, bir insan olarak hayatta kalmanız gerekir. Ethan'ın yolu her zaman ve sonsuza kadar acılı ve kanlı olacak. Ne kadar zeki ya da bilge olurlarsa olsunlar, hiçbiri uzun ve mutlu bir hayat yaşamıyor. Bunu senin için istemiyorum."

Yine dilimi ısırdım. "Başka bir arena yok-"

"Annenin aklında bir tane vardı." Kıkırdadı ve annesinin mezarının olduğu yere baktı. Cenazesinden bu yana buraya ilk kez geliyordu. "Bir keresinde bana Melody'yi hiçbir konuda yenemeyeceğini söylemişti, ama belki, sadece belki, oğlunun onunkini gölgede bırakmasını sağlayabilirdi. Glgelerde değil, tarihte sonsuza dek yaşamak için..." Bana doğru baktı ve elini omzuma koydu. "Oğlunun bir gün Başkan Darcy

K. Amerika Birleşik Devletleri'nden Callahan. Başka hiçbir Callahan'ın isteyerek bile olsa yapamayacağı bir şey."

Uzun bir süre gözlerinin içine baktım ve sonra dudağımın kenarı yukarı kalktı. "Annem hiç kkk hayaller kurmazdı, değil mi?"

"Hayır." Gülümsedi ve yavaşça nefes alırken başını ne eğdi. "Onu onurlandır, Darcy. Onu her zaman hatırladıklarından emin ol. Adının tarihe geçtiğinden ve hepimizi gölgede bıraktığından emin ol. Melody kızına bir krallık verebiliyorsa, biz de sana verebiliriz."

"Başkanların dönem sınırları vardır."

"Doğru. Ama yine de sonsuza dek onurlandırılacaklar."

Kaşlarımı attım. Bu konuşmayı istemiyordum. İntikam istiyordum, kan istiyordum. Annemi geri istedim. Mezar taşına bakarken yutkundum.

Sert.

Bütün bunları bana anlatmasını
istedim. Onu gerçekten geri
istedim.

Ve benim insan olmamı istedi. "Baba."

"Evet."

"Yakın zamanda ölme." "Sen
de öyle."

Sırttım, başımı salladım ve biraz daha uzun durdum.

OceanofPDF.com

*"Her kayıpta bir kazanç olduğu
gibi, her kazançta da bir kayıp
vardır,
ve her yeni sonla birlikte yeni bir başlangıç gelir."
~Atasözü*

ETHAN

I

Akşam 9'du.

Gigi çoktan kollarımda uyuyakalmıştı. Kaybolacağımdan korkuyormuş gibi bana sarıldı... yine. Ona sarıldığımda, ben onun zihninde ne gibi izler bıraktığımı merak ettim. Benimkilerle aynı mı olacaklardı? Yoksa daha mı kötü olacaklardı? Olmamaları için dua ettim. İyi bir baba olmadığının farkına varmışım ama yine de onu seviyor ve çocuğum olarak görmek istiyordum. Onu yatağa yatırdım, alnından öpmeden önce elimi uzun süre başının üzerine koydum. Sonunda çok iyi olmadığım ama yine de sevdiğim ve istediğim diğer kişiye doğru yol aldım.

Kapımıza vardığımda ne ile karşılaşacağımdan emin değildim. Bana kurşun mu sıkacaktı, şişe mi fırlatacaktı, bıçaklayacak mıydı? Umurumda değildi. Yine de içeri girdim, cenaze kıyafetlerinden koyu renk bir bornoz giydiğini gördüm. Makyaj masasına oturmuş, gözlerinin altına krem sürüyordu. Ben içeri girerken tek kelime etmedi. Kapıyı arkamdan kapattım ve kapıya yaslanıp beklemeye başladım.

Dakikalar geçmesine rağmen hâlâ bir şey söylemedi. Bunun yerine sandalyesinden kalktı ve yatağa geçerek uzandı ve ışıkları kapattı. İç çekerek kendimi yatağın karşısındaki kapının önünde yere bıraktım.

"Dino, Italo, Vinnie," diye odamızın karanlığında usulca konuştum. "Onlar öldü."

"Öldüler mi, yoksa onları sen mi öldürdün?" diye sordu. "Öldürmek zorundaydım."

"Bunu yapmak zorunda olmanızın tek nedeni bir sır saklamanız gerektiğidir.

Ne sırrı? Dur tahmin edeyim, annenle ölmedi mi?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama sonra sustum.

"Görünüşe göre bu krallığın benim kanıma seninkinden daha çok ihtiyacı var." Kıs kıs güldü ve yan yattı. "Tebrikler Ethan. Kazandın... hem de tek başına."

"Sen olmasaydın buraya kadar gelemezdim, Calliope."

"Piyon piyondan ibarettir, Ethan. Bana itibar etme. Ben de diğerleri gibi oyuna geldim. Sonunda kazandım ve kaybettim. Ben Bayan Callahan'ım. Ama sen benim sandığımı Bay Callahan değilsin."

"Farklı olduğunu biliyorsun. Artık dünyada benim hakkımdaki gerçeği bilen tek kişi sensin... baş ağrılarımın gerçekte neyin sebep olduğunu. Gerçekte kim olduğumu."

Calliope hiçbir şey söylemedi.

Başka bir şey söylemedi.

Üzgündü. Zamana ve boşluğa ihtiyacı vardı.

Ne de olsa benim gibi rahatsızlığı olan birini sevmek kolay olamazdı.

"Calliope, başım ağrıyor," diye fısıldadım çünkü gerçekten de başım ağrıyordu.

baş ağrısı, ama aynı zamanda açgözlü ve bencil olduğum için.

Birkaç dakika sürdü.

Aslında bir sürü dakika. Ama yavaşça yataktan kalktı, sandığına gidip bir şişe çıkardı ve ölümün gölgesi gibi odanın zemininden geçti. Başımda durdu, şişeyi bana fırlatmadan önce o soğuk gri gözleriyle bana baktı.

"Beni öfkeliendiriyorsun." Kaşlarını çatı.

Sıvıyı boğazıma damlattım. "Kendimi öfkeliendiriyorum" demeden önce başımı öne eğdim.

Uzaklaşmak için hamle yaptığında elini tuttum. Karşı koymadı ve ben de onu kendimle birlikte yere çektim, ellerimi etrafına sardım.

beline hafifçe vurdum. Kollarımda gevşemesine izin vermeyerek kaskatı oturdu.

"Büyükannem..." Boğazımda hissettiğim acıyı bastırdım ve başımı omzuna yasladım. "Benim için kelimeler bıraktı."

"Evet. Eğer onları duymak istiyorsan, beni zorundasın." Bırakmak istemedim.

istemedim. Ve kelimeleri duymak istemiyordum. "Daha hızlı dönmeliydim," diye fısıldadım.

Beni suçlamasını beklerdim. Haklı olduğunu söylemek için, onu geride bırakmamalıydım. Eğer gelmesine izin verseydim, Nari Roman'ın içeri girmesine izin vermezdi, Roman kızımızı kullanmazdı ve ben de ailemden iki kişiyi kaybetmezdim.

"Bu benim hatam. Başarısız oldum."

"Onları kurtardın," diye fısıldadı ve ona bakmak için başımı omzundan kaldırdım. Ama o bana bakmadı. "Eğer bana hiç güvenmeseydin, eğer... eğer daha az erkek olsaydın ve ben seni sevmeseydim... Orsiniler intikamlarını alırlardı ve hiçbirisi nasıl ya da neden olduğunu asla bilemezdi. Bunu ben yapmış olabilirim. Ya da Siena için çalışan başka biri. Sizi ne kadar şüpheyeye düşürmeye çalışırlarsa çalışsınlar, yaptıkları şeyi siz seçtiniz ve bu aileyi kurtardınız. Farkında olsalar da olmasalar da."

Söyleyecek sözüm yoktu, yavaşça kollarım ondan ayrıldı ve ayağa kalktı, makyaj masasına doğru yürüdü ve telefonunu aldı. Bana geri döndüğünde, kaydı görebilmem için kaldırdı.

"Silmek istedim," dedi. "Kapanmamış olmanın acısını senin de hissetmeni istedim."

"Neden ?"

"Çünkü senin ağladığını görmek senden daha az nefret etmemi sağlayabilir," diye cevap verdi ve telefonu önüne bırakıp tam oturdu. Ciddiydi; acımı en ön sıradan izlemek istiyordu.

Her zaman savaşmak, kazanmak, son sözü söylemek isteyen yanım, herkes çekip gittiğinde beni büyüten kadından bir şeyler duymaya ihtiyaç duyan yanım tarafından geri püskürtüldü.

Telefonu elime alıp oynat tuşuna bastım ve onun sesini duyduğum anda, *"İyisin. İyi olduğun için çok mutluyum Ethan..."*

Buz tutmuş kalbim titredi ve gözlerim yaşardı.

Hayır, Nana, iyi değilim.

CALLIOPE

Üçüncü kez dinlerken başını öne eğdi.

Her duyduğunda geri sarma tuşuna basıyor ve baştan başlıyordu. Kontrolsüzce hıçkırmadı. Hiç ses çıkarmadı. Kederinin tek kanıtı yüzünden sessizce dökülen çok az sayıdaki gözyaşydı.

İstedğim bu değildi.

Acı içinde çığlık atmasını istedim. Keder içinde diz çökmesini. Bunun yerine, sözlerinin ardındaki anlamı görmezden geliyor ve onları kendini yıkmak için kullanıyor gibiydi. Zihninin karanlık köşelerine geri dönüyor ve kendini tekrar tekrar suçluyordu. Kendine *"Liderliğe layık olmadığına, yeterince iyi olmadığına böyle olur"* diyordu. Nereden biliyordum? Nasıl bu kadar emindim? Çünkü onu tanıyordum. Çünkü annemi anlamak için bozukluklar hakkında okuyarak da çok zaman geçirdim. Evelyn dışında kimse bunu fark etmemiş gibiydi. Ne doktor kardeşi, ne ailesi, ne İrlandalılar ne de İtalyanlar.

Hepsi onun yoğun öfkesinin, kopukluğunun ve zaman zaman paranoyaklaşmasının normal olduğunu düşünüyordu. Neden bu kadar kontrolcü olduğunu, kardeşini geri getirmek için neden bu kadar çok mücadele ettiğini, Dona'yı neden bırakmak istemediğini, bunun terk edilme korkusunun bir parçası olduğunu fark etmediler. Bunu göremiyorlardı çünkü bu ailede şiddet, öfke, soğukluk ve kontrolcü olmak beklenen şeylerdi. Anlamadıkları anlarda bile, Ethan tamamen karakterinin dışında davrandığında, düşüncesiz ya da umursamaz görüldüğünde, hepsi onun ana planı doğrultusunda bir şey yaptığını varsayıyordu. İşin aslı, Ethan çoğu zaman pervasızlığını örtbas ediyor ve başından beri yapmak istediği buymuş gibi görünmesini sağlıyordu. Ama sadece çok fazla şey yapabilir ve çok fazla şeyi kontrol edebilirdi. İşin ironik yanı, tüm dünyayı kontrol edebiliyordu ama bazen kendi zihnini kontrol edemiyordu.

Ve bu zayıflığını ailesine asla gösteremezdi. Bu sözleri asla söyleyemezdi çünkü bu sözler onu yok edebilirdi. Hangi on yılda ya da yüzyılda olduğumuzun bir önemi yoktu, aklında azıcık da olsa bir olduğunu bilselerdi, hiç kimse, ailesi bile Ceann Na Conairte olarak ona güvenmezdi. O hükmetmek için doğmuş, hükmetmek için yetiştirilmiş, çocukluğundan beri beklenen ve kaderinde olan biriydi. Bunu itiraf etmektense sessizce acı çekmeyi tercih ederdi.

Ben bile bu kelimeleri açıkça söyleyemezdim, bu yüzden onun sınıra geldiğini hissettiğimde bazen sadece *"Başın mı ağrıyor?"* diye sorardım.

Bazen ilaçlarını atladığını ya da zamanın nasıl geçtiğini anlamadığını görünce, ilaç tedavisine ihtiyacı olup olmadığını sorma yöntemimdi. Altında

Yeterince strese girdiğinde ilk işaret baş ağrısı oluyordu. Bazen sorma zahmetine girmiyordum; sadece ona veriyordum. Ama ben bile her şeyi yakalayamıyordum, özellikle de ondan bu kadar uzun süre uzak kaldığımda.

"Yeter," dedim ve uzanıp bileğini tutarak kaydı tekrar başa sarmasını engelledim.

Dondu kaldı ve başını bana doğru kaldırmadı. Uzanarak çenesini kaldırdım ve onu yukarı bakmaya zorladım. Yeşil gözleri kıpkırmızıydı ve gözyaşlarından başka bir şey görmüyordu. "Adil davranmıyorsun Ethan. Üzgün olan benim. İhanete uğrayan benim. Neden bu kadar kırılmış görünüyorsun? Sana ağlamamı söyledim, yıkılıp kendinden nefret etmeni değil."

"Haklısın. Bu adil değil. Senin hayatın daha zordu. Peki ben neden ?" diye fısıldadı gözlerime bakarak. "Seni izliyordum, seni taklit etmeye çalışıyordum. Düşünceleri uzaklaştırmaya çalışıyorum ama işe yaramıyor. Söyle bana, bu kadar zavallı olmayı ne zaman bırakacağım?"

Bacaklarının arasına diz çökerek alnımı onunkine yasladım. "Acınacak halde değilsin." Benim de öyle zamanlarım oldu. Ama aynı şey değildi; bunu o biliyordu, ben de.

"Kendimi zayıf hissediyorum," diye mırıldandı, kendini azarlamaya kararlıydı.

Güzel. "Sen zayıfsın. Ve ben seni böyle seviyorum. Zaten iyi bir soydan, paradan ve güçten geliyorsun; bırak da sana karşı tek bir gücüm olsun ve bu konuda bu kadar bencil olmayı bırak. Şimdiye kadar bana attığın her şeyi karşıladım ve kabul ettim, değil mi?"

Kollarını bana dolamadan önce kıkırdadı ve beni kendine yakın tuttu. "Bir keresinde bana deliliğinde sana katılmamı söylemiştin, ama onun yerine sen benimkine katıldın."

"Sonunda hiçbir şeyin benim istediğim gibi gitmediğini görüyorsun!" Kaşlarını çatarak onu bıraktım ama o üzerimde kaldı.

"Siz Bayan Callahan'sınız, değil mi?" diye cevap verdi.

"Yaşasın." Gözlerimi devirdim ve parmağımı havaya kaldırdım. "Son zamanlarda çok stresli bir iş oldu."

"Her zaman stresliydi-"

"Bana ders verme. Biliyorum. Ve dediğim gibi, sana hala kızgınlığım, bu yüzden üzgün ol ama üzüntün konusunda düşünceli ol, tamam mı? Seni öylece affetmeyeceğim. Bana ihanet etmenin sonuçları olduğunu bilmen gerek." Öfkeyle ellerini üzerimden çekmeye çalıştım ama o sadece daha sıkı tuttu. "Ethan, bırak beni."

"Yapamam. Beni daha iyi hissettiriyorsun."

"Seni ısıracağım-" Beni yere itip bornozumu çıkarırken sözümü kesti. "Hayır, sakın buna cüret etme. Havamda değilim...." Kulağını hala düz olan karnımın üstüne koyarak yer değiştirdiğinde sesim kesildi.

"Eğer yine kız olursa, büyükannemin adını koyalım," diye fısıldadı. "Erkek olacak."

"Nereden biliyorsun?"

"Sadece bir his."

"Umarım... yanıyorsun," diye fısıldadı.

"Neden? Sadece kızları mı istiyorsun?"

"Daha uzun ömürlüler..." Tekrar konuşmadan önce uzun bir süre sessiz kaldı. "Eğer oğlan olursa... ona babamın adını verebiliriz... bir daha düşündüm de, göbek adı olsun. Sonunun onun gibi olmasını istemiyorum."

"Babanın sonu nasıl oldu?"

Cevap vermedi.

Orada öylece uzanmış, sessizce karnımı dinlerken bir yandan da düşüncelere dalmıştı.

Bu gecenin böyle geçmesini istemiyordum. Onu aylarca, hatta yıllarca görmezden gelmeyi planlamıştım. İyi eş rolünü oynayacak ve ne isterse yapacaktım ama artık ona yaklaşmasına izin vermeyecektim. Ona karşı açık olmama izin vermeyecektim. Buz gibi soğuk olacaktım.

Hepsi saniyeler içinde dağıldı.

O orospu çocuğuna gerçekten aşkıttım.

Onu gerçekten her zaman affedecektim.

Ne kadar acınası bir çifttik.

ETHAN-BEŞ GÜN ÖNCE

O kadar kötü kanıyordu ki, başının arkasındaki yaradan gömleği sırlıslıklam olmuştu. Annem ve ben, babam yanan konaktan geriye kalanlardan kaçıp ormana doğru çekilirken onu tuttuk. Dino ve Italo önümüzdeydi ve bizi helikopterin bekleyeceği yere götürüyorlardı.

"Sorun yok. İyi olacaksın." Onu çıkardığımızdan beri cevap vermemiş olmasına rağmen ona fısıldadığını duyabiliyordum. Nabızı zayıftı. Vücudu şimdiden boynumda ölü bir ağırlık gibi hissediliyordu.

"Daha ne kadar var?" diye seslendi. "Onu doktora götürmeliyiz!"

"Öyle olmalı-" Daha soruyu cevaplayamadan, kafamı kaldırdığımda koyu yeşil askeri helikopteri gördüm.

Vinnie zaten kapılar açık bir şekilde duruyordu; ama biz bir adım daha atmadan Dino ve Italo geri döndüler, silahlarını doğrudan hepimize doğrultmuşlardı.

"Ne yapıyorsun lan sen?" diye alay etti annem. "*Çekil şimdi!*"

"Bize havlama!" Italo birkaç adım geri çekilirken Dino bir adım öne çıkarak alay etti. Nişanlarını bir an bile düşürmediler. "Yolculuğumuz burada sona eriyor, Bay Callahan."

"Yani sonunda bana ihanet mi ediyorsunuz?" Onlara sordum.

"Hayır," diye yanıtladı Dino. "Anlaşmanın bize düşen kısmını yerine getirdik. Şimdi de çıktığımızdan emin olmak istiyoruz. Bay Callahan'ı izliyordum. Güven sorunuz var. İnsanları kullanıp sonra da terk ediyorsunuz. Biz terk edilmiyoruz."

"Doktora ihtiyacı var!" diye alay etti annem. "Bu bizim sorunumuz değil, hanımefendi."

"Seni avladığım zaman olacak-"

"Ethan," diye seslendi bana, "sorun istemiyoruz. Ne seninle, ne de ailenle. Her şey bitti. Dediğim gibi. Sadece sürpriz olmadığından emin olmak istiyoruz. Biz gittiğimizde sen bizi bulamayacaksın, biz de seni aramayacağız. Buna bir aile sırrı diyelim."

"İyi ama helikopteri bize bırakın ve hepiniz yolunuza gidin," diye talepte bulundum.

"Yapamayız. Bu kaçıışı mümkün kılmak için alana ihtiyacımız var," dedi ve helikopterin pervaneleri dönerken, rüzgârın gücüyle çimenleri toplayıp yaprakları savururken bir adım geri çekildi. "İyi şanslar ve Calliope'a veda ettiğimizi söyleyin. En sevdiğimiz kız kardeşimize göz kulak ol, tamam mı?"

"Sizi orospu çocukları!" diye bağırdı annem, silahını çekerek; ancak önce Italo ateş etti... sadece onu değil beni vurdular.

"*Ethan!*"

Babamın vücudunun ağırlığı ve kurşunun gücü beni yere .

"Ethan!" Annem karnıma baskı yaparak geldi. Beni vurdular çünkü babam ve benimle ilgilenmek için geri çekileceğini biliyorlardı.

Akıllica.

"Kişisel bir şey değil!" Dino üstümden bağırdı.

Üşümüştüm ve her yerim ağrıyordu. Sahip olduğum azıcık güçle onları tersledim. "Haklısınız, kişisel bir şey değil!" Geri seslendim.

Bum!

Bir ateş ve alev topu gibi gökyüzünde yandılar ve ben sırtarak havai fişekler gibi izledim.

"Biliyor muydun?" diye sordu annem, bana bakarak.

"Bunu yapması çok sinir bozucu, değil mi?"

Sesini duyunca döndüm ve Dona'dan başkasının bağcıklı siyah savaş botlarını gördüm, roketatar hala kollarında açıklığa doğru yürüyordu.

Görüşüm bulanıklaştıkça ona, "İyi atıştı prenses," diye mırıldandım.

"Tabii ki öyleydi. Benim," dedi Dona bedenime doğru ilerleyip yanıma çömelirken. "Bok gibi görünüyorsun, ağabey. Sen de anne."

"Burada olmamalısın," diye tersledi annem onu. "Sen şimdi-" "*Sempre Famiglia*, şimdi ve her zaman, ne olursa olsun..."

"Evet, evet, biliyoruz. Aracımız nerede?" Bilincimi korumak için mücadele ederek söyledim.

"Pislik. Ben senin hayatını kurtarmaya geldim."

"Dona! Gitmemiz gerek! Baban," dedi annem.

Konuşmalarına ayak uydurmaya çalıştım ama her şey karardı. Ama bu iyiydi. Kazanmıştık... Önemli olan tek şey buydu. Sonunda.

ETHAN-ÜÇ GÜN ÖNCE

Uyandığımda nerede olduğumdan emin değildim ama Dona'nın sesini uzaklarda bir yerlerde duymuştum. Gözlerimi açtığımda bir hastane odasında olmadığımı, aksine büyük pencerelerinden görebildiğim kadarıyla suya bakan bir tür bungalovda olduğumu gördüğüm için minnettardım.

Umarım bunlar kurşun geçirmezdir, diye düşündüm, yatakta doğrulmaya çalıştım ama hareket edemiyordum. Başım dönüyordu.

"Henüz ona söyleyemeyiz. Daha fazla dinlenmesi gerekiyor." Anne mi?

"Bu senin kararın değil anne. Ve gerçeği ondan saklamayacağım. Hepinizin bana yaptığı gibi!"

Kaşlarımı çatarak karnımdaki ağrıyla irkildim.

"Dona?" Yine de seslenmeyi başardım.

Birkaç saniye sonra içeri girdi, şimdi uzun, dökümlü bir elbise giymişti, saçları dalgalıydı. "Uyanmışsın," dedi yanıma gelerek.

"Öyleyim," diye cevap verdim. "Nerede ?"

"Malta'da."

Kaşım kalktı. "Ülke mi?"

Başını salladı. "Gabriel ve ben bazı şeyler için buradayız. Önemli şeyler değil.

Merak etme, burada olduğunu bilmiyor. Nasıl hissediyorsun?" "Bok gibi. Gabriel nerede olduğunu sanıyor o zaman?"

"Spa," diye yanıtladı nazikçe.

"Bunu bir sır olarak saklamak zorundasın-"

"Nasıl sır tutulacağını biliyorum, o da öyle. Ne de olsa bunca zamandır onunla birlikte çalışan ve onu koruyan da annemle babamdı," diye cevap verdi kaşlarını çatarak. "Görünüşe göre bu şekilde kontrol etme zahmetine girmedikleri tek kişi Wyatt'tı."

"Bunu kendimize söyleyelim çünkü onlar için bile umutsuz."

Dudaklarının kenarları yukarı kalktı ama yüzündeki ifadeden ve sakın kalmak için elinden geleni yapmasından bir şeylerin ters gittiğini anlayabiliyordum.

"Babama bir şey mi oldu?" Ona sordum.

Başını eğdi, ben de biraz daha bastırdım. "Konuştuğunu duydum. Ne konuşuyordunuz?"

Söyle bana."

"Babam yaşıyor, ancak üzerine düşen şey kafatasını çatlattı, komada ve..."

"Ve?" Bastırdım. "Uyanacak, değil mi? Kafatası kırıkları bile yeterince zaman geçince iyileşir. Wyatt'ın uyanmayacağını söylediler ama uyandı. Yani yapma-"

"Umarım yapmaz," diye o kadar alçak sesle fısıldadı ki neredeyse onu duymuyordum. "Ne?"

Dudağını ısırarak ağlamaklı gözlerle bana baktı. "Eğer yaparsa bu onun için çok acı verici olacak."

"Dona, söyle bana, ne demek istiyorsun?"

"O... eğer uyanırsa... boynundan aşağısı felç olacak. Ve bunun da ötesinde. Kardeşinin... Neal Amca'nın öldüğünü ve Nana'nın şok içinde yere yığıldığını öğrenecek."

Ona baktım, anlattıklarına inanamadım. Ne babamızla ilgili kısma, ne Neal Amca'ya ne de büyükannemize. "Hayır."

Kapının gıcırtyla açıldığını duyunca annemi gördüm. Gözlerindeki bakış bana bunun gerçek olduğunu söyledi.

Ve Şimdi ben de uyanmamıŐ olmayı diliyordum.

ETHAN-İKİ GÜN ÖNCE

Başucunda oturuyordu, üzerinde bir battaniye vardı. Saçları zar zor taranmış ve arkaya doğru toplanmıştı. Gözlerinin etrafı karanlıktı. Ama yine de, yatakta makinelere bağılı olarak yatan ve hareket etmeyen babama bakıyordu. Nefes aldığıının ve hayatta olduğunun tek kanıtı monitördü. Bastonumu tutarak yavaşça yatağıın etrafında topalladım, yanına oturup daha yakından baktım. Bu zayıf ve hasta adam aslında benim babamdı, büyük ve sevgili Liam A. Callahan. Her zaman gülen, neşelenen, içen ya da küfreden adam. Beni seçmeyi ve kızdırmayı seven adam. İkisinin aynı kişi olması mümkün görünmüyordu.

"Şimdi ne olacak?" Anneme sordum.

"Bütün planları yapan sen değıil misin?" diye karşılık verdi. Kaşlarını çatarak ona baktım. "Bunun için değıil."

Cansız bakışları bana kaydı ve o bile artık o kadar harika görünmüyordu. Sonları gerçekten böyle mi olacaktı? Sonunda bir avize tarafından mı yenileceklerdi? Onlar mı? Tüm insanlar mı? İmkânsız.

"Bana öyle bakma. Baban uyanacak," diye açıkladı. "O zaman, uyandığında, düzeltmesi gereken başka ne varsa onun üzerinde çalışacağız. O yüzden bana öyle bakma Ethan. Kim olduğumuzu unutma. Biz Liam ve Melody'yiz. Melody ve Liam. Dünyayla iki kez savaştık ve kazandık. Dışarı çıktığımız gün, rock yıldızları gibi çıkacağız. O uyanacak. Sadece beklemek zorundayım."

Bana mı söylüyordu yoksa kendine mi?

Babama dönüp baktığında, kendi kendine söylediğini hissettim. Babamın elini kaldırarak dudaklarıma götürdüm ve öptüm. "Baba, gitmek zorundayız. Ama veda etmeyeceğim. Seni çok iyi tanıyorum. İyileştiğın an, geri dönmenin bir yolunu bulacaksın. Boş vereceğim. Belki... belki bir gün o çok sevdiğın Camus Cuvee'den bir kadeh içer ve güleriz. Sen, ben ve hatta Wyatt."

Sadece bip sesi çıkaran makinenin sesi vardı.

Anneme döndüğümde yanağıından öptüm, gözleri buğuluydu ve ıslaktı ama ağlamadı. Orada kararlı bir şekilde oturuyordu... onun uyanmasını istiyordu. Ona ne söyleyeceğimi bilemedim, bu yüzden eğildim ve başının üstünü öptüm.

"Seni seviyorum anne. Hep sevdim ve hep seveceğim. Neden gittiğini anlamadım. Asla da anlaysanmıyorum. Ve bu beni yaralıyor. Keşke öyle olmasaydı ama öyle. Sen benim tüm dünyamdın. Seni kaybetmek beni hayal edebileceğinden çok daha fazla yaraladı. Seni hâlâ affedemiyorum ama seni sevmekten asla vazgeçmedim. Eğer bana ihtiyacın olursa-"

"Ayrılmadan önce sana söylemedim mi?" diye sordu bana bakarak. "Bizi arama, biz de sana gelmeyelim. Seni sevmediğimiz için değil, için. Sen... fazlasıyla yeteneklisin Ethan. Her zaman . Her zaman da öyle olacaksın. Git, bizim için endişelenme. Biz başaracağız. Ailenin geri kalanını koru. Ben babana sahibim, baban da bana."

Onun sözleri nedense beni daha iyi hissettirmede.

"Hayatta kal," dedim.

"Sen de," dedi ben kapıya doğru ilerlerken. Neredeyse dışarı çıkmıştım ki seslendi. "Ethan."

Ona döndüğümde sandalyesinden kalkıp bana doğru geldi ve kollarını sıkıca bana doladı. "Kim ne derse desin ya da ne yaparsan yap, sen her zaman *benim güzel leoncino'm* olacaksın."

Ona tekrar sarılmadan önce bir anlığına donakaldım çünkü bunun ona gerçekten son sarılışım olacağını hissediyordum.

"Güle güle anne."

ETHAN-ŞİMDİKİ

Gözlerimi açtığımda göz kapaklarımda yaşlar hissettim... kendi gözyaşlarımı.

Onlarla de ayrılırken de ağlamamıştım. Peki neden şimdi?

Üstümdeki ağırlığı hissederek vücuduma baktığımda sadece Calliope'nin değil, Gigi'nin de iki yanımda kıvrılmış olduğunu gördüm.

Ne zaman gelmişti?

Yerden ne zaman kalkmıştım?

Bilmiyordum. Ama umurumda da değildi.

Bunu tercih ederdim, onların yakın ve iyi olduklarını bilmeyi. Bu yataktan kalkıp hâlâ konuşabileceğimi, yürüyebileceğimi ve onlara sarılabileceğimi bilmek. Hâlâ zamanım olduğunu bilmek dünyanın en güzel duygusuydu. Ve daha fazla yaşamak istememe neden oluyordu.

"Neden ayaktasın?" Calliope ayağa kalkarken fısıldadı.

Ben cevap veremedim banyoya koştu. Sorunun ne olduğuna bakmak için hareket ettim ama Gigi bir koala ayısı gibi koluma yapıştı. Ve Calliope geri döndü, yavaşça yatağa geri döndü ve bir topun içine kıvrıldı.

Güneş pencereden görünmeye başlamadan önce ikisini de izledim.
Ve gecenin karanlığını kovalayarak yükselişini izledim.

"Eğer oğlan olursa adını Aiden koyarız," fısıldadım ona, beni duyacağını düşünmeden.

"Aiden?" diye homurdandı, sadece bir gün
açarak. "Güneş ve ateş anlamına geliyor,"
dedim.

"Aiden Liam Callahan ağız dolusu bir isim," diye mırıldandı başını tekrar
yastığa gömerken. "Ama fena değil."

O uyuyakaldı ve ben de yastıklara yaslandım.

Dünya böyle işliyordu. Güneş bazıları için batır, bazıları için doğardı.

Ailemi kaybetmişim.

Ama Callahanlar bir bütün olarak bunu
başarabilir. Ben sonuncu olmazdım.

Kendi babamdan daha iyisini yapardım. Onlar her birimizi öldürene kadar
devam edecektik. Geri dönüş yoktu, pes etmek yoktu, bundan başka bir şey
yoktu.

EPILOGUE

*"Dört tür cinayet vardır: canice,
mazur görülebilir, haklı görülebilir
ve övgüye değer."
~ Ambrose Bierce*

LIAM

"**I** Wyatt'ın kardeşini baba olarak görmeyi biraz kıskandığını düşünüyorum, bu yüzden yakında üçüncü bir torunumuz olacak."

Elimi temizlerken yanımda gülümsedi.

hissedebiliyordu. "Helen'in kızlarına annesi yerine benim adımlı vermesine izin vereceğini mi düşünüyorsun? Ethan zaten seni onurlandırdı ve Calliope'nin tekrar hamile kalacağından şüpheliyim, bu yüzden bu adil, değil mi?"

Cevap vermedim.

Sadece onu

izledim. Sadece

dinledim.

Başka seçeneğim yoktu.

Evliliğimizin başından beri hep onun bana , bana sarılmasını, itaatkâr ve yumuşak olmasını istemiştım. Ah, isteğimi nasıl da elde etmişim ve bundan nasıl da nefret ediyordum. O kadar nefret ediyordum ki kendi boğazımı kesmek istiyordum. Ama kendi kollarımı kaldıramıyordum! Bacaklarımı hareket ettiremiyordum! Hareket edemiyordum!

Hangi ? Bilmiyordum.

Ne kadar zamandır bu haldeydim? Yüzyıllar gibi geldi. Burası bir hapishaneydi ve ben hapishanede kalmadım.

"Sana söyledim mi?" diye sordu, ayağa kalktı ve mesaj verebilmek için battanileri bacaklarımın üzerinden aldı. "Darcy senatörlük için yürüttüğü siyasi kampanyayı kazandı. Görünüşe göre bu onun başkanlığa giden yolundaki ilk adım. Ethan bu konuda pek mutlu değildi. Darcy için başka planları vardı ama sanırım bir Callahan başkanının bir şekilde işe yarayabileceğini düşündü. Bunun olması kaçınılmaz, özellikle de Mina'nın kampanya yöneticisi olduğu bir ortamda. I-"

"Mel..." Sesim o kadar kısıktı ki ben bile tanıyamadım.

Çalışmaya ve konuşmaya devam etmeden önce sadece bir saniyeliğine durakladı. "Şimdi hatırladım Dona... Hamile kaldığında kızına kesinlikle benim adımları vermek zorunda. Ama o ve Gabriel şu anda iyi durumdadır, yani o kadar da uzak olamaz."

"Mel..." Tekrar söyledim. "Lütfen."

Bana dönerek, başını sallamadan önce uzun süre baktı. "Kes şunu... Bana öyle bakmayı kes."

"Tek yapabildiğim... bakmak..." Kaşlarımı çattım, bu sefer beni dinlemesini ve dediğimi yapmasını umuyordum. "Mel, lütfen. Ben... Ben böyle kalamam. Lütfen... bitir şunu."

Gözyaşı yanağından aşağı süzüldü ve yüzü benimkinin üzerinde olacak şekilde yatağa geri döndü. Dudaklarımı öptü.

"Öldür beni. Lütfen aşkımlı." Tanrı bilir kaç kez yalvarmıştım. İstedığım tek şey buydu. Onun ellerinde ölmek, büyük Melodi tarafından Nicci Giovanni Callahan, böyle yaşamaktan bin kat daha iyi olurdu.

Yüzümü tuttu, alnını alnıma yerleştirdi ve başını tekrar tekrar salladı. "Asla. Seni bırakmadan önce ölüm benimle son nefesime kadar savaşıacak. Bunu düzelteceğiz. Biz kazanacağız. Biz her zaman kazanırız."

Bir zamanlar istediğim bir başka şey de buydu, kollarımda özgürce ağlaması. Ona her yalvarışında yıkıldı ve gözyaşları yüzünden sustum.

Sessiz kalır, uykuya dalar ve tekrar uyandığımda onun endişeyle üzerimde dolaştığını ve beni izlediğini görürdüm.

Ben hapisteydim... O da hapisteydi.

Onun ve benim özgür olabilmemizin tek yolu ölümdü ama o beni öldürmeyi reddetti. En azından bu hiç değişmeyen bir şeydi. Ne olursa olsun, Melody hiçbir zaman avucumun içinde dans etmedi ve ne istersem yaptı.

Onu
sevdim.
Ondan
nefret
ettim.

Ve sonra onu daha çok sevdim. O daha sıkı tutundukça, ne olursa olsun, yaşamımın ve ölümümün övgüye değer olacağını daha iyi anladım.

SON

OceanofPDF.com

AFTERWORD

Acımasız hayranlarıma,

Söylenecek çok şey var. Bu seriye başladığımda on dokuz yaşımdaydım ve üniversiteye yeni başlamıştım. Yirmi bir yaşıma kadar yayınlamadım. Şimdi yirmi yedi yaşımdayım. Bu da demek oluyor ki bu seri benim en biçimlendirici yıllarımdan bazılarını şekillendirdi. *Acımasız İnsanlar* hayatımı değiştirdi çünkü kendimi çok yalnız hissettiğim ve etrafımdaki dünya karşısında hayal kırıklığına uğradığım küçük yataktan sizlerle bağlantı kurmamı sağladı. *Acımasız İnsanlar* benim iç dökme kitabımdı. Kimsenin beğenmesini, hatta sevmesini ve daha fazlası için yalvarmasını beklemiyordum. Ama siz yanımdaydınız, benimle birlikte içinizi döküyor, benimle birlikte neşeleniyor ve hatta benimle birlikte ağlıyordunuz.

Bırakın Brezilya, Meksika, İran, Türkiye, Hindistan, Endonezya, Polonya, Fransa, Slovakya... hatta İtalya ve İrlanda'yı, Amerika Birleşik Devletleri ve Kanada'nın dört bir yanındaki insanlara ulaşacağımı hiç düşünmemiştim. Her gün hepinize ve bana ulaşmak için gösterdiğiniz çabaya hayran kalıyorum.

Çok teşekkür ederim.

Çok uzun bir yol oldu. Yolda bazılarını kaybettim, ama çok fazla kişi de kazandım. Hepinizin sayesinde çok büyüdüm. Yazdıklarımın beni gelecekte nereye götüreceğinden emin değilim. Şu anda farklı türleri keşfediyorum ve bundan gerçekten keyif alıyorum. Ama mafyanın beni tekrar ne zaman çağıracağını kim bilebilir?

O zamana kadar Callahanlar'a veda ediyorum. Çılgın ve çılgınca bir yolculuk oldu.

Ve buna bayıldım!

Bu yüzden, sevgiyle... Bunun son olduğunu ilan ediyorum.

~ J.J.

OceanofPDF.com

ALSOBYJ.J.MCAVOY

Acımasız İnsanlar

Serisi ACIMASIZ

İNSANLAR

DOKUNULMAZLAR

AMERİKAN KANLI

KRALLIK VAHŞİLERİ

DECLAN+ CORALINE

Ahlaksızlığın Çocukları

AHLAKSIZLIĞIN

ÇOCUKLARISerisi

HIRSIN ÇOCUKLARI

KURTULUŞUN ÇOCUKLARI

KISIR ZİHİNLER: BÖLÜM

1 : KISIR

ZİHİNLERBÖLÜM KISIR

ZİHİNLERBÖLÜM 3: 2

Single Title Romantik

MALACHI VE BEN

SİYAH GÖKKUŞAĞI

SONSUZA DEK GÖKKUŞAĞI

ELI VE GWEN ARASINDAKİ O ŞEY ŞEKER

BEBEK GÜZEL

ÇOCUK YILDIZ

OceanofPDF.com

ABOUT THE AUTHOR

J.J. McAvoy, *Acımasız İnsanlar* üzerinde çalışmaya ilk olarak üniversite birinci sınıfta Ahlak ve Etik dersi sırasında başladı. Ona neden yazmaya başladığını sorarsanız, size basitçe "Hikayelerini anlatmak istediklerini" söyleyecektir.

Üç çocuğun en büyüğüdür ve yıllardır yazmayı sevmektedir. Eserleri Shakespeare trajedilerinden modern pop kültürüne kadar her şeyden ilham alıyor. İlk romanı Ruthless People çok satanlar listesine girmiştir. Şu anda dünyanın dört bir yanını geziyor, yazıyor, ilham arıyor ve hayranlarıyla buluşuyor. Kendisiyle iletişime geçmek için lütfen düzenli olarak güncellediği sosyal medya sayfaları aracılığıyla iletişimde kalın.

[Facebook](#)

[Twitter](#)

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaştan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

